SLOVO PRAVDY

3-4 2015

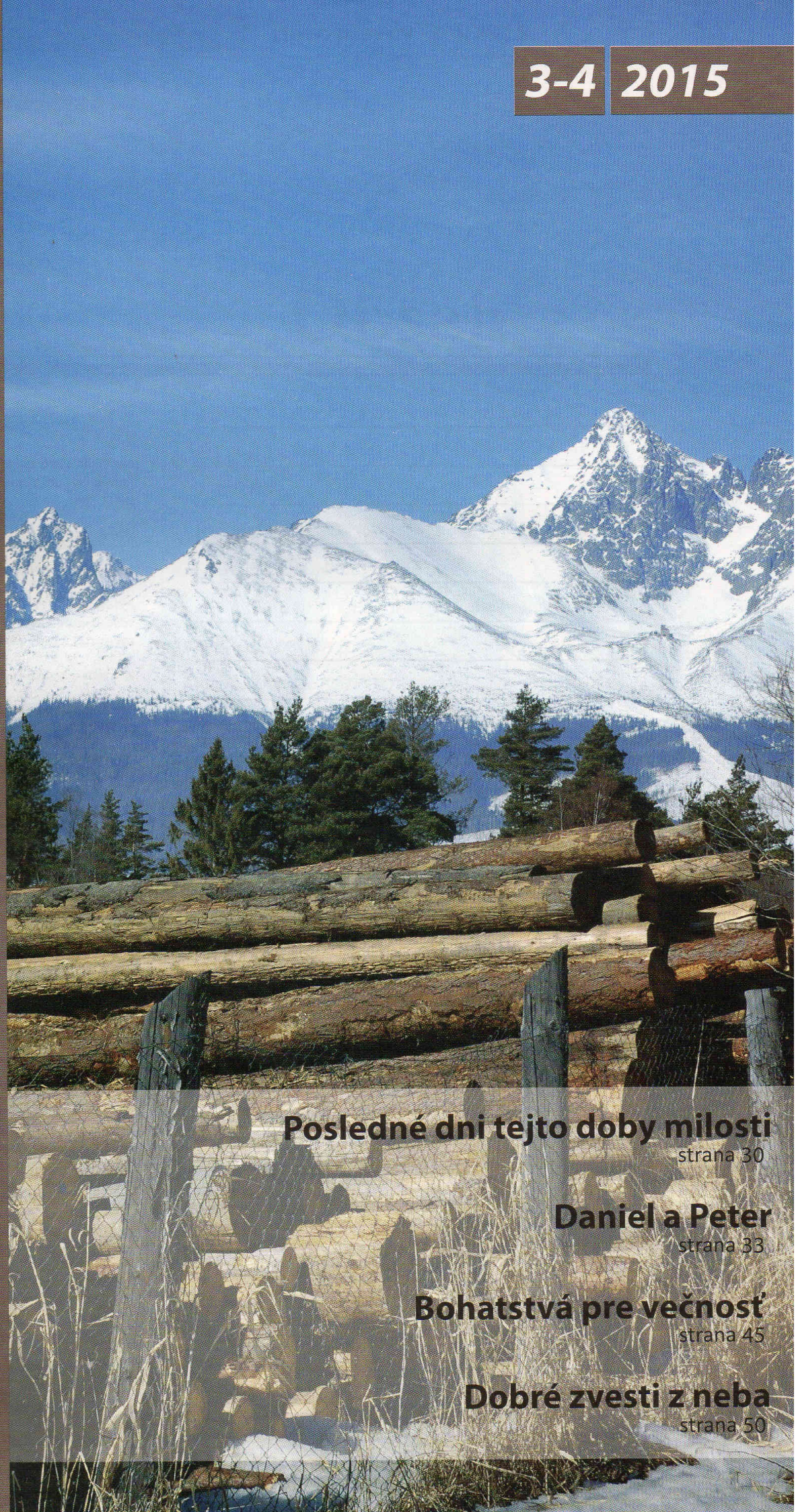

Posledné dni tejto doby milosti
strana 30

Daniel a Peter
strana 33

Bohatstvá pre večnosť
strana 45

Dobré zvesti z neba
strana 50

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 3-4/2015 Ročník XIV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (46, 47) 2
CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (12) 9
VZATÝ HORE 11
JOZUA, SYN NÚNOV (6) 13
KRISTUS, DOKONALÝ ČLOVEK 15
MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (5, 6) 16
KRISTOVA OSOBA (2, 3) 21
PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ 24
POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (1) 26
POSLEDNÉ DNI TEJTO DOBY MILOSTI (1) 30
DANIEL A PETER (1) 33
NEHEMIÁŠ NA MODLITBE 36
TRAJA NEPRIATELIA VERIACEHO 37
IZÁK A JEHO STUDNE 39
NEKONEČNÁ PRAVDA PRE MLADÝCH VERIACICH 41
ZA KOHO ZOMREL KRISTUS 43
ZAPÍSANÍ V NEBESIACH (Židom 12:23) 44
BOHATSTVÁ PRE VEČNOSŤ 45
UKÁŽ NÁM OTCA 47
ŠTYRI PRÍKLADY POKORY 49
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 50
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 52

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (46, 47)

John Riddle, Cheshunt

„Lebo viem, že sa veľmi porušíte po mojej smrti."

(Prečítajte si kapitolu 31:1–29)

V našej predchádzajúcej úvahe sme si povedali, že 31. kapitolu je možné rozdeliť nasledovne:

1) Zasľúbenie vodcovstva (v. 1-8)

2) Verejné čítanie (v. 9-13)

3) Predpoveď odpadnutia (v. 14-23)

4) Stále Svedectvo (v. 24-29).

V súvislosti s verejným čítaním Písma sme sa už zaoberali:

a) Kedy mali zákon čítať (v. 10)

b) Kde mali zákon čítať (v. 11).

To nás teraz privádza k otázke:

c) Komu mali zákon čítať (v. 12).

Mali ho čítať „mužom, ženám, deťom ako aj pohostínom, ktorí boli v bránach". Keď čítali zákon v 8. kapitole knihy proroka Nehemiáša: „Tak doniesol kňaz Ezdráš zákon pred zhromaždenie, kde bolo všetko od muža až po ženu a pred všetkých rozumných, schopných počuť." Muži, ženy i deti, všetci počúvali čítanie Božieho Slova. Preto nám to pripomína:

- že všetky vekové skupiny potrebujú rady z Božieho Slova
- že súčasťou duchovnej výchovy mladších ľudí je aj jeho počúvanie a skúmanie v spoločnosti starších ľudí.

(Zapamätajte si však, že je veľkou chybou trvať iba na „sedení a počúvaní". Nie je to úplný zoznam zodpovednosti. V opačnom prípade sa môže stať, že keď sa títo mladí stanú staršími mužmi a ženami, ešte stále budú schopní iba „sedieť a počúvať"). Z tohto poriadku občas existujú aj oprávnené výnimky. Je chyba nevodiť so sebou svoje deti k lámaniu chleba, bez ohľadu na to, či ich necháte doma alebo ich odvediete do predškolského zariadenia. Je chyba nepovzbudzovať mladých ľudí, aby chodili do všetkých zhromaždení zboru. Musíme tiež pamätať na to, že zborové zhromaždenia sú rovnako neúplné bez sestier, ako aj bez bratov.

d) Prečo mali zákon čítať (v. 12-13)

Zákon mali čítať:

- pre úžitok súčasného pokolenia (v. 12)
- pre úžitok nasledujúceho pokolenia (v. 13).

Pre úžitok súčasného pokolenia (v. 12)

„Zhromaždi ľud, mužov i ženy i deti i svojho pohostína, ktorý je v tvojich bránach, aby počuli a aby sa učili a aby sa báli Hospodina, vášho Boha, a budú ostríhať, aby činili všetky slová tohoto zákona." (v. 12). Zákon teda mali čítať pre niekoľko dôvodov.

Aby počuli. V súvislosti s tým musíme pamätať, že Pán Ježiš povedal: „Ak má niekto uši nato, aby počul, nech počuje! A vravel im: Vidzte čo čujete!" (Mar. 4:23-24). To nám pripomína mnoho častí Písma, medzi ktoré patrí aj: „Toto je ten môj milovaný Syn… Toho počúvajte." (Mat. 17:5). „Marta… mala sestru menom Máriu, ktorá si aj sadla k nohám Ježišovým a počúvala Jeho slovo." (Luk. 10:39). „Moje ovce čujú môj hlas." (Jána 10:27). „Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom…" (Zjav 2:7). Musíme si tiež pamätať, že Pán Ježiš povedal: „Teda

hľaďte, ako čujete." (Luk. 8:18). Jakob nám pripomína, že máme byť rýchli počuť (Jak. 1:19) a nebyť len „zábudlivými poslucháčmi". (Jak. 1:25). To znamená, že „musíme pozorovať na to, čo sme počuli, aby sme nejako neprešli pomimo". (Žid. 2:1) Bolo by tragédiou, ak by sa o nás malo povedať, „že sme zleniveli ušami počuť." (Žid. 5:11). Pôsobenie „toho zlého", ktorý „uchvacuje to, čo bolo zasiate" do ľudských sŕdc (Mat. 13:4,19), sa netýka len neveriacich.

Aby učili. V tom negatívnom zmysle môžeme počuť Mojžiša ako hovorí: „Nebudeš sa učiť robiť podľa ohavností tých národov", ale, beda, „nevyplienili národov, o ktorých im bol povedal Hospodin; ale sa splietli s pohanmi a naučili sa ich skutkom." Muži a ženy vôkol nás sa vždycky „učia, ale nikdy nemôžu prísť k poznaniu pravdy." (2.Tim. 3:7). Vďaka Bohu, že môžeme byť medzi tými, o ktorých prorok povedal „mnohí budú spytovať, a rozmnoží sa známosť" (Daniel 12:4), čo znamená: „mnohí budú usilovne skúmať" (JND), alebo „mnohí budú čítať a posudzovať" (A. T. Pierson), alebo „mnohí budú robiť prieskum od začiatku až po koniec" (S. P. Tregelles). A. R. Fausset je nádherne jasný: „Mnohí budú skúmať knihu, jej každú stranu." Len pomyslite na to, že práve my môžeme skutočne vyplniť toto proroctvo! Pavel vyzýval Timotea: „Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil." (2.Tim. 3:14).

Aby sa báli. To znamená: „Báť sa Hospodina, tvojho Boha." „Báť sa Hospodina" to nie je desivý zbabelý strach, ale vyjadrenie oddanosti – vernosti. Je to možné definovať ako „vzťah verného syna k jeho milovanému a úctyhodnému otcovi, ktorý nechce, aby niečo pokazilo ten dokonalý súlad, ktorý vládne medzi nimi." (Montaque Goodman). Túto myšlienku vyjadruje aj Žalm 119:38:„Učiň, aby stálo tvojmu služobníkovi tvoje slovo, ktoré stojí podľa tvojej bázne."

Aby ostríhali. Jakob nám pripomína, že máme byť „činitelia slova a nie len poslucháči." (1:22). Na svadbe v Galilejskej Káne povedala Mária služobníkom: „Keby vám povedal čokoľvek, urobte." (Jána 2:5). Tieto rady sú platné aj pre nás dnes. Sú to jej posledné zaznamenané slová. Pán Ježiš zdôrazňuje potrebu byť „činiteľmi slova, a nie len poslucháčmi", keď hovorí: „Každého teda, kto čuje tieto moje slová a činí ich pripodobním rozumnému človekovi, ktorý postavil svoj dom na skale… A každý, kto čuje tieto moje slová a nečiní ich, bude pripodobnený človekovi bláznovi, ktorý vystavil svoj dom na piesku." (Mat. 7:24-27). Zlyhanie v ich „ostrínaní a činení (prikázaní a súdov) celým tvojim srdcom, a celou tvojou dušou" (5.Moj. 26:16) je jeden a možno i najdôležitejší dôvod, prečo sa rozpadajú tie takzvané dobre vyučované zbory. Často teda nie je pravou príčinou nedostatok učenia, ale zlyhanie pri naplňovaní učenia.

Pre úžitok nasledujúceho pokolenia (v. 13)

„Aj ich synovia, ktorí ešte neznajú toho, budú počúvať a budú sa učiť báť sa Hospodina, vášho Boha, po všetky dni, ktoré budú žiť na zemi, do ktorej idete cez Jordán, aby ste ju zaujali do dedičstva." Vyučovanie Božieho Slova je životne dôležité pre to, aby sme si vytvorili zásoby do budúcnosti. 78. žalm predpokladá, že v tom budú pokračovať rovnakým spôsobom: „Postavil svedectvo v Jakobovi a zákon položil v Izraelovi, o ktorých veciach prikázal našim otcom, aby ich oznámili svojim synom, aby poznali budúce pokolenia, synovia, ktorí sa narodia, aby aj tí povstali a rozprávali to svojim synom." (v. 5-6). V 2.Tim. 2:2 majú svoje miesto štyri pokolenia: „A to, čo si počul odo mňa skrze mnohých svedkov, zver to verným ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť." To zdôrazňuje potrebu opakovania božskej pravdy. Nesmieme prísť k názoru, že nasledujúce pokolenie už je „vykŕmené slovami viery a dobrého učenia." (1.Tim. 4:6).

3. PREDPOVEĎ ODPADNUTIA (v. 14-33)

Táto časť kapitoly začína i končí vymenovaním „príkazov“ Jozuovi (14-23), a ostatné verše opisujú odpadnutie Izraela. Nech sa nám odpustí myšlienka, že to pre Jozuu asi sotva bolo povzbudením. V súvislosti s tým si musíme pamätať, že Hospodin nechcel, aby Jozua žil v akejsi ilúzii o nemožnosti upadnutia jeho ľudu do modlárstva, podobne ako Pavel nechcel, aby si starší v Efeze neuvedomovali blížiace sa nebezpečenstvo (Skut. 20:28-31). Tiež by sme si mali pamätať, že mu On (Boh) poskytol osobné povzbudenie. „A Hospodin prikázal i Jozuovi, synovi Núnovmu, a riekol: Buď zmužilý a silný, lebo ty vovedieš synov Izraelových do zeme, ktorú som im prisahal, a ja budem s tebou.“ (v. 23).

C. H. Mackintosh si o tom myslí nasledovné: „Jozua nemal stratiť odvahu, alebo jeho srdce nemalo zmalátnieť kvôli nevernosti jeho ľudu. Bol ako jeho veľký praotec (C. H. M. tu myslí na Abraháma), silný vo viere, oslavujúci Boha. Mal ísť stále vpred s radostnou dôverou, spoliehať sa na rameno a slovo Hospodina, Izraelovho Boha zmluvy, nemal sa dať žiadnym spôsobom vystrašiť od nepriateľov, ale odpočívať v predrahej, dušu ubezpečujúcej istote, že …Boh Abrahámov nepochybne dodrží a naplní Svoje dobré zasľúbenie, a oslávi Svoje meno pri konečnom obnovení a večnom požehnaní Ním vyvoleného ľudu.“

V súvislosti s veršami 16-22 si krátko musíme všimnúť nasledovné:

a) Mojžišov spánok (v. 16)

b) Izraelov hriech (v. 16-18)

c) Pieseň svedka (v. 19-22).

(a) Mojžišov spánok (v. 16)

„A Hospodin riekol Mojžišovi: Hľa, budeš ležať so svojimi otcami.“ Nie je potrebné vysvetľovať, že tu ide o jeho telesnú smrť. Podľa Ellicottovho komentára má toto hebrejské slovo význam „ľahnúť si“. Je potrebné zavrhnúť akýkoľvek názor o „spánku duše“. Po svojom odchode zo zeme nepochybne žil ďalej a mal sa dobre. Pri nasledujúcej príležitosti ho vidíme v spoločnosti Eliáša a čo je ešte dôležitejšie, aj s Pánom Ježišom (Mat. 17:1-3 atď). Keďže Eliáš odišiel v ohnivom voze vo víchrici do neba (2.Kráľ. 2:11), môžeme bezpečne povedať, že tam odišiel aj Mojžiš, hoci nie telesne. Keď sa Pán Ježiš premenil na vrchu, Eliáš zostúpil „dolu“ z neba a Mojžiš vyšiel „hore“ z nejakého druhého mystického oddelenia podsvetia, a keď sa všetko skončilo, Eliáš odišiel späť do neba, a Mojžiš sa vrátil späť do podsvetia. To sme však odbočili od nášho predmetu!

(b) Izraelov hriech (v. 16-18)

Pri čítaní nasledujúcich slov nás môže zamraziť: „tento ľud vstane a bude smilniť idúc za bohmi cudzincov, obyvateľov zeme, do ktorej ide, aby žil medzi nimi, a opustí ma a zruší moju zmluvu.“ Keď si čítame tieto slová, malo by nás to naplniť strachom, keď si uvedomíme, že príkaz: „Dieťatká, chráňte sa modiel“ (1.Jána 5:21) poukazuje na nebezpečenstvo, ktoré hrozí aj nám.

(c) Pieseň Svedka (v. 18-22)

Výraz „táto pieseň, túto pieseň“ sa v týchto veršoch objavuje až tri razy (v. 18,21,22). Samotná pieseň je zaznamenaná v 32. kapitole. Jej účelom je pripomenúť Božiemu ľudu Jeho vernosť a ich nevernosť. Týmto spôsobom bude „svedčiť proti nim“ – budúcim pokoleniam, ktoré sa „obrátia k iným bohom a budú im slúžiť“ (v. 20) – „ako svedok, lebo nebude zabudnutá ani neodíde od úst jeho semena.“ (v. 21). Ale ako to uvidíme v nasledujúcej úvahe táto „pieseň“ končí odkazom na Božiu nepohnuteľnú vernosť voči zmluve, a to nepochybne prinieslo Jozuovi ubezpe-

čenie. Slovami C. H. Mackintosha: „Ak by sa Jozua v mysli zaoberal iba Izraelom, musel by zahodiť svoj meč a opustiť všetko v zúfalstve; ale on to neurobil, prijal povzbudenie od Hospodina, svojho Boha a pokračoval vo vernej službe v moci viery, vytrval ako keby videl neviditeľného."

4. STÁLE SVEDECTVO (v. 24-29)

„A stalo sa, keď dopísal Mojžiš slová tohoto zákona do knihy až do posledného slova, že prikázal Mojžiš Levitom, ktorí nosili Truhlu zmluvy Hospodinovej, a povedal: Vezmite túto knihu zákona a položte ju po strane Truhly zmluvy Hospodina, svojho Boha („položte ju dnu na bok Truhly zmluvy Hospodina, svojho Boha" JND), a bude tam za svedka proti tebe." Preto ju vložili do prítomnosti Hospodina, „tróniaceho na cherubínoch." (1.Sam. 4:4). Preto jestvoval dvojnásobný svedok o Božej vernosti a ich nevernosti. Prvý ležal v Písme v Božej prítomnosti, a druhý bol v piesni, ktorú Mojžiš naučil ľud. „Slová" (v. 28) sú „slová tejto piesne" (v. 30).

Keď sa priblížil koniec Mojžišovho života, pozeral sa naspäť i dopredu. Ten pohľad bol mierne povedané trpký. Keď hľadí späť, konštatuje: „Lebo ja znám tvoju spurnosť a tvoju tvrdú šiju. Hľa, kým ešte dnes žijem s vami, vzpierali ste sa proti Hospodinovi, a čo len bude potom, keď zomriem?" (v. 27). Keď sa pozeral dopredu povedal: „Lebo viem, že sa veľmi porušíte po mojej smrti a vybočíte z cesty, ktorú som vám prikázal." (v. 29).

To je výstrahou aj pre nás všetkých tu: „Poslúchajte svojich vodcov a ustupujte im, lebo oni bdejú za vaše duše, ako takí, ktorí vydajú počet, aby to robili (prácu vedenia Božieho ľudu) s radosťou a nevzdychali, lebo to by vám nebolo užitočné." (Žid. 13:17). Spôsobujeme starším nášho zboru radosť, alebo zármutok? Mojžiš nemohol povedať to, čo povedal Pavel: „Ďakujem svojmu Bohu pri každej rozpomienke na vás." (Fil. 1:3). Aký dojem robíme na iných ľudí my?

„Slová tejto piesne" (Časť 1)

(Prečítajte si kapitolu 32:1-52)

Táto kapitola obsahuje pieseň, ktorú dal Boh Mojžišovi. Ako sme si to už všimli, jej účelom bolo pripomenúť Božiemu ľudu Jeho vernosť a ich nevernosť. Týmto spôsobom bude ona „svedčiť proti nim (budúce generácie, ktoré sa obrátia k iným bohom a budú im slúžiť) ako svedok; lebo nebude zabudnutá z úst ich semena." (31:19-22). Oplatí sa zopakovať, že pieseň nekončí odstránením národa, ale naopak, Hospodinovým milosrdenstvom „ku svojej zemi a svojemu národu." (32:43).

Kapitola sa jasne rozdeľuje na dve časti, ktoré môžu byť pomenované:

a) Pieseň svedectva (v. 1-47)

b) Pohľad na zem (v. 48-52).

Pieseň je ohraničená slovami: „A Mojžiš hovoril v uši celého zhromaždenia Izraelovho slová tejto piesne… Potom prišiel Mojžiš a hovoril všetky slová tejto piesne v uši ľudu." (31:30; 32:44). O tomto dlhom oddiely budeme uvažovať pod troma názvami:

Povaha piesne (v. 1-3)

Obsah piesne (v. 4-43)

Myšlienka piesne (v . 44-47).

POVAHA PIESNE (v. 1-3)

Pri uvádzaní piesne volá Mojžiš nebesia a zem za svedkov vážneho napomenutia, ktoré nasleduje: „Pozorujte, nebesia, ušima, a budem hovoriť! A zem nech počuje reči mojich úst", (v. 1). Preto je to pieseň svedectva v prítomnosti svedkov. Predtým volal Mojžiš týchto svedkov, aby skúsili jeho vernosť: „Za

svedkov volám dnes proti vám nebesia i zem, že som ti predložil život a smrť, požehnanie a kliatbu." (30:19).

V Novom Zákone Pavel písal rovnakým štýlom: „Vy ste svedkami i Boh, ako sväte, spravedlive a bezúhonne sme sa vám veriacim chovali. (1.Tes. 2:10). Ako veriaci musíme „pečovať o dobré nielen pred Pánom, ale aj pred ľuďmi." (2.Kor. 8:21). Ani nebesia a ani zem nemohli poprieť, čo bol Mojžiš prichystaný povedať. Bolo to úplne dôveryhodné. Mojžiš zdôrazňuje dva aspekty svojho svedectva.

Dobrota Božieho Slova

„Moje naučenie sa bude liať ako hojný dážď; moja mluva bude vlažiť ako rosa; bude jako tichý dážď na mladistvú trávu, jako hustý dážď na bylinu." (v. 2). To je opis, aký účinok bude mať pieseň na budúce pokolenia. Raymond Brown to nazval „jedinečná oživujúca moc Božieho Slova". Niekedy prichádza ako sotva postrehnuteľná rosa a niekedy ako ťažký, alebo prudký dážď.

Veľkosť Božieho mena

Pieseň bude velebiť Hospodina: „Lebo budem hlásať meno Hospodinovo, vzdajte velebnosť nášmu Bohu." (v. 3). Spomenutie Hospodina (Jehovu) a „nášho Boha" (Elohim) zdôrazňuje, že On je Boh, ktorý zachováva zmluvu (Hospodin), a aby som citoval Thomasa Newberryho: „jediný zvrchovaný objekt klaňania sa." (Elohim, množné číslo od Eloah)

OBSAH PIESNE (v. 4-43)

Pieseň má štyri časti:

1. Rozpomienka (v. 4-14): „Rozpomeň sa na dni minulého veku! Porozumejte rokom pokolenia a pokolenia!" (v. 7)

2. Vzbura (v. 15-18): „Keď stučnel Ješurún, kopol." (v. 15)

3. Odplata (v. 19-23): „Nahromadím na nich zlých vecí." (v. 23)

4. Odpustenie (v. 34-43): „Bude milosrdný svojej zeme i svojmu ľudu, alebo „pokryje hriech svojej zeme i svojho ľudu."

1. Rozpomienka (v. 4-14)

Po výzve „vzdajte velebnosť nášmu Bohu" (v. 3) volá Mojžiš ľud, aby si spomenul na tri spôsoby, ktorými zakúšali Božiu veľkosť. Slovami Reymonda Browna ako: „spoľahlivú skalu" (v. 4-5), ako „starostlivého Otca" (v. 5-6) a ako „ochraňujúceho orla" (v. 11-14).

Spoľahlivá skala (v. 4-5) „Skalo, ktorej dielo je dokonalé! Lebo všetky jeho cesty sú spravedlivým súdom. Silný Bôh verný, u ktorého nieto neprávosti; spravedlivý je a priamy." (v. 4). (Pre ďalšie miesta v kapitole, kde sa Hospodin uvádza ako „Skala", viď v. 15,18,30,31.) Ako poukazuje C. H. Mackintosh: „On je tá Skala" – nielen akási skala." To zdôrazňuje Jeho nezmeniteľnú moc a spoľahlivosť. Na rozdiel od pohyblivého piesku, po ktorom putovali, Boh Izraelu bol úplne spoľahlivý. Ba čo viac, všetko vôkol Neho sa vyznačovalo dokonalosťou („Jeho dielo je dokonalé"), absolútnou dôslednosťou („všetky Jeho cesty sú spravedlivým súdom"). Anna si to cenila: „Nie je svätého, jako je Hospodin, lebo nie je nikoho krome teba. A nie je skaly, jako je náš Boh" (1.Sam. 2:2). A tiež tak robil aj žalmista: „Hospodin je mojou skalou." (Žalm 18:2). Pri sledovaní dejín Izraela si Azaf spomenul, že keď spôsobili Boží hnev na púšti, „rozpomenuli sa, že Hospodin bol ich skalou, a silný Boh najvyšší ich vykupiteľom." (Žalm 78:35). Nový Zákon nám hovorí viac: „A všetci pili ten istý duchovný nápoj, lebo pili z duchovnej skaly, ktorá išla za nimi: a tou skalou bol Kristus." (1.Kor. 10:4). Keď povedal Pán Ježiš Petrovi: „A ja ti tiež hovorím, že si ty Peter, Skala, a na tej skale vzbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány smrti." (Mat. 16:18), hovoril o svojom Božstve. Pán

Ježiš nebol nikto iný ako Skala z 5.Moj. 32! Peter bol len kameň.

Hospodinova dokonalosť je porovnaná s prevrátenosťou Izraela. „Porušilo sa mu – nie jeho synovia – ich škvrna – prevrátené pokolenie a spletilé.“ (v. 5). Tento verš spôsobuje prekladateľom a komentátorom veľký hlavybôľ. Jeho zmysel akoby hovoril, že najväčšou škodou je pre nich to, že už nie sú viac Jeho synovia. Nepodobali sa svojmu Bohu, ktorý bol „tou pravou Skalou vernosti pre nich.“ (Ellicottov komentár). Keď odložíme bokom všetky technické prekážky, urobíme dobre, keď preskúmame svoj vlastný život. Môže sa o nás povedať, že „jako je on tak sme aj my na tomto svete“ (1.Jána 4:17)?

Starostlivý „Otec“ – (v. 6-10) „Či sa tým odplacujete Hospodinovi, bláznivý ľude a nie múdry? Či nie je on tvoj Otec, ten, ktorý si ťa nadobudol? On ťa učinil a postavil, aby si stál.“ (v. 6). (Porovnaj Izaiáša 63:16-19) „Lebo veď ty si náš Otec. Ty ó, Hospodine, si našim Otcom… Sme jako tí, nad ktorými si nepanoval nikdy od veku, nad ktorými nebolo vzývané tvoje meno.“ Všimnime si nasledovné.

Cenu, ktorú za nich zaplatil (v. 6-7). Mojžiš opisuje Hospodina ako: „Tvoj Otec, ktorý si ťa nadobudol.“ V predošlej piesni ich nazýva „ľudom…, ktorý si si dobyl.“ (2.Moj. 15:16). Naznačujúc, že sloveso znamená „nájsť, utvoriť“, Gesenius si akoby protirečil sám sebe, keď poznamenáva: „Zdá sa, že tu nie je žiaden dostatočný dôvod pre význam slovesa ‚utvoriť‘, správnym významom sa zdá byť ‚nadobudnúť‘“. Vyslobodiac ich z Egyptu, stmelil ich v národ: „On ťa učinil a postavil, aby si stál.“ Všimnime si hru slov. Mojžiš vraví: „Ak chceš vedieť o Božej Otcovskej starostlivosti, opýtaj sa svojho otca.“ (v. 7) My sme tiež kúpený a vykúpený ľud. (1.Kor. 6:20; 1.Pet. 1:18-19).

Postavenie, do ktorého ich postavil (v. 8-9). „Keď delil Najvyšší národom dedičstvo. Keď rozdeľoval synov Adamových, staväl hranice jednotlivým ľudstvám podľa počtu synov Izraelových. Pretože podielom Hospodinovým je jeho ľud, Jakob povrázcom jeho dedičstva.“ Boh koná vždy majúc na pamäti svoj ľud! C. H. Mackintosh komentuje so svojou príznačnou srdečnosťou: „Áno, Kanaán, kúsok zeme ležiacej pozdĺž východného pobrežia Stredozemného mora, rozlohy okolo jedenásť tisíc štvorcových míľ (asi tretina veľkosti Írska) je stredobodom Božej geografie, a dvanásť pokolení Izraela. Nejestvuje územie na zemi, ktoré by bolo Božiemu srdcu zaujímavejšie, ako je zem Kanaánu a mesto Jeruzalem.“ V úplnom protiklade s učením, ktoré popiera príchod tisícročného kráľovstva, Pán Boh nezanechal a neopustil „Svoje dedičstvo“. Okrem ďalších oddielov Písma je v spojení s týmto predmetom prorok Izaiáš 2:1-4 akýmsi povinným čítaním.

Zaobstaranie, ktoré im poskytol (v. 10). „Našiel ho“, … „Viedol ho“, … „Učil ho“, … „Ostríhal ho“. Tu nie je potrebný široký výklad. Verše poskytujú dostatočne veľa myšlienok pre jednu alebo aj dve služby slovom. Výraz „zrenica oka“ znamená zreničku oka, čo je najcitlivejšia časť tela. Hospodin hlboko cíti urážku Svojho ľudu. To vysvetľuje slová v Skutkoch 9:4:„Saule, Saule, prečo ma prenasleduješ?“

Ochraňujúci „Orol“ (v. 11-14) Toto pomenovanie zdôrazňuje božskú oporu. Mojžiš používa prekrásny obraz orlice, ktorá povzbudzuje svoje mláďatá k lietaniu dbajúc, aby sa počas toho nič zlé nestalo. „Jako keď orlica povzbudzuje svoje orlíčatá, vznáša sa nad svojimi mláďatami; rozťahuje svoje krídla, berie ho, nesie ho na svojich perutiach; tak ho viedol sám Hospodin, a nebolo s ním boha cudzozemca“. (v. 11-12; porovnaj 33:27) „Tvojím príbytkom je Boh praveku a dole na pomoc

ramená večnosti.“ Hospodin sa staral o Svoj ľud a zaopatroval ho. On im poskytoval to najlepšie: „Dal mu jazdiť po vysokých miestach zeme, a jedol úrody polí; dal mu sať med zo skaly a olej z tvrdého kameňa, maslo od kráv a mlieko od drobného stáda, s tukom jahniat a baranov z Bázana a kozlov, s tukom pšeničného jadra, a pil si krv hrozna peniacu.“ (v. 13-14). Slová o mede a oleji krásne vysvetlil Raymond Brown: „V trhlinách skál Kanaánu sa nachádzali včely, ktoré zásobovali Izrael výživným medom; olivové stromy kvitnú aj tam, kde ostatné stromy pre nedostatok pôdy na zakorenenie sotva rastú.“ Hospodinovo zaopatrenie Svojho ľudu týmto spôsobom nám pripomína, že „máme všetko z jeho božskej moci darovanej k životu a pobožnosti.“ (2.Pet. 1:3). Božské požehnanie bolo „vyliate na nás bohate skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa.“ (Tít. 3:6). Podobne ako Izrael, aj my sme pozvaní, aby sme poznali, že „každé dobré danie a každý dokonalý dar zostupuje zhora od Otca svetiel, u ktorého nieto zmeny alebo nejakého obratu zatônenia.“ (Jak. 1:17). Izrael nedlhoval nič modlám (v. 12) a my musíme tiež zaistiť, že nás nič neodvrátilo od úplnej oddanosti a vernosti Bohu (1.Jána 5:21).

2. Vzbura (v. 15-18)

„No (po všetkom tomto), keď stučnel Ješurún, kopol.“ (v. 15). Ješurún znamená „priamy“, ale Izrael bol ďaleko vzdialený od Božej vôle a tak boli „prevráteným pokolením a spletilým.“ (v. 5). Porovnajme s 1.Sam. 2:29:„Prečo tedy šliapete po mojej bitnej obeti i po mojej obilnej obeti, ktoré som prikázal obetovať v tomto príbytku?“ Tieto verše sú veľmi smutným čítaním. Mojžiš konštatuje:

- bláznovstvo pôžitkárstva (v. 15). „No, keď stučnel Ješurún, kopnul. Stučnel si, stlstol si, vypásol si sa. A tak opustil Boha, ktorý ho učinil, a znevážil si skaly svojho spasenia.“ Boli ponorení do materiálneho požehnania, ktoré na nich Hospodin hojne vylial (v. 13-14), že boli sebastační a opustili Ho. „Nebolo to, žeby jednoducho vo svojej zaujatosti bežnými vecami, neprítomní mysľou zabudli na Boha. Oni Ho rozhodne opustili a zavrhli.“ (Raymond Brown) To nebolo nič menej ako zločin, ktorý musel byť potrestaný. On bol ich Stvoriteľ – Boh („Boh, ktorý ho učinil“) a ich Spasiteľ – Boh („Skala jeho spasenia“). Ešte stále je možné ceniť si Boha iba povrchne. Musíme si dávať pozor. Pôžitkárstvo prináša vzdiaľovanie sa od Hospodina. „Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami.“ (1.Tim. 6:10).

- strach pred modlami (v. 16-17). „Popudzovali ho ku žiarlivosti cudzími bohmi, ohavnosťami ho popudzovali k hnevu. Obetovali démonom, nie Bohu, bohom, ktorých neznali, novým, ktorí prišli z blízka, ktorých sa nebáli vaši otcovia.“ Toto je úplné odsúdenie modlárstva. Modlárstvo predstavuje úctu – klaňanie sa „cudzím bohom“, a to popudzovalo Božiu žiarlivosť. On neznesie protivníka (5.Moj. 5:9). Preto Mu to bolo ohavnosťou a odporné. Boh nenávidel modlárstvo, čo nám pripomína, že „každý druh náhrady Boha v našich životoch je pre Hospodina veľmi pohoršujúce a odporné.“ (Raymond Brown) Preto modlárstvo popudzuje Boží hnEv. Ba čo viac, bolo to satanské; mali na tom podiel démoni (viď: 1.Kor. 10:20; 12:2). Modlárstvo bolo tiež novátorské, zahrňovalo úctu – klaňanie sa „novým bohom, ktoré prišli nové.“ Na rozdiel od Boha Izraelovho, ktorý ich tak hojne požehnal ako „Skala“, ako „otec“ a ako „orol“, títo bohovia nemali o sebe nijaký záznam a nemali žiadnu cenu. Bázeň Hospodinova ustúpila miesto pred strachom z modiel. Moderná technológia predkladá celý rad „nových bohov“. Tí volajú: „pozeraj ma, … hraj sa so mnou, … počúvaj ma, … hovor skrze mňa.“

▸ Izraelova zábudlivosť (v. 18). „Skalu, ktorá ťa splodila si zanedbal a zabudol si na silného Boha, ktorý ťa sformoval.“ „Noví bohovia“ neurobili nič pre Boží ľud, a práve Jemu Boží ľud dlhuje svoje jestvovanie. Mojžiš vopred vystríhal Izraela pred takou zábudlivosťou. (Viď: 6:11-12; 8:11-14).

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (12)

Jim Flanigan

Betánia (2)

Pán Ježiš prišiel do Betánie šesť dní pred Veľkou nocou. Nasledujúci týždeň sa bude pohybovať v Betánii, a práve v tom čase sa odohral ten veľmi dobre známy príbeh z 12. kapitoly Ev. Jána. Je zvláštne uvedomiť si, že práve v ten deň, a práve v tom dome v Betánii sa naplnila túžba dlho ukrytá v Hospodinovom srdci. Mnoho storočí pred tým si Boh uložil do srdca myšlienku, že vyslobodí svoj ľud z Egypta. Faraónovi zneli Jeho slová: „Prepusti môj ľud, aby mi slúžili… Prepusti môj ľud, aby mi slávili slávnosť… prepusti môj ľud, aby mi obetovali.“ Chcel, aby mu Jeho vykúpený ľud slúžil, mal s Ním obecenstvo a klaňal sa Mu.

Žiaľ, nikdy sa Mu úplne nedostalo to, čo bolo hlavným dôvodom ich vyslobodenia. Sklamali pokiaľ išlo o službu, pretože ju nekonali tak ako mali. Odopreli Mu to obecenstvo, po ktorom On tak túžil. Ani sa Mu neklaňali tak, ako by sa vykúpený ľud mal klaňať.

Teraz Mu v Betánii pripravilo večeru niekoľko sŕdc, ktoré Ho milovali. V skutočnosti sa pri tom stole nachádzali aj iní ľudia, ale táto večera bola pripravená hlavne pre Neho. On bol stredobodom tohto stolovania a to všetko malo za cieľ uctiť Toho, ktorý vzkriesil Lazara z mŕtvych.

Marta bola ako praktická žena úplne zamestnaná službou. Možno ňou bola zaťažená až natoľko, že si Jeho prítomnosť vôbec neuvedomovala, ale Pán Ježiš sa nikdy nesťažoval. Na inom mieste jej však jemne povedal: „Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci.“ (Luk. 10:41). Iste si však musel ceniť jej službu voči Nemu i druhým ľuďom. Tak mnoho drahých bratov a sestier sa podobá Marte v ich zaujatí službou. Aj keď je to vyčerpávajúca služba, ak ju konajú verne Tomu, ktorého milujú, nikdy s ňou neprestanú.

Písmo nám nezaznamenalo ani jedno slovo Lazara. Iste tam však bol, sedel na svojom mieste pri stole a pokojne sa kochal v obecenstve s Ním. Tak mnoho ľudí sa podobá tomu tichému Lazarovi, ktorý nebol veľavravným, ale vždy bol na svojom mieste, zostával v obecenstve so Spasiteľom a Jeho ľudom. Možno by bolo vzácne počuť niečo od Lazara, podobne ako by bolo vzácne počuť od mnohých drahých bratov, ktorí verne prichádzajú do zhromaždení, ale nikdy sa nezúčastňujú služby slovom.

Aj Mária je tam, a rovnako nám môže byť príkladom. „Mária vzala funt masti z pravého a drahocenného nardu a pomazala nohy Ježišove a poutierala nohy Ježišove svojimi vlasmi, a dom sa naplnil vôňou

masti." V tomto prípade išlo o čistý pravý a nerozriedený tekutý nardus. Niekedy ho zvykli ľudia rozriediť rôznymi menejcennými balzamami, aby bol lacnejší. Máriin nardus bol však pravý, vzácny a cenný. Keďže bol taký čistý, jeho vôňa naplnila nielen izbu, ale celý dom. Rovnaký princíp platí aj pri našich bohoslužbách, ktoré môžu byť „… skrze neho… Bohu obeť chvály, to jest ovocie rtov vyznávajúcich jeho meno" (Žid. 13:15). Ich príprava si niečo vyžaduje a iba Pán ju dokáže oceniť.

Pán Ježiš teda v tomto dome v Betánii zažíva to, čo si Hospodin už dávno žiadal: službu, obecenstvo a klaňanie. Často sa poukazuje aj na to, že Mária vždy sedela pri Spasiteľových nohách. Spomína sa to v 10. kapitole Ev. Lukáša, 11. kapitole Ev. Jána a znova v 12. kapitole Ev. Jána. V 10. kapitole Ev. Lukáša sa učí; v 11. kapitole Ev. Jána plače; v 12. kapitole Ev. Jána sa klania. Učí sa pri nohách Proroka. Plače pri nohách Kňaza. Klania sa pri nohách Kráľa. Ako dobre poznala Mária Pána Ježiša a ako vysoko si On cenil jej vernosť.

„Nechaj ju", povedal Pán, keď ju ostatní kritizovali. Mária vedela viac ako mnohí z nich. Sedávala pokojne pri Jeho nohách, počúvala Ho a učila sa. Práve ona pochopila, že Pán Ježiš skutočne zomrie. A práve ona mala odložený ten funt masti pre deň jeho pohrebu. Zdá sa, že keď počúvala ďalej, pochopila aj to, že On skutočne vstane z mŕtvych a s ohľadom na to nebude potrebovať pomazanie jej balzamom. Ale nechcela zmeniť svoje odhodlané rozhodnutie vyliať to na Neho. Odložila si ho len za tým účelom. Prečo ho nevyliala na svojho brata Lazara, keď zomrel? Zachovala to pre Toho, ktorého milovala viac ako svojho brata.

Pochopila, že nebude potrebovať jej masť pri smrti, a preto ju na Neho vyleje teraz, keď žije, a tak aj urobila. Bol to ten pravý prejav úcty z jej strany.

Ak vôňa tejto masti naplnila izbu i dom, musela jej časť priľnúť aj na Márii. Iste voňala rovnakou vôňou, akú vyliala na svojho Pána. Rovnako je to pri prejavovaní úcty voči nášmu Pánovi. Ak to budeme konať pravidelne, bude nás obklopovať rovnaká sladká vôňa keď sa budeme pohybovať medzi ostatnými ľuďmi.

Inou nádhernou myšlienkou je, že tento drahocenný nardus iste spôsobil, že aj odev Spasiteľa musel byť naplnený jeho vôňou. Máme svedectvá, že takáto vôňa pretrváva mnoho dní. Bol Jeho odev ešte stále plný tej vône keď s Ním vojaci zaobchádzali s takou krutosťou a bez úcty Ho z neho vyzliekli? A keď nakoniec losovali o Jeho odev, odniesli si títo ľudia, ktorí si Jeho rúcho rozdelili medzi sebou, spolu s ním aj vôňu Máriinho vzdávania úcty?

Kto môže povedať, že kde je koniec pravého klaňania sa? Prejavovanie úcty je slovami J. N. Darbyho: „Uctievanie a zbožňovanie určené Bohu za to, čím je On sám o sebe, a čo znamená pre tých, ktorí sa Mu klaňajú." Mnohé z našich zborov sú skutočne podobné Betánii, v službe, obecenstve a klaňaní sa Tomu, ktorého milujeme.

Nemusíme sa už teraz čudovať, že prišiel aj čas, aby náš Pán opustil zem a vrátil sa do slávy. „Potom ich vyviedol von až do Betánie a pozdvihnúc svoje ruky dal im požehnanie." On sa vrátil do nebies práve z malého mestečka, ktoré Mu pripravilo miesto na zemi v tom čase, keď Ho tak veľa ľudí odmietlo. „A stalo sa v tom, keď ich žehnal, že sa bral preč od nich a vznášal sa hore do neba. A oni pokloniac sa Mu navrátili sa do Jeruzalema s veľkou radosťou. A boli po celý čas v chráme a chválili Boha a dobrorečili Mu." (Luk. 24:50-53). Z Betlehema do Betánie to bola dlhá cesta, ale bola to dokonalá cesta, lebo On bol dokonalým Človekom.

VZATÝ HORE

D. Newell, Glasgow, Škótsko

Prvá kapitola Skutkov uvádza čitateľa do úžasného zázraku vystúpenia do neba. Táto chvíľa bola taká dôležitá, že je až štyrikrát zaznamenaná jednoduchým výrazom „vzatý hore“. Hoci sú v anglickom jazyku striedavo použité dve rozdielne grécke slova, myšlienka je rovnaká. Pán Ježiš bol v tele vzatý hore zo zeme (kde strávil predošlých asi tridsaťtri rokov), späť do neba, odkiaľ aj prišiel. Ako dôsledok dňa Letníc vylial Svätého Ducha na Svojich čakajúcich učeníkov, zmocňujúc ich tým k vernej službe počas Jeho neprítomnosti na svete. Prvé dve kapitoly Skutkov sú prepojené príčinou a dôsledkom, odchodom a príchodom, vyvýšením a zmocnením. Každé použitie výrazu „vzatý hore“ kladie odlišný dôraz. Pozrieme sa na ne.

Úvodné verše venujú pozornosť ukončeniu Pánovej verejnej služby. „Prvú knihu, Teofíle, som napísal o všetkom, čo započal Ježiš činiť a učiť, až do toho dňa, ktorého vzatý bol hore do neba, keď už bol dal skrze Svätého Ducha prikázania apoštolom, ktorých si vyvolil, ktorým sa aj zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi ukazujúc sa im štyridsať dní.“ (Skut. 1:1-3). Po živote vernej služby, v ktorom Pán Ježiš viditeľne uplatňoval všetko, čo kázal, a po období štyridsiatich dní po vzkriesení dostatočne ukázal Svojim učeníkom, že po svojom utrpení a smrti je skutočne živý. Teraz sa Pán Ježiš vrátil domov. Všetka zemská služba vo vzťahu ku Jeho prvému príchodu bola skončená. Výraz „v spojení s Jeho prvým príchodom“ je dôležitý, pretože Pán Ježiš v žiadnom prípade neodišiel zo služby. Naopak, povýšený na Božej pravici sa nepretržite prihovára za Svoj ľud, chrániac ich pred pascami na ceste. Koľko máme byť vďační za ešte nedokončenú službu Krista!

Ďalší citát opisuje spoločné potvrdenie učeníkov o odchode Pána: „A keď to povedal, zdvihnutý bol hore, kým oni hľadeli na to, a podňal ho oblak a vzal spred ich očí. A jako v tom, čo odchádzal, upretým zrakom hľadeli do neba, tu hľa, dvaja mužovia sa postavili vedľa nich v bielom rúchu.“ (Skut. 1:9-10). Tento detailný opis viditeľného vystúpenia je veľmi dôležitý, pretože popiera akékoľvek rozpaky o tom, kde Pán Ježiš prebýva. Tí dvaja prví učeníci, ktorí opustili Jána Krstiteľa, aby nasledovali Spasiteľa, položili otázku: „Rabbi,… kde bývaš? On im povedal: Poďte a vidzte! A tak prišli a videli, kde býva, a zostali u neho ten deň.“ (Jána 1:39-40). Podobne, ani na záver Jeho služby nemalo byť pochybnosti o mieste Jeho bývania. Lukáš starostlivo viackrát opakuje zmienku o viditeľnom svedectve: „a jako… odchádzal od nich… upretým zrakom hľadeli do neba“. Počas štyridsiatich dní po vzkriesení sa Pán Ježiš bez oznámenia, prekvapivo zjavoval a mizol. Prešiel zamknutými dverami (Ján 20:19,26), cestujúci učeníci Ho nespoznali, odrazu zmizol z dohľadu (Luk. 24:15-16,31), neočakávane sa zjavil na brehu Galilejského jazera (Ján 21:4). Nikdy nevedeli, kedy a kde Ho môžu stretnúť. No teraz boli spolu zhromaždení, aby spoločne potvrdili Jeho konečný odchod do neba, odchod domov, ktorý predpovedal v kázni vo vrchnej dvorane: „Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že som povedal: Idem k Otcovi: lebo Otec je väčší ako ja.“ (Jána 14:28). Odvtedy učeníci radostne slúžili svojmu Majstrovi presvedčení o mieste, kam išiel: „Kristus Ježiš je, ktorý zomrel, a viacej, ktorý aj vstal z zmŕtvych, ktorý je po pravici Božej.“ (Rim. 8:34); „učiniac si skrze samého seba očistenie od našich hriechov posadil sa po pravici Veličenstva na výsostiach.“ (Žid. 1:3);

„ktorý odíduc do neba je po pravici Boha.“ (1.Pet. 3:22). Keď vieme, že máme živého osláveného Spasiteľa, máme veľký dôvod k Jeho oslave a vernej službe Jemu.

Očividné svedectvo učeníkov nebolo jediným dôkazom. Bol podporovaný tým, čo počuli od dvoch anjelov: „Galilejskí mužovia, čo tu stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, prijde tak, ako ste Ho videli ísť hore do neba.“ (Skut. 1:11). Toto oznámenie vzbudilo očakávanie Jeho príchodu, aby uskutočnil všetky starozákonné predpovede o víťaznom vládnutí Mesiáša nad zemou. Učeníci sa predtým pýtali na čas obnovenia kráľovstva Izraela (Skut. 1:6). V spojení s ich otázkou (zo všetkých ľudí) jeden amilenialista s prekrásnou presnosťou povedal: „Sloveso ‚obnovíš‘ ukazuje, že učeníci očakávali politické a územné kráľovstvo; prídavné meno ‚Izraelovo‘ hovorí, že očakávali kráľovstvo národa; a príslovkové určenie ‚v tomto čase‘ hovorí, že očakávali jeho bezprostredné ustanovenie.“ (John Stott). Úplne odlišne od tohto ich očakávania, anjelia ho teraz spájajú priamo s budúcnosťou, keď sa nohy Pána Ježiša dotknú Olivového vrchu (ako je predpovedané v Zachariáša 14:4), na tom istom mieste, kde práve stáli učeníci. Pánov slávny návrat bude mať za následok ustanovenie zasľúbenej doby, „keď Pán bude Kráľom nad celou zemou“. (Zach. 14:9). Hoci my z tohto prevzatia vlády očakávame hlavne Božieho Syna z neba (1.Tes. 1:10), túžime aj po obnovení Izraela a Spasiteľovej spravodlivej vlády. Veriaci by vo svojich záujmoch nemali byť nikdy úzkoprsí, ale milovať všetko, čo má spojenie so slávou Pána Ježiša Krista.

Posledný citát o Pánovom „hore vzatí“ určuje potrebu schopnosti – spôsobilosti apoštola. „Musí teda jeden z týchto mužov, ktorí sa s nami schádzavali po celý čas, v ktorom Pán Ježiš vchádzal a vychádzal, žil a obcoval medzi nami, počnúc od krstu Jánovho až do dňa, v ktorom bol od nás vzatý hore do neba, byť s nami svedkom Jeho zmŕtvychvstania.“ (Skut. 1:21-22). Judáš urobil chybu a zomrel, ale bolo ho treba nahradiť, aby bolo spoločenstvo dvanástich úplné. Peter predložil požiadavku, ktorú bolo viditeľne ťažké naplniť už v tej dobe (boli len dvaja kandidáti, ktorí zodpovedali požiadavkám) a dnes je to úplne nemožné. Čokoľvek by človek tvrdil alebo naznačoval o sebe, dnes nieto apoštolov – alebo rovnocenných apoštolom. Skutoční apoštoli museli doprevádzať Pána počas celého trvania Jeho zemskej služby. Ale bystrý čitateľ hneď položí výstižnú otázku: „A čo Pavel“? Už v novozákonných časoch niektorí pochybovali o jeho apoštolstve, lebo on jasne nebol s dvanástimi, bol mimo nich, nemal do činenia s Pánom Ježišom pred Jeho vystúpením na nebo. Ale na ceste do Damašku skutočne videl vzkrieseného Krista v jedinečnom osobnom zjavení, ktoré ho oddelilo ako konečného svedka vzkriesenia, pretože jeho obrátenie ako „narodeného mimo času – nedochodča“ (1.Kor. 15:8), zobrazuje blížiace sa narodenie celého národa Izraela, keď Hospodin hovorí: „A vylejem na dom Dávidov a na obyvateľov Jeruzalema Ducha milosti a pokorných prosieb, a obrátia svoj zreteľ ku mne, ku tomu, ktorého prebodli, a budú nariekať nad ním, ako niekto narieka nad svojim jediným, a budú žalostiť nad ním, ako niekto žalostí nad svojim prvorodeným.“ (Zach. 12:10). Predivné, v ten budúci deň „celý Izrael bude spasený“ (Rim. 11:26), a spasenie Saula z Tarzu to predzvestuje. My sa nemáme čo rmútiť nad tým, že služba apoštolov sa skončila, lebo máme ich „apoštolské učenie“ (Skut. 2:42), trvale chránené pre nás v Písmach pravdy. Ako to Peter povedal vo svojom druhom liste: „A budem sa aj po každé snažiť o to, aby ste po mojom odchode mali jako rozpomínať sa na to.“ (2.Pet. 1:15). My už nemáme týchto mužov, ale máme ich napísanú službu.

Vďaka vystúpeniu hore je teraz Pán Ježiš

posadený na tróne v nebesiach. V tomto svetle, je našou zodpovednosťou každodenne upevňovať naše duše kŕmením sa Slovom, ktoré rozvíja lásku k nášmu vzkriesenému, vyvýšenému Pánovi, ktorý skoro príde. Buďme povznesení spolu s Ním!

JOZUA, SYN NÚNOV (6)

N. Mellish, Stoke on Trent

6) KRISTOV OBRAZ

K prvej charakteristickej črte, pre ktorú je Jozua obrazom na Pána Ježiša, patrí aj jeho meno, lebo Jozua zo Starého zákona je rovnakým menom ako Ježiš v Novom zákone. Obidve mená znamenajú „Hospodin Spasiteľ" a Jozua v Židom 4:8 v skutočnosti dostal meno „Ježiš".

Uvedomujeme si, že práve tento prvý Jozua vybojoval víťazstvo, ktoré potom Pán Ježiš zavŕšil. Je ohromné pozorovať Jozuu ako koná v súlade s Božou vôľou a tým prinúti nepriateľa k úteku. Pán Ježiš tiež konal v súlade s Božou vôľou a odstránil všetko, čo bolo proti nám. Z listu Židom 2:14 je zrejmé, že Pán Ježiš zahladil moc satana. On tiež odzbrojil kniežatstvá a vrchnosti, ktoré kedysi ovládali veriaceho, keď „ich verejne vystavil na odiv víťazosláviac nad nimi v ňom" (Kol. 2:14) to jest, v kríži.

Obaja mali dočinenia s Egyptom. Jozua sa tam narodil a znášal utrpenie pri peci na vypaľovanie tehál pod dohľadom dozorcov, lebo faraón sa domnieval, že proti nemu Izrael povstane. Pán sa dostal do Egypta ako dieťatko, útekom Jozefa do Egypta na pokyn anjela Pánovho, ktorý ho vo sne varoval pred Herodesovým hnevom, pretože sa snažil odstrániť toho, ktorý ohrozoval jeho trón. Je pritom zaujímavé, že tieto sny sa spomínajú len v jednom evanjeliu, v Matúšovom. Je to v úplnej zhode s tým, že táto kniha je určená predovšetkým Židom. Zo šiestich zaznamenaných snov je ten prvý zameraný na ochranu matky Pána Ježiša (v prvej kapitole), ostatné majú chrániť samotného Pána Ježiša. Posledný sen v 27:19 patrí Pilátovej žene, ktorá pretrpela nočnú moru kvôli spravodlivému, keď k nej prehovoril vo sne Hospodin. Obaja pôsobili po zákone. Zákon nemohol voviesť Izraela do zasľúbenej zemi, a preto bol Mojžiš odstránený z tejto scény. My vieme, že to bola Božia milosť, ktorá im nakoniec priniesla túto zem. Na púšti nastali také okolnosti, kedy mohol Hospodin ukončiť existenciu celého národa, pre ich neschopnosť zachovať zákon. My ďakujeme nášmu Bohu, že keď prišiel Pán Ježiš, bolo to zjavenie milosti. List Títovi to odkrýva: „Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom" (2:11), a Ján vo svojom evanjeliu píše: „Lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista." (1:17).

Ďalšie pozoruhodné porovnanie vidíme v tom, že obaja začali svoju službu pri Jordáne a práve tam oslávili Boha. Jozua pred sebou videl rozdelenie jeho vôd, keď vykročil do zasľúbenej zeme a bojoval s nepriateľom. Pokiaľ ide o neho a ľud, za nimi bola púšť, nepriateľ pred nimi, a on je pripravený vyhnať nepriateľa zo zeme, ktorú dal Boh ľudu Izraela. Práve od Jordánu sa Pán Ježiš vybral na púšť, „aby vošiel do domu silného a zlúpil jeho náradie" (Mat. 12:29). Jozua vyniesol z Jordánu dvanásť kameňov, aby boli

svedectvom o divoch Božej moci. Mali pripomínať, že ich On previedol cez tieto vody, a rovnako mali svedčiť o všetkom, čo vykonal Boh pre nich. Podobne aj Pán Ježiš povolal dvanástich učeníkov, ktorí sa mali stať svedkami všetkého toho, čo tu On dosiahol Svojou službou. Týchto dvanásť učeníkov malo spoznať Otcovu myseľ, ako On hľadel na Pána Ježiša. Jánov prvý list (1:1-2) hovorí, že práve za týmto účelom si ich vybral. Verejné vyznanie kým Pán Ježiš je, sa odohralo v 16. kapitole Ev. Matúša. Toto veľké vyznanie vykonal Peter vtedy, keď zvestoval, že je „Kristus, Syn živého Boha." (v. 16). Týmto spôsobom odložil na bok každú myšlienku ľudí, ktorí Ho radili len medzi smrteľných ľudí. Až po tomto vyznaní ich mohol Pán Ježiš poučiť o Cirkvi (v. 18), neskôr o kríži (v. 21) a na koniec o Jeho príchode (v. 27). Pán Ježiš hovoril o týchto ľuďoch, že sú svedkami všetkého toho, čo urobil (Luk. 24:48).

Až po víťazstve nad nepriateľom mohol Jozua Izraelovi rozdeliť jeho dedičstvo v zasľúbenej zemi. Hovoria o tom kapitoly 13-21. Žiadne dedičstvo neprichádza do úvahy, kým nie je nepriateľ úplne zničený (vyhladený). Jednotlivé pokolenia môžu dostať svoj podiel až vtedy, keď dobyjú celú zem. Či to nie je tak aj s Pánom Ježišom? 2. kapitola listu Židom poukazuje na deň, keď naplní Božiu vôľu zjavenú v 1.Moj. 1:26, že človek bude spravovať zem. Hoci bol prvý človek korunovaný slávou a cťou, neudržal svet pre Boha, a namiesto toho, aby všetko bolo pod jeho nohami, „teraz ešte nevidíme, že by mu bolo všetko podané." (Žid. 2:8).

Mali by sme však byť vďační za to, že v 9. verši vidíme toho druhého človeka, ktorý bol korunovaný slávou a cťou ako vracia späť to, čo prvý človek stratil pre hriech. Musel vyriešiť otázku hriechu, ktorý vošiel do sveta a to sa mohlo stať iba tak, že Pán Ježiš „za každého okúsil smrť" (v. 9). Niektorí dokonca hovoria „za všetko", ale nie je to potrebné, pretože Rimanom 8:19-22 o tom veľmi jasne hovorí. Keď Adam zhrešil, nemalo to vplyv na ostatné stvorenie, a tak nachádzame padlého človeka v nepadlom svete. Boh zlorečil stvoreniu pre človeka, ale tomu istému stvoreniu dal aj nádej, že keď bude človek uzdravený, vtedy Pán zbaví aj stvorenie jeho zlorečenstva. Stvorenie očakáva uzdraveného človeka a za týmto cieľom „Pán okúsil za každého smrť". Preto mohli Židia pokračovať a prehlásiť (2:10), že Veľvodca ich spasenia „je dokonalým učinený utrpením". To znamená, že teraz už nič nebráni tomu, aby mohol Pán Ježiš prevziať vládu nad celým vesmírom – všetko, čo bolo potrebné vykonať pre vyhladenie hriechu a uzdravenie človeka, je hotové. Bez toho by Pán Ježiš nemohol zaujať Jemu určené miesto v Jeho Kráľovstve.

Nemôžeme očakávať Božie požehnanie, ak nie sme pripravení ctiť Ho podľa Slova pravdy.

Nakoniec môžeme vidieť, že iba vtedy, keď Jozua vykonal svoju prácu, mohol prevziať svoj vlastný diel dedičstva v „Timnat-serach, ktoré je na vrchu Efraimovom od severa vrchu Gáš" (Joz. 19:5). To isté nachádzame aj pri Pánovi Ježišovi. Keď bolo dielo vykúpenia dokončené, vtedy Ho Boh „vzkriesil z mŕtvych a posadil po svojej pravici v ponebeských oblastiach" (Efež. 1:20), alebo ako to zaznamenal pisateľ listu Židom: „a učiniac si skrze samého seba očistenie od našich hriechov posadil sa po pravici Veličenstva na nebesiach" (1:3). Ako Jozua očakával prichádzajúce Kráľovstvo, tak aj Pán Ježiš očakáva čas, keď budú Jeho nepriatelia položení za podnož Jeho nôh.

KRISTUS, DOKONALÝ ČLOVEK

Dokonalosť Jeho charakteru a ciest

Pán Ježiš, keď bol tu na zemi, bol jediným dokonalým človekom, ktorého tento svet mohol vidieť. On bol vo všetkom a vždy dokonalým pod Božím okom, aj pred ľuďmi. On bol dokonalý v mysli, dokonalý v slove a dokonalý v skutku. Na Ňom bola viditeľná každá morálna kvalita v dokonalej miere a zjavení. V „človeku Kristu Ježišovi" neprevládala žiadna ojedinelá črta. V Ňom sa dokonale spájal majestát, ktorý zastrašoval, a jemnosť, ktorá poskytovala dokonalý kľud v Jeho prítomnosti. Zákonníkom a farizeom sa dostalo Jeho ničivého pokarhania, kým biedny Samaritán a žena hriešnica boli k Nemu záhadne, ale neodolateľne priťahovaní. Ani jedna črta Jeho charakteru nevytlačila druhú, lebo všetky boli v krásnej rovnováhe. On mohol povedať vzhľadom k tým päť tisíc hladným ľuďom, ktorí išli za Ním na pustej púšti: „Dajte im vy jesť", a keď boli nasýtení, On rozkázal: "Zoberte zvyšné kúsky, aby nič nezhynulo". Trpezlivosť a hospodárnosť sú rovnako dokonalé, žiadna nezasahuje do záležitostí tej druhej. Každá žiari vo svojej pravej oblasti. On nemohol poslať preč hladných ľudí nenasýtených, ani nemohol zniesť, aby kúsky Božieho stvorenia zahynuli. Plnou a štedrou rukou mohol hojne naplniť potrebu ľudí, a keď sa nasýtili, postaral sa o každý atóm toho, čo nebolo treba, aby nič z toho, čo Boh zaobstaral pre ľudskú potrebu, nevyšlo na zmar. Tá istá ruka, ktorá bola široko otvorená pre každú ľudskú potrebu, bola pevne zavretá pre každú márnotratnosť a stratu. Pri odhadovaní potrieb človeka bola skromnosť, v Jeho spôsobe, ako sa o ne postaral, nebolo nič výstredné, ako aj vo všetkom inom, kde sa Pán Ježiš zjavuje. On je vždy absolútne dokonalý vo Svojom charaktere a v spôsoboch. Bol dokonalý vo všetkom čo urobil a dal, a rovnako tak v tom, čo odmietol schváliť. Aké je to požehnanie a občerstvenie pre dušu byť takto zaujatý Ním, vo všetkej dokonalosti Jeho charakteru počas Jeho zemskej púti.

„Salmon splodil Bóza, z Rachabi; Boáz splodil Obéda, z Ruti; Obéd splodil Jesseho; Jesse splodil Dávida, kráľa." (Mat. 1:5-6).

Mať ženy uvedené v rodokmeni bolo veľmi neobyčajné, a ešte k tomu ženy, vzbudzujúce pohoršenie ako tieto dve! Rachab je predstavená ako smilnica ešte skôr, než je uvedené jej meno. (Joz. 2:1) Rut bola zavrhnutá cudzinka, o ktorej sa hovorilo ako o „Rut Moabitke". Je povzbudzujúce pozrieť sa späť a vidieť, čím tieto ženy vynikali. Za ich dní by však pravdepodobne málokto veril, že by mohli byť ozdobou Bohu. No, Boží plán nie je vždy podľa nášho očakávania. Jeho cesty sú oveľa lepšie! (Iza. 55:8) Boh si použil tieto ženy, aby priviedol Dávida na trón a nakoniec aj Kráľa kráľov na svet.

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (5, 6)

J. Hay, Perth

RODINNÉ ČRTY (2:29–3:12)

Na jednotlivých členoch rodiny je často možné vidieť isté spoločné črty tváre, gestá, temperament i držanie tela. V duchovnom zmysle sú takéto rodinné črty kľúčom k tomu, či je niekto dieťaťom diabla alebo dieťaťom Božím; správanie a charakter „ukazujú“ na to, komu dotyčná osoba patrí (3:10).

Spravodlivosť Božích detí (2:29)

Keď Ján opisuje vlastnosti Božích detí, pravidelne používa výraz „narodení z neho“, alebo „narodení z Boha“. Prvý raz sa tento výraz používa vo verši 2:29 v súvislosti s tým, že Božia spravodlivosť sa odráža v životoch Jeho detí – „každý, kto činí spravodlivosť, narodil sa z neho“. Použitý tvar slovesa poukazuje na to, že je to charakteristický prejav v živote tejto osoby – je závislá konať spravodlivosť. Požičiam si názor autora „Kázne na vrchu“ – majú hlad a smäd po spravodlivosti napriek tomu, že to znamená byť prenasledovaný pre spravodlivosť (Mat. 5:6,10). Je Otcova spravodlivosť vašou charakteristickou črtou? V tejto otázke si musíme byť úplne istí, lebo „nespravodliví nezdedia kráľovstvo Božie“ (1.Kor. 6:9). Keď Ján ukončí túto časť venovanú tým, ktorí sú „narodení z neho“, pokračuje tým, že hovorí o ich Otcovi.

Láska ich Otca (3:1)

Na začiatku 3. kapitoly nehovorí Ján mnoho o Božej láske k svetu (Jána 3:16), ale o Otcovej láske k Jeho deťom; výraz „Boží synovia“ v tomto liste je potrebné vždy prekladať ako „Božie deti“. Slová – „akú lásku“ – naznačujú, že láska, ktorá nás premiestnila do Božej rodiny je pre tento svet niečo neznáme. Kenneth S. Wuest ich prekladá ako niečo „exotické“; t. j. rozdielne od toho, čo je zvyčajné alebo známe; vystihuje tým jej jedinečnosť. Ak tento výraz označuje kvalitu lásky, potom slovo „nám dal“ poukazuje na množstvo (kvantitu) tejto lásky. Tí, ktorých Otec miluje, ktorí dostali výsadu byť Jeho deťmi a nosia Jeho rodinnú podobnosť, sa však dostali do nemilosti „u sveta“. Nespravodlivý svet nemôže tolerovať žiaden spravodlivý spôsob života, ktorý ho odsudzuje, a preto sa mu stavia na odpor. To je dôvod, prečo Božie deti zažívajú rovnaké odmietanie, akému čelil ich Pán, keď tu bol: „Preto nás svet nezná, pretože Jeho nepoznal.“ Ten mrazivo chladný vzťah sa mení v jednoznačnú nenávisť v 13. verši.

Dve zjavenia Syna (v. 2-6)

„Keď sa ukáže“ (v. 2), „On sa ukázal“ (v. 5). Naše súčasné postavenie dokonale vystihujú slová: „teraz sme deťmi Božími“. Úplné podrobnosti nášho budúceho postavenia však opisujú slová: „ešte sa neukázalo“ (v. 2). Ešte stále nie sú jasné niektoré záležitosti, ale jedna vec je jasná – keď sa Pán Ježiš ukáže svojim ako vo verši 2:28, „budeme Jemu podobní; lebo Ho budeme vidieť tak, ako je.“

Podobnosť Kristovi v budúcnosti je spôsobená morálnym súladom s Ním; aké požehnanie! Pre nás teda majú slová „On je čistý“ (v. 3), „hriechu v Ňom nieto“ (v. 5) význam v tom, že budeme Jemu podobní bez akejkoľvek stopy nedokonalosti. V súlade s obsahom 3. kapitoly listu Filipänom budeme podobní Jemu aj telesne: On „premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu Jeho slávy.“ (v. 21). Celý

tento zážitok je vrcholom večného Božieho účelu, aby sme boli „súpodobní obrazu Jeho Syna, aby On bol prvorodený medzi mnohými bratmi.“ (Rim. 8:29). Budeme sa Mu teda podobať morálne i telesne! „Ponesieme obraz nebeského.“ (1.Kor. 15:49). Aký to bude slávny deň!

To, že máme nádej na Neho (v. 3) a budeme sa Mu podobať, keď príde opäť na túto zem, by pre nás mal byť dôvod k tomu, aby sme sa snažili podobať sa Mu už tu a teraz. „On je čistý“, vnútorne nepoškvrnený, rýdzi. Počas „dní Jeho tela“ si nákaza hriechu nenašla žiadnu cestičku do Jeho života. Takýto rýdzi charakter sme my nikdy nemali, a nikdy ani nedosiahneme absolútnu čistotu, ktoré sú pre Neho charakteristické. To nás však nezbavuje povinnosti očisťovať sa. Boh nám to uľahčil darovaním Svojho Ducha a Jeho Slova. „Seba ostríhaj čistého“ (1.Tim. 5:22), „Buď príkladom… v čistote“ (1.Tim. 4:12). Kiežby nám Boh všetkým pomohol „očisťovať seba od každého poškvrnenia tela i ducha, dovršujúc tak svätosť v bázni Božej!“ (2.Kor. 7:1)

Ak človek zanedbá čistotu, spochybní tým svoje vyznanie viery. Preto sa teraz Ján zaoberá témou hriechu a jasne vyhlasuje, že Božie deti neustále nehrešia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že v tejto súvislosti Ján hovorí o neprestajnom konaní hriechu. Tvar slovesa, ktoré na tomto mieste používa, to potvrdzuje. Na základe toho hovorí Darbyho i iné preklady o neustálom hrešení alebo konaní hriechu. V presnom protiklade k tomu je tvar slovesa v 2:1 vo výraze „keby niekto zhrešil“, kde je zdôraznený jednotlivý skutok hriechu a nie neustále hrešenie.

Pri uvažovaní o tomto predmete nám Ján poskytuje definíciu hriechu: „Hriech je prestúpením zákona“ (v. 4). Hriech je dôsledok ducha neposlušnosti. Je to vedomá vzbura a ak sa tento stav stane trvalým, poukazuje to na neprítomnosť božskej prirodzenosti. Charakteristikou veriacich je to, že prežili odstránenie svojich hriechov (v. 5). Jednou z príčin, prečo sa Spasiteľ „ukázal“ bolo, aby „sňal naše hriechy“. Na túto úlohu bol dokonale vybavený, lebo „hriechu v Ňom niet“. Jeho bezhriešny život by nás nikdy nemohol spasiť, ale práve ten bol nevyhnutnou podmienkou pre Jeho zastupiteľskú smrť. Keby mal akúkoľvek vadu, Jeho obeť by bola bezcenná. Preto tí, ktorí majú úžitok z tej obeti, a ktorí zostávajú v Ňom, prejavujú to neprítomnosťou neustáleho hrešenia v ich živote. Tí pre ktorých je hrešenie normálne, nikdy „Ho nevideli“, alebo „Ho nepoznali“ v tom spasiteľskom zmysle (v. 6).

Zničenie Diabla

Stredobod Jánovho učenia leží v 10. verši. Práve tam spomína dve charakteristické črty Božích detí – spravodlivosť a lásku. Jeho učenie najskôr vedie k spravodlivosti, a potom kladie dôraz na lásku. Ak niektorý názor pripúšťa uvoľnené chovanie, ide o satanský podvod (v. 7). Je pravda, že justičná spravodlivosť, ospravedlnenie, sa dokazuje „konaním spravodlivosti“. Preto znova zdôrazňujeme potrebu byť odrazom Otcovho charakteru – „On je spravodlivý“. Žiť spravodlivo znamená chovať sa v súlade s rodinným mravným poriadkom.

V kontraste k tomu, robiť hriech v zmysle konať ho pravidelne, poukazuje na to, že jeho páchateľ je „z diabla“ (v. 8). Satan bol neprestajne zlý „od počiatku“ a členovia jeho rodiny prejavujú rovnaký sklon ku zlu. Jeho túžbou je zlákať do pasce celý ľudský rod, do tej kultúry nespravodlivosti, ale „nato sa ukázal Syn Boží, aby skazil diela diablove.“ Je pravda, že dielo Golgoty zasadilo diablovi smrteľný úder (Žid. 2:14-15) a prekazilo každý jeho zlý úmysel. Obsahom týchto slov je však pravdepodobne skôr to, že Kristova obeť zmarila jeho pripútanie ľudí k trvalému a zlému spôsobu života. Je zvláštne, že

aj dnes sú na svete takí ľudia, ktorí viac túžia po spravodlivosti než po hriechu; už viac nie sú „deti diablove“. Pre nich boli diela diablove skazené, to znamená, že sú oslobodení spod jeho zhubného vplyvu a teraz sú „Božie deti“. Ešte raz zdôrazňujeme skutočnosť, že byť narodený z Boha znamená, že ako Božie dieťa nepodlieham otroctvu hriechu; Jeho deti „nerobia hriechu“ v tom zmysle, že ho nekonajú pravidelne (v. 9). V skutočnosti „nemôžu hrešiť“ týmto spôsobom a pre túto príčinu – „lebo Jeho semeno zostáva v nich“. Majú v sebe tú podstatu božského života, ktorá ich zmocňuje, aby konali spravodlivosť a vyhýbali sa hriechu. Svätý život nie je záležitosťou sily vôle a ľudskej snahy. Je to možné iba vďaka tomu, že vlastnia „božskú prirodzenosť“ (2.Pet. 1:4).

Svätý život nie je záležitosťou sily vôle a ľudskej snahy. Je to možné iba vďaka tomu, že vlastnia „božskú prirodzenosť“.

Keď Ján ukončil svoju reč o konaní spravodlivosti, pokračuje tým, že hovorí o rodinnej láske, ďalšom prvku určenom veriacim „od počiatku“ (v. 11). Správanie Kaina bolo presným opakom tohto ideálu pre Božie deti: „Nie tak, ako Kain“. Je smutné, že títo prví dvaja bratia boli takí odlišní. Kain bol „z toho zlého“ a odtiaľ pramenila aj jeho nenávisť voči všetkému, čo bolo spravodlivé a sväté v Ábelovi. „Jeho skutky boli zlé“, čo sa týka aj jeho obetovania nevhodnej obeti, ktorú Boh neprijal (1.Moj. 4:5). Za príčinu jeho zúrivého vražedného výbuchu je označený ten neprestajný stav vzbury, ktorý vyprovokovala Ábelova nepretržitá spravodlivosť. Ján ďalej poukazuje na to, že ak niektorý vyznávajúci veriaci preukazuje takéto nepriateľstvo voči „svojmu bratovi“ preukazuje tým, že je z Kainovho druhu, dieťa diabla a nemá večný život (v. 15). Toto učenie je dosť náročné. Možno ten zahorknutý, kritizujúci, agresívny a urážlivý úd zboru vôbec nie je veriacim; možno je ako Kain, „z toho zlého“, ktorý nič nevie o spásnej Božej milosti.

LÁSKA POZNANÁ A LÁSKA DOKÁZANÁ (3:13-24)

Láska a nenávisť

V Svojom učení vo vrchnej dvorane Pán Ježiš postavil lásku a nenávisť vedľa seba. „To vám prikazujem, aby ste sa milovali navzájom. Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás.“ (Jána 15:17-18). V tomto našom oddiele Ján tiež porovnáva tieto dve vlastnosti. Keďže svet bol nepriateľský proti nášmu milovanému Pánovi Ježišovi, nie je div, že aj s Jeho ľudom zaobchádza tvrdo a neláskavo (v. 13). Ak sú veriaci vystavení chladu nepriateľstva v práci, doma, alebo keď svedčia, mali by ho mať vynahradené teplom lásky v Božej rodine. Zbor by mal byť opravdovým nebom, oázou vo vypráhlej púšti. Nespasení ľudia „zostávajú v smrti“, preto ani neprispievajú prostrediu láskavého spoločenstva. Tí, ktorí preukazujú takúto lásku, majú osobné uistenie, že boli premiestnení z oblasti smrti do života (v. 14). Pravá láska dáva svetu signál, že sme učeníci Kristovi (Jána 13:35); veriacim v Pána Ježiša poskytuje osobnú istotu, že vlastnia večný život.

Ján počul a uchoval v srdci aj Pánovu kázeň na vrchu, v ktorej stotožnil hnevanie sa bez príčiny s vraždou (Mat. 5:21-22). Ján rozširuje túto normu, keď označuje človeka, ktorý nenávidí svojho brata „vrahom“, dodávajúc, že „niktorý vrah nemá večného života, zostávajúceho v sebe.“ (v. 15). Ján hovoril o „tom zlom“ (v. 12), ktorý „bol vrahom od počiatku“ (Jána 8:44) a tiež o Kainovi, prvom vrahovi medzi ľuďmi. A na tú istú úroveň kladie aj človeka, ktorý nenávidí „brata“. Nenávisť plodí vraždu. „Ezav nenávidel Jakoba“ a snoval vraždu: „Priblížia sa dni

smútku môjho otca; a zabijem Jakoba, svojho brata." (1.Moj. 27:41). Hlboko zakorenená horkosť, nezmieriteľnosť a chronická sebeckosť vždy prezradia človeka, ktorý sa vydáva za spaseného, ale ktorý nevie nič o spasiteľnej milosti.

Láska a obeť (v. 16-18)

Ako vždy, Pán Ježiš je zvrchovaným príkladom i pravdy o najväčšej láske: „On položil Svoju dušu za nás" (v. 16). Výraz „položil svoju dušu" vyjadruje, že Jeho obetovanie bolo dobrovoľné a zastupujúce – bolo to za nás. Dobrovoľná obeť preto, lebo ju vykonal bez donútenia, z vlastnej vôle. Ale hlavnou myšlienkou, ktorú vyvádza Ján zo zastupujúcej obeti Pána Ježiša pre všetkých, ktorí z nej berú úžitok, je: „Aj my sme povinní klásť duše za bratov." (Slovo „povinní" vyjadruje myšlienku morálnej dlžoby; byť niekomu niečím povinní.) „Nebuďte nikomu nič dĺžni, krome navzájom sa milovať." (Rim. 13:8). Golgota požaduje, aby sme opustili svoju egocentrickosť.

Keď hovorí Ján o kladení duší za bratov, nemyslí na fyzickú smrť, hoci niektorí, ako Akvila, Priscila a Epafroditas boli ochotní nasadiť svoje životy za iných (Rim. 16:3,4; Filip. 2:30). Na čo myslí Ján, vysvetľuje v nasledujúcom verši. My kladieme svoje duše za bratov vtedy, keď odpomôžeme ich trápeniu v chudobe, biede a nedostatku. Keď vidíme ich potreby a poslúžime im. Sebecká ľudská láska obetuje slová súcitu, nie svoju dušu. Božia láska nezostáva v človekovi, ktorý lipne na majetku, alebo ktorý sa nerád o niečo delí. Ten sa len letmo pozerá na bratove potreby a skúposť v ňom vyhasí tlejúci plamienok súcitu (v. 17). Vyhýbajme sa byť podobní Nábalovi, ktorý urobil hostinu „jako býva hostina u kráľa" pre svoje vlastné záujmy, a predsa neposkytol Dávidovi a jeho mužom, ktorí boli na úteku, kôrku chleba (1.Sam. 25). Nebuďme nikdy podobní kňazovi alebo Levitovi, ktorí videli potrebu človeka a „obišli druhou stranou." (Luk. 10:30-37).

Niekoľko rokov predtým, ako písal Ján, vystríha Jakub pred slovným súcitom: „zohrejte sa a najedzte sa" (Jak. 2:16) bez zaopatrenia uzimených a hladných. Ján zdôrazňuje, že prázdne slová nie sú pravou láskou: „Nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou." (v. 18). Úlisné vyhlásenie: „Milujem ťa", nedá pokrm do žalúdka hladného človeka, ani odev na telo trasúceho sa dieťaťa. Po slove milujem ťa, musí nasledovať čin. Ten potvrdzuje opravdivosť lásky. Inak je len zahmlievaním nezáujmu a sebectva.

Láska a smelosť (v. 19-24)

Vo verši 19 Ján ešte raz poukazuje, že iba prejavovanie lásky v skutkoch obohacuje dobrodinca: „A po tom známe, že sme z pravdy a upokojíme pred ním svoje srdcia." Vnútornú istotu spasenia nadobúdame tak, že vezmeme Boha za slovo. Skutkami lásky dosahujeme potvrdenie o svojom zrodení z pravdy a upokojenie v srdci, že aj „pred ním", pod božským preskúmaním obstojíme, že nie sme falošní.

Môžu prísť chvíle, keď nás „obviňovalo naše srdce." Môžu nastať okolnosti, keď sme neuskutočnili tiché nabádanie k skutkom lásky (v. 20). Citlivé svedomie bude hlasno protestovať! No, vševedúci Boh je väčší ako naše srdce, a pripravil možnosť pre naše sklamania, ako to už tento list poukázal odvolávaním sa na „krv Pána Ježiša Krista" a „zmierenie". Apoštol Peter spoliehal na skutočnosť, že hoci aj jeho nedávne skutky neboli v súlade s jeho slovami, ktoré povedal o vernosti, jeho Pán vedel všetko, vedel, že Ho Peter skutočne miloval (Jána 21:17). (Skutočnosť, že „Boh vie všetko" je veľkým prehlásením o jednej vlastnosti Boha – o vševedúcnosti.)

Veriaci s čistým svedomím medzi sebou a nebom môže mať „smelú dôveru k Bohu „v otázke jeho prístupu k Bohu na modlitbe (v. 21). Slovo „dôvera“, „smelosť“ sa v tomto liste objavuje štyrikrát; v 5:14 je znovu v spojení s modlitbou. Táto dôvera je splodená poslušnosťou a „činíme to, čo je ľúbe pred Ním.“ (v. 22). Hneď za tým v kontexte vidíme, že toto prikázanie byť poslušným má dva smery. Zahŕňa „vieru v meno Jeho Syna, Ježiša Krista“, a potom dokazovanie skutočnej viery v Neho „milovaním jeden druhého“ (v. 23). Je to veľmi závažné, pretože Ján ešte raz opisuje predmet našej viery „jeho Syna, Ježiša Krista“. Za výstrahu dáva tých, ktorí popierali aspekty pravdy vyslovené v tom úplnom opise Spasiteľa. Niektorí gnostici popierali Jeho Synovstvo a Božstvo. Niektorí popierali, že On bol Ježiš skutočný človek. Niektorí zas tvrdili, že „Kristus“ bol len nejaké vyžarovanie, ktoré prišlo na Neho a potom odišlo. Ján poukazuje na týchto antikristov na začiatku 4. kapitoly.

Zachovávanie Jeho prikázaní znamená, že človek žije v obecenstve s Bohom a že Boh, naopak, rád zostáva s ním.

Veriaci, ktorý je poslušný prikázaniu milovať svojho brata, má smelosť vyjadriť svoje žiadosti smele v Božej prítomnosti s očakávaním, že Boh bude súhlasiť s jeho prosbami (v. 22). Opačne, „keby som bol hľadel na neprávosť vo svojom srdci, nebol by vyslyšal Pán.“ (Žalm 66:18).

Praktické záležitosti z týchto niekoľkých veršoch by sa nemali pri nás stratiť. Je naša láska len rozprávanie bez podstaty? Alebo posilňuje praktická láska našu istotu? Môžeme so svedomím „prostým úrazu“ pristúpiť k svojmu Otcovi na modlitbe? Máme odozvu na naše prosby? Potvrdzuje naša láska k Božej rodine našu vieru v Božieho Syna?

Táto kapitola končí opakovaním slova, ktoré okoreňuje celý tento list, slovo „bývať“ alebo „zostávať“ (v. 24). Ján teraz vyzdvihuje ďalšiu vlastnosť tých, ktorí zostávajú v Ňom a s ktorými zostáva On. To sú ľudia, ktorí zachovávajú Jeho prikázania. Ján hovoril o určitom prikázaní milovať sa, ale zdá sa, že tu ho ešte rozširuje. Naznačuje, že všeobecný stav podriadenosti Bohu a zachovávanie Jeho prikázaní znamená, že človek žije v obecenstve s Bohom a že Boh, naopak, rád zostáva s ním (s človekom). Božská osoba, ktorá prebýva v každom veriacom, je Svätý Duch. On je tiež ten, ktorý poskytuje povedomie, že žijeme v blízkom spojení s Bohom. Ján hovorí, že nám Boh dal Ducha. Vo verši je použitý jednoduchý minulý čas, ktorý sa pozerá späť na zvláštny moment, keď sa tak stalo. Ten moment bol čas nášho obrátenia, keď Duch prišiel skrze vieru v Pána Ježiša Krista prebývať v nás. „Počutie viery“ prinieslo Svätého Ducha (Gal. 3:2). Keď sme uverili, On nás zapečatil (Efež. 1:13). Teda, „známe, že zostáva v nás – z Ducha, ktorého nám dal.“

„Noach chodil s Bohom .“ (1.Moj. 6:9).

Jediný človek, o ktorom bolo toto povedané, okrem Noacha, bol Enoch – Noachov praotec. Noach, ako chlapec, asi poznal svojho praotca a rozprával sa s ním. Matuzalem vedel o svojom otcovi, bohabojnom Enochovi, oveľa viac. Ako rodičia a starí rodičia máme zanechať dedičstvo tým, ktorí idú po nás – byť takým príkladom mladšiemu pokoleniu, ktorý budú chcieť nasledovať.

KRISTOVA OSOBA (2, 3)

David McAllister, Donegal, Írsko

JEHO NEODVODZOVANÉ VEČNÉ SYNOVSTVO - 1

V predchádzajúcom čísle sme Vás uviedli do tohto predmetu, a teraz chceme uvažovať o slávnej Osobe nášho Pána Ježiša Krista. V tejto prvej úvahe sa spoločne pozrieme na to, kto On je; na Jeho podstatu, večnú bytosť; čo by bola pravda aj vtedy, keby nikdy nebolo času, priestoru a ľudských dejín.

Biblia nám ho opisuje ako Božieho Syna; to je jedinečný vzťah. Že sa tieto pomenovania „Boží Syn“, „Syn živého Boha“, „Syn“, „Jeho Syn“, „Jeho jednorodený Syn“ a „Jeho vlastný Syn“ týkajú práve Jeho, je nesporné. Zoznamom citátov Písma, kde sa tieto názvy vyskytujú, by bolo možné zaplniť celý priestor pre tento článok. No aký je ich význam?

Odpoveď na túto otázku je v tom, že poukazujú na jedinečný vzťah. Písmo spomína aj iných ľudí, ktorí sa nazývajú „Boží synovia“. Sme to napríklad aj my (veriaci v Neho), ktorí sme takto pomenovaní (Rim. 8:14,19). Avšak keď je reč o nás alebo iných bytostiach, je tento výraz vždy v množnom počte. Pomenovanie „Boží Syn“ sa nikdy nepoužíva pre niekoho iného, iba pre Neho. Výnimkou nie je ani to, že Adam je pomenovaný ako syn Boží v Ev. Lukáša 3:38. V prekladoch (ako je napr. preklad kráľa Jakuba) sú slová dodané prekladateľmi uvedené v zátvorkách. V tomto prípade je aj slovo „syn“ v zátvorkách, čo poukazuje na to, že v originálnom texte nie je. Meno „Syn Boží“ v jednotnom čísle patrí výlučne Pánovi Ježišovi Kristovi.

Tento rozdiel zdôrazňuje aj zvesť Pána Ježiša Márii v Ev. Jána 20:17:„Choď k mojim bratom a povedz im: Vstupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi a k svojmu Bohu a vášmu Bohu.“ On nehovorí: „Vstupujem k nášmu Otcovi.“ Boh je Jeho Otec, a Boh je aj náš Otec, ale iným spôsobom. Jeho Synovstvo je jedinečné; úplne iné ako naše. Tým, že vyslovil túto zvesť učeníkom práve týmto spôsobom, poukazuje na výnimočnú prirodzenosť Jeho Synovstva.

Aj porovnanie s takzvanou „Pánovou modlitbou“ zdôrazňuje práve túto skutočnosť. Pán Ježiš hovorí učeníkom (Luk. 11:2): „Keď sa modlíte, hovorte, náš Otče…“ Je jasné, že On sám seba do tej modlitby nepočíta. Je to zrejmé nielen zo skutočnosti, že im hovorí ako sa majú modliť, ale aj preto, že táto modlitba obsahuje prosbu o odpustenie hriechov modliacej sa osoby (v. 4). To je niečo, čo On nikdy nemusel urobiť. Často opakuje slová „Môj Otče“, ale nikdy nepoužije vyraz „Náš Otče“, ktorým by spojil Seba s niekým iným. Jeho Synovstvo je zvláštny vzťah.

Krásu tohto vzťahu nám predkladajú mnohé verše, ale jeden z najvznešenejších je iste ten v Ev. Jána 1:18: „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom, On nám vysvetlil.“ Výraz „jednorodený“ (monogenes) sa netýka iba aktu Jeho počatia, ale vystihuje práve jedinečnosť vzťahu. Bližšie nám to môžu priblížiť iné miesta Písma, kde sa toto slovo používa aj vo vzťahu k normálnym ľudským bytostiam. Vyskytuje sa napríklad aj v texte o synovi vdovy z Nainu (Luk. 7:12), o Jairovej dcére (Luk. 8:42) a o chlapcovi posadnutom démonom (Luk. 9:38). V každom z týchto prípadov poukazuje na to, že dotyčná osoba bola „jediné dieťa“. Nejedná sa pritom iba o narodenie dieťaťa, o ktorom

je reč, ale o jedinečnosti vzťahu. V liste Židom sa toto slovo používa v súvislosti s Izákom (11:17): „obetoval jednorodeného ten, ktorý prevzal zasľúbenia“. Izák nebol jediný Abrahámov syn, dokonca nebol ani prvý, ktorý sa mu narodil. Preto nejde o Izákovo narodenie, ale o jedinečnosť jeho postavenia. Práve za takýmto účelom sa tento výraz „jednorodený Syn“ používa v Jána 1:18 (rovnako ako kdekoľvek inde, najznámejšie miesto je v Jána 3:16), kedy nám má zdôrazniť Jeho jedinečné postavenie.

V Ev. Jána 1:18 je jedinečnosť Jeho Synovstva ešte viac zdôraznená slovami: „ktorý je v lone Otcovom“. To odhaľuje blízkosť, dôvernosť a lásku, ktorá je medzi Otcom a Synom. Je to jedinečný výraz, ktorý sa používa iba s ohľadom na Neho.

Ján okrem toho v tom istom verši hovorí, že „On (Syn) nám vysvetlil (Otca)“. To je potrebné vnímať vo svetle verša: „Boha nikto nikdy nevidel“. Boh je vo Svojej podstate neviditeľný. Ako potom môžu ľudské bytosti vidieť Boha? Odpoveď na túto otázku je v Synovi a len v Ňom. On je „obrazom neviditeľného Boha“ (Kol. 1:15). „On je obrazom Jeho podstaty“ (Žid. 1:3). Preto mohol povedať: „Kto mňa videl, videl Otca.“ (Jána 14:9). Toto bola určite pravda v čase, keď bol tu na zemi, ale rovnako to bola pravda aj predtým, ako prišiel. Izaiáš hovorí: „Videl som Pána sedieť na tróne.“ (Iza. 6:1). Verš z Ev. Jána 12:41 nám vysvetľuje, že Izaiáš videl Pána Ježiša.

Pán Ježiš Kristus teda je jedinečným Božím Synom. Jeho vzťah k Otcovi nie je možné porovnať so žiadnym iným. Iba On sám vyhlasuje, dokazuje, vyjadruje a plne vysvetľuje kto je Boh – Jeho Osobu a Jeho charakter.

JEHO NEODVODZOVANÉ VEČNÉ SYNOVSTVO - 2

V predchádzajúcej časti sme videli, že Pán Ježiš Kristus je jedinečný Boží Syn. Tentokrát je naším účelom poukázať, že tento vzťah je večný. Inými slovami, v spojení s názvom tejto úvahy – „Jeho neodvodené večné Synovstvo“. Kým v predchádzajúcej úvahe bol dôraz na „Synovstvo“, v dnešnej úvahe je zdôraznené, že je „večné“. Je nepopierateľné, že keď bol Pán Ježiš na tejto zemi, často bolo o Ňom hovorené ako Božom Synovi. V spojení s hlavnými udalosťami, ako Jeho narodenie (Luk. 1:35), Jeho krst (Luk. 3:22), Jeho premenenie sa (Luk. 9:35) a Jeho vzkriesenie (Rim. 1:4), bol zreteľne prehlásený, že je Boží Syn. Ale stal sa Synom pri svojom narodení? Mnohé miesta Písma poukazujú, že odpoveďou na túto otázku je „Nie.“ On už bol Synom, keď prišiel na svet. Izaiáš 9:6 nám vraví: „Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný.“ Toto je jasnejšie vysvetlené v liste Galaťanom 4:4:„Ale keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho Syna.“ Aby Syn mohol byť „daný“ a „poslaný“, musel už byť Synom. Sám Pán Ježiš povedal: „Vyšiel som od Otca, a prišiel som na svet.“ (Jána 16:28). Aby mohol vyjsť od Otca, už musel byť s Otcom a aj byť Synom.

Mohli by sme ísť ešte viac späť a vidieť, že On bol Synom za dní Starého Zákona. V predošlej úvahe bolo poukázané na skutočnosť, že Ho videl Izaiáš (Iza. 6:1 a Jána 12:41). Tiež poznamenávame, že o Melchisedechovi (ktorý sa objavuje už v prvej knihe Biblie 1.Moj. 14:18-20), je povedané, že bol „pripodobnený Synovi Božiemu“ (Žid. 7:3). Nie je povedané, že Syn Boží bol pripodobnený Melchisedechovi – je jasné, že Boží Syn bol už vtedy, keď prišiel Melchisedech.

Ak sa vrátime až ku stvoreniu, Písmo tu dáva presvedčivý dôkaz, že On bol už vtedy tam. V Jána 1:1 čítame: „Na počiatku bolo… Slovo bolo u Boha.“ Slovo „bolo“ je v nedokonavom čase, pokazujúc na stav, ktorý už v tom čase jestvoval.

V prekrásnej modlitbe v Jána 17, niekoľko hodín predtým, ako išiel Pán Ježiš na kríž, hovoril o „sláve, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet“ (v. 5), a tiež hovorí: „Lebo si ma miloval pred založením sveta“ (v. 24).

Kedy sa potom stal Božím Synom? Odpoveď je, že On sa nikdy nestal Božím Synom; On je Ním večne. To je neodvodený, nadčasový vzťah.

Ešte skôr, ako začneme skúmať určité časti Písma, táto skutočnosť je zreteľná z toho, čo sme doposiaľ videli. Stvorenie je prvá udalosť v dejinách: „Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem.“ (1.Moj. 1:1). Pán Ježiš bol už tam a ako budeme vidieť, bol aktívny pri skutkoch stvorenia (Kol. 1:16). Keďže bol už tam na počiatku, On nemohol mať počiatok; On je večný.

Proroctvá o Jeho príchode tiež poukazujú na Jeho večné Synovstvo. Už sme spomínali Izaiáš 9:6, kde je opísaný ako Syn, ktorý bude daný. A v tom istom verši je nazvaný „večný Otec“, alebo „Otec večnosti“. Plný význam tohoto je nad naše porozumenie, ale jedna vec je istá: to mohlo byť povedané len o Tom, ktorý je sám večný.

V inom proroctve je povedané, že sa narodí v Betleheme, kde čítame, že „jeho východiská sú od pradávna, odo dní veku.“ (Mich. 5:2). Výraz „odo dní veku“ Darby v anglickom preklade prekladá ako „odo dní večnosti“. Toto je znovu nad možnosť našej ohraničenej mysle, ale poukazuje nám na to, že Syn je večný práve tak, ako aj Otec.

Keď prejdeme do Nového Zákona, samá gramatika, ktorá je použitá vo veršoch, svedčí o Jeho večnom Synovstve. Vezmime si napríklad Jána 1:18: „… jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom.“ Výraz, „ktorý je“, je prítomný čas. Výraz by sa mohol preložiť aj „súc v lone Otcovom“, ktorý hovorí nielen o jedinečnosti vzťahu, ale tiež o jeho nadčasovosti. To je tá stála a večná pravda.

Slová Pána Ježiša v Jána 8:58 už nemohli byť jasnejšie: „Ameň, ameň vám hovorím, že prv než bol Abrahám, som ja.“ Všimnite si, ako presvedčivo to potvrdzuje, že Pán Ježiš Kristus je večný Syn. Pán Ježiš opakovane v tejto kapitole hovoril o Bohu, ako „môj Otec“. A na záver to najdôležitejšie prehlásenie tejto kapitoly poukazuje, že je tomu tak večne. Ak by jestvoval čas, kedy Pán Ježiš začal existovať, bol by povedal: „prv než bol Abrahám, bol som ja.“ Slovesá „bol“ a „som“ nie sú rovnaké a ukazujú, že význam tohto prehlásenia je: „Skôr ako bol Abrahám, bol som ja.“ Použitie slovesa „ja som“ by urobilo toto prehlásenie negramatickým v bežnej reči, čo len poukazuje na to, že On nikdy nezačal jestvovať. Ba čo viac, Jeho slová „Ja som“ nám hneď pripomenú, že takto Boh nazval seba, keď hovoril k Mojžišovi pri horiacom kri (2.Moj. 3:14). To vznešene hovorí o Jeho večnosti a o Jeho božstve.

V nasledujúcej úvahe budeme vidieť jasný dôkaz o božstve Pána Ježiša – že On je Boh. Večnosť je nevyhnutná črta božstva, a tak dokázať Jeho božstvo, znamená dokázať aj Jeho večnosť.

Ale čo s veršami, ktoré niektorí používajú snažiac sa odporovať učeniu o Kristovom večnom Synovstve? Keď dá Boh, pozrieme sa na ne v nasledujúcej úvahe.

„Lebo Kristus nevošiel do svätyne učinenej rukou… ale do samého neba, ukázať sa ateraz tvári Božej za nás.“ (Žid. 9:24).

V tejto kapitole sa nachádzajú tri zjavenia Pána Ježiša. V súčasnej dobe sa ukazuje v nebi ako náš Zástupca (1.Jána 2:1), prihovárajúc sa za nás. Nikdy neprehral žiadny súdny spor. Získal právo byť tam pre Jeho predchádzajúce zjavenie, keď svojou obeťou odstránil hriech (v. 26). A po druhý raz sa ukáže v budúcnosti na spasenie (v. 28). Aký nádherný to bude deň!

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ

A. J. Higgins

REV LEVA

Satan nemá svojho hovorcu, ktorý by ho zastupoval pred verejnosťou a oznamoval jej jeho plány. Napriek tomu niet ani najmenšej pochybnosti o tom, že vyhlásil nesvätú vojnu, satanský džihád, všetkému, čo patrí Bohu i tomu, čo na tomto svete vydáva svedectvo o Bohu. Medzi jeho ciele patria malé a v očiach ľudí bezvýznamné spoločnosti veriacich, ktorí sa snažia zhromažďovať k Jeho menu a ctiť Ho. Jeho stratégia je obratná, ale aj krutá, zameriava sa na viac smerov, aby dosiahol svoje ciele. Jeho rôznorodé útoky zahŕňajú a sú zamerané na tieto oblasti.

Spoločnosť

V západnom svete už svedectvo Písma prijíma tak málo ľudí, že väčšina z nich sa mu už ani neposmieva alebo nepohŕda ním, ale prejavuje iba blahosklonný stav: „Ak to vám vyhovuje, v poriadku. Ale prosím neotravujte ma s tým.“ Záujem o evanjelium je v rozvinutých krajinách veľmi nízky.

Písmo

Peter nám vo svojom druhom liste pripomína, že povstanú posmievači, popierajúci pravdivosť Písma. Dokonca už aj v niektorých evanjelikálnych kruhoch, ktoré slovami uznávajú Božiu inšpiráciu Písma, spochybňujú jeho dostatočnosť. Hovoria, že v súčasnej dobe potrebujeme nové zjavenia. Keď však Ten Vševediaci Boh písal Písmo, veľmi dobre si uvedomoval naše potreby.

Keď však Ten Vševediaci Boh písal Písmo, veľmi dobre si uvedomoval naše potreby.

Svätí

Útočia aj na veriacich. Tieto útoky majú niekoľko ľstivých foriem: vyššie požiadavky v zamestnaní, čo spôsobuje, že ľudia sú na konci pracovného dňa unavení a neschopní rozmýšľať; stres má potom za následok veľmi málo voľného času, aby sa človek mohol venovať skúmaniu Písma. Náš čas je obmedzený. Aby sme mohli pokryť naše finančné potreby, je potrebné, aby do rodiny prinášali zárobok obaja jej členovia, preto sú rodiny roztrieštené; zhromaždenia zboru sa stali „nepovinnými“. Duchovný život tým trpí.

Služobníci

Tí, ktorí slúžia Bohu už či na plný úväzok, alebo iba vo svojom voľnom čase, sa stretávajú s okolnosťami, kedy ich nedostatok ovocia a zmenšujúce sa zhromaždenia majú odradiť od ďalšej služby. To spoločne s osobnými útokmi a pokušeniami od satana tvorí ohromné nebezpečie pre ich službu Bohu.

Peter, alebo lepšie povedané Božie Slovo nám pripomína naše možnosti obrany proti levovi. V 1.Pet. 5 sú spomenuté tri dvojice: vodcovstvo a pastva (v. 1-5), pokora a dospelosť – zrelosť (v. 5-7), triezvosť a bdelosť (v. 8-9). Ak sú svätí správne vedení a kŕmení slovom, ich životy sú chránené. Ak sa vyznačujeme pokorou pri našom jednaní s druhými ľuďmi a vyspelosťou našich postojov, iste to prispeje k udržiavaniu jednoty. Máme Knieža Pastierov, ku ktorému môžeme priniesť všetko a na ktorom môžeme byť s plnou dôverou závislí (v. 7). Jasná myseľ a bdelosť v nás pôsobí, že si plne uvedomujeme vážnosť života a skryté mínové polia cez ktoré prechádzame. Pavel napísal,

že nám nie sú „neznáme jeho (satanove) úmysly.“ (2.Kor. 2:11).

Niet ani najmenšej pochybnosti o tom, že satan bude revať aj počas nasledujúcich dní. No, my máme Pána, ktorý je našim zdrojom zásob aj v takých okolnostiach. Kiežby sme poznávali Jeho ochrannú a žehnajúcu ruku v plnej dôvere v Neho, zamerali sa na to, aby sme ho ctili, a ochotne konali každú úlohu, ktorú nám zveril, počas všetkých dní, ktoré sú pred nami!

JEHO UKÁZANIE SA – ŽIVÁ NÁDEJ

Je ťažké znášať nespravodlivosť. Utrpenie za svoje chyby je jedna vec, ale trpieť za pravdu a preto, že ste spravodlivý, je iná záležitosť. Peter písal ľuďom, ktorí trpeli, pretože boli veriaci. Oni trpeli pre spravodlivosť. Peter im nepredkladá dlhé teologické rozpravy o utrpení, ani nedáva nejakú tvrdú radu. Pripomína veriacim, že majú nádej mimo seba a odlišnú od nádejí sveta. Národ izraelský mal zemskú nádej, pohania mali svoje prázdne nádeje. My máme živú nádej, skutočnosť, ktorá je absolútne istá. Bola zaistená drahocennou krvou a je držaná Božou mocou. Tá nádej je nesmrteľná, bez poškvrny a nadčasová: „neporušiteľného, nepoškvrniteľného a neuvädnuteľného.“ (1.Pet. 1:4). Je ochránená v nebesiach pre nás a my pre ňu (v. 4-5).

Prítomnosť môže znamenať „skúšku ich viery“ (v. 7) a našej viery, a ako ovocie tej skúšky vyznie na chválu, na česť a na slávu, keď sa On zjaví celému vesmíru. Nič, čo malo hodnotu pre Neho na zemi, nebude nikdy stratené vo večnosti. Všetko bude mať večný dôsledok.

Túžiace srdcia

Čo je to, čo je vrodené ľudskému srdcu a po čom ono túži? Čo je to, čo umelci, spisovatelia a hudobníci vyjadrujú vo svojich najlepších dielach? Čo je to, čo obsahovala každá rozprávka, ktorá nás potešila ako deti, každá novela, ktorú sme museli čítať v škole, každé básnické dielo a čo obsahuje každá novinová udalosť súčasnosti, ktorá v nás znie? Všetci túžime po spravodlivosti. Aby pravda zvíťazila, aby bola odmenená poctivosť a víťazila dobrota.

Hrozíme sa, keď víťazí zlo; cítime odpor, keď sa tlieska nemorálnosti a vysmieva poctivosti. Veľmi chceme, aby dobro víťazilo nad zlom.

Všetci tiež túžime po láske s bezpečnosťou a významom, čo nám prináša; aby sme mali vzťah, v ktorom nás teplo lásky objíma tak, že sa stávame zvláštnymi v očiach toho, ktorý miluje.

Pavel sedel osamelý vo väzení Ríma očakávajúc kata. Nespravodlivo odsúdený a mal byť popravený. Pavlova myseľ vzlietla k inému, tomu, ktorý bol nespravodlivo očierňovaný a ukrižovaný. Jeho myseľ sa povzniesla dopredu na deň Kristovho zjavenia sa. On túžil po tom, očakával to a miloval to (2.Tim. 4:8). Jeho ukázanie sa! Jeho zveličenie a sláva budú vtedy úplné. Svet, ktorý Ho ukrižoval a vyvrhol von, Ho bude vidieť prichádzať vo veličenstve a sláve. Bude „zjavený“ pre všetky svety, aby Ho videli. Spravodlivosť zvíťazí, pravda bude viditeľná, poctivosť bude uznaná a uctievaná.

V ten deň všetko, čo je dobré, bude uznané a cenené všetkými, čo vchádzajú do kráľovstva.

Ako to bude, byť milovaný večne s nerušeným prežívaním tej lásky, nikdy nebyť zatienený oblakom pochybností alebo vetrami zmeny!

Pri Jeho ukázaní sa naplní každá nádej a každé srdce bude nadšené. Slovami istého starého kazateľa, ktoré povedal v službe na Veľký piatok: „Dnes je piatok; ale prichádza nedeľa.“

POKÚŠANIE PÁNA JEŽIŠA (1)

W. Gustafson, Hatboro, Pennsylvania

Jeho dôležité miesto v Evanjeliách

1. Je zaznamenané vo všetkých troch synoptických Evanjeliách.

2. Neopisuje ho Jánovo Evanjelium, pre čo existuje veľmi dobrý dôvod. Ján opisuje Pána Ježiša ako jedinečného, večného Božieho Syna a v Jakobovom liste (1:13) si čítame: „Boha nemožno pokúšať na zlé.“ Ján je jediný, ktorý zaznamenal slová Pána Ježiša: „ide knieža tohoto sveta, a nemá na mne ničoho.“ V Kristovi nebolo nič, čo by kladne reagovalo na čokoľvek satanovo.

3. William Rodgers z Omahy v Severnom Írsku poukázal na to, že jestvujú tri pozoruhodné paralely medzi 6. kapitolou Ev. Jána a pokušením v 4. kapitole Ev. Matúša.

a) Ten, ktorý nechcel povedať, „aby sa kamene stali chlebmi“ iba pre naplnenie Jeho vlastnej potreby, v 6. kapitole Ev. Jána nadprirodzene rozmnožil päť chlebov a dve ryby, aby nakŕmil 5 000 mužov bez žien a detí, a navyše zostalo ešte dvanásť košov zbytkov.

b) Ten, ktorý nechcel porušiť zákon zemskej príťažlivosti v 4. kapitole Ev. Matúša, aby tak vykonal nádherný, veľkolepý, senzačný, prekvapujúci prejav Svojho Mesiášstva tým, že by sa hodil z vrchu krídla chrámu, sa v 6. kapitole Ev. Jána vzoprel tomuto zákonu príťažlivosti tým, že chodil po mori, aby pomohol Svojim učeníkom v búrke a povzbudil ich.

c) Ten, ktorý v 4. kapitole Matúša nechcel mať všetky kráľovstvá sveta bez kríža, v 6. kapitole Ev. Jána nedovolil zástupom ľudí, aby prišli, chytili Ho a nasilu urobili kráľom.

Dôvody jeho dôležitosti

Čomu sa môžeme poučiť z Jeho pokušenia

Každý z prvých troch pisateľov Evanjelia mal iný dôvod, prečo zaznamenal pokušenie.

Matúš predstavuje Krista ako Kráľa Židov a každá kapitola tohto evanjelia sa zameriava na tento cieľ. Prvých jedenásť veršov 4. kapitoly zaznamenáva Jeho pokúšanie a pomáha pochopiť Jeho schopnosť panovať nad celým vesmírom. Tento záznam jasne dokazuje, že je naplnený bázňou Hospodinovou, ako o Mesiášovi prorokuje Izaiáš (11:1-5). On zapojil Boha do každého pokúšania. To zase ešte viac potvrdzuje Jeho spôsobilosť vládnuť. Človek musí byť v bázni Božej, ak má viesť alebo riadne súdiť Boží ľud. Keď odporúčal svokor Mojžišovi, akí ľudia mu majú pomôcť súdiť Boží ľud, hovoril, aby „vyhliadol z celého ľudu chrabrých mužov, ktorí sa boja Boha, mužov pravdy, ktorí nenávidia nespravodlivý zisk.“ (2.Moj. 18:21). Aj my dnes potrebujeme takých ľudí v miestnych zboroch. Dávid nám na konci života (počas ktorého vládol nad ľuďmi) vraví, že mu Boh Izraela povedal: „Ten, ktorý panuje nad ľuďmi, nech je spravodlivý, ktorý panuje v bázni Božej.“ (2.Sam. 23:3).

Aj tri verše zo slov dobrého kráľa Jozafata potvrdzujú, aká dôležitá je Božia bázeň. Je pomocou pre dozorcov, ktorí niekedy musia robiť ťažké rozhodnutia.

Prvý verš sa týka tých, ktorí mali súdiť ľud v ohradených mestách v Judsku: „Vidzte, čo robíte, lebo nesúdite za človeka, ale za Hospodina, ktorý je s vami pri vykonávaní súdu.“ (2.Par. 19:6). Čím viac si to

dozorcovia uvedomujú, tým viac môžu počítať s tým, že im Boh pomôže vyniesť správne rozhodnutie.

„Preto teraz nech je strach Hospodinov na vás. Ostríhajte a čiňte. Lebo u Hospodina, nášho Boha, nieto neprávosti, ani nehľadí na osobu ani neprijme úplatného daru.“ (2.Par. 19:7).

Tým, ktorí mali súdiť v Jeruzaleme, povedal: „Tak robte v bázni Hospodinovej verne a úprimným srdcom.“ (2.Par. 19:9). Vernosť pri súdení alebo spravovaní a bázeň Božia idú spolu. Také je aj učenie knihy proroka Nehemiáša, kde si o Chananiášovi čítame len jediný verš: „On bol verný muž a bál sa Boha nad mnohých iných.“ (Neh. 7:2). On je tiež jedinou osobou, o ktorej si čítame, že sa „bál Boha nad mnohých iných“.

Na svete i v niektorých miestnych zboroch boli takí vodcovia, ktorí vládli v Božej bázni. Nikdy však nebol na zemi nikto, kto by žil v takej Božej bázni, ako Pán Ježiš Kristus. Preto sa mu nemôže nikto vyrovnať ani v schopnosti vládnuť celému svetu. Prorok Ezechiel hovorí, že Boh povedal: „Rozvrátim, rozvrátim, rozvrátim to… dokiaľ nepríde ten, ktorému patrí právo a súd, a dám to jemu.“ (Ezech. 21:27).

Marek opisuje Krista ako dokonalého služobníka. Jeho pokušenie zaznamenáva iba v dvoch veršoch (Mar. 1:12-13), ale aj to stačí, aby dosiahol svoj cieľ. Jeden z dôvodov, prečo sa mu venuje iba tak málo, môže byť to, že keď sa služobník skúša, je to jeho osobná záležitosť. (Mnohí z dozorcov alebo pracovníkov môžu aj zo svojej osobnej skúsenosti dosvedčiť, že je to tak). Pravdepodobne najdôležitejším cieľom týchto dvoch veršov je ukázať, že satan je rozhodnutý prekaziť všetku pravú službu Bohu. Keďže je to pravda, o to viac sa musíme snažiť modliť sa jeden za druhého, lebo každý z nás má niečo konať pre Boha.

Hoci o tomto predmete napísal Marek iba dva verše, predsa zaznamenáva tri podrobnosti, ktoré neuvádza ani Matúš ani Lukáš. Iba Marek nám hovorí, že pokušenie nasledovalo hneď po slovách z neba pri Jeho krste: „Ty si ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.“ (1:11). Hoci Otec vedel, že satan bude Jeho Syna pokúšať, neváhal povedať tieto slová, lebo vedel, že Jeho Syn je bezúhonný a nikdy by nemohol podľahnúť akémukoľvek pokušeniu. Ďalšou Markovou jedinečnou podrobnosťou sú slová „pudil“ – „a hneď ho pudil Duch na púšť.“ (1:12). Kristus bol dokonale podriadený každému vedeniu Duchom. V Markovom evanjeliu sa nachádza ešte ďalšia podrobnosť, ktorú uvádza len on, že „bol so zvieratami“ (divými) (1:13). Divé zvieratá sa podriadili Dokonalému Služobníkovi a Druhému Človekovi, rovnako ako sa podriadili Adamovi pred jeho pádom do hriechu.

Lukáš v 4:1-13 zobrazuje Krista ako dokonalého človeka – dokonale ľudského a ľudsky dokonalého, akého chce mať Boh každého svojho služobníka. Lukáš zdôrazňuje, že každý služobník musí mať Svätého Ducha. Všetci štyria pisatelia Evanjelií nám hovoria, že Svätý Duch zostúpil na Pána Ježiša pri Jeho krste v podobe holubice, ale iba Lukáš nám hovorí: „A Ježiš, plný Svätého Ducha navrátil sa od Jordánu“ (4:1). Charakterizovalo ho to, že bol naplnený alebo vedený Duchom. Je však zrejmé aj to, že napriek „plneniu Duchom“ nie je človek imúnny voči pokušeniu. Každý zo štyroch evanjelistov hovorí, že On bol vedený alebo pudený Duchom, ale iba Lukáš poznamenáva, že bol vedený Duchom počas všetkých štyridsiatich dní na púšti – „… a za štyridsať dní bol vodený Duchom na púšti…“. Rovnako iba samotný Lukáš zaznamenal, že sa „Ježiš navrátil v moci Ducha do Galilee“ (4:14). To

môže naznačovať, že plnosť Ducha sa stáva mocou Ducha, keď sme vďaka Jeho milosti v Božej bázni prešli pokušením.

Lukáš zmenil poradie druhého a tretieho pokušenia. Je jasné, že Matúš zaznamenáva ich chronologické poradie, pretože používa príslovky času – často „potom“, ale aj „keď“ a „znova“. Pisateľ týchto slov predpokladá, že sú dve príčiny, prečo Lukáš kladie druhé pokušenie na posledné miesto. V poradí tretím pokúšaním (ako u Matúša) bol zúfalý, necitlivý a odvážny pokus, ale najľstivejším bolo druhé, čím je zdôraznené morálne víťazstvo Spasiteľa. Inou príčinou môže byť poradie uvedené v 1.Jána 2:16 – „Lebo nič z toho, čo je na svete – žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života, nie je z Otca, ale zo sveta.“ Ide o rovnaké poradie ako vtedy, keď Eva padla (ako to opisuje 1.Moj. 3:6). „A žena videla, že je strom dobrý na jedenie z neho, že je žiadosťou očiam a že je to prežiadúci strom, aby urobil človeka rozumným, tak teda vzala z neho a jedla a dala spolu aj svojmu mužovi, a jedol.“ Pán Ježiš nemal žiadosť tela, žiadosť očí alebo pýchu života, napriek tomu sa Jeho pokúšanie priblížilo k týmto trom veciam natoľko, ako to len bolo možné. Zlá žiadosť z diablovej strany bola skutočná, avšak nenašla priaznivý ohlas zo strany Krista.

To ukázalo, že On je vhodný byť obeťou za hriech

Verš „Náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus“ (1.Kor. 5:7) jasne poukazuje, že baránok v 2.Moj. 12 (Pesach Hospodinovo) je obrazom na Krista. Baránok bez vady bol vzatý zo stáda desiateho dňa a do štrnásteho dňa bol pozorovaný. Verím, že odpovede na tieto dni môžeme nájsť v tri a pol ročnej verejnej službe Pána Ježiša. Ján Krstiteľ na Neho poukazoval na počiatku Jeho verejnej služby ako na Božieho Baránka (Jána 1:29). Potom, počas ďalšej verejnej služby, sa pohyboval medzi ľudom, nie ako Ján Krstiteľ, ktorý bol často na púšti. Kristus sa mohol opýtať svojich hlavných kritikov: „Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?“ (Jána 8:46).

Záznam o Pánovom pokúšaní je svedectvom všetkým budúcim pokoleniam o Jeho spôsobilosti pre obeť. Hovoria o tom slová impulzívneho Petra v 1.Petra 2:22, dôverného Jána v 1.Jána 3:4, a múdreho Pavla v 2.Kor. 5:21.

Chceme starostlivo strážiť bezúhonnosť Krista. Keď povieme, že bol bezúhonný, myslíme tým, že On nebol schopný zhrešiť. Potešilo ma, keď som v slovníku čítal definíciu slova „bezúhonný“: „vyňatý z možnosti zhrešiť“. Zvlášť mi bola milá veta, ktorá bola použitá ako príklad: „Žiadny obyčajný človek nie je bezúhonný“. Vďaka Bohu, že Kristus nebol obyčajný človek. On bol jediný človek, ktorý sa narodil svätý (Luk. 1:35), narodený z panny. On bol jediný človek narodený bez hriešnej prirodzenosti, a On bol vtelený Boh. Avšak nie všetky slovníky majú takú dobrú definíciu slova „bezúhonný“.

Pretože Spasiteľ zomrel bezhriešny,
moju hriešnu dušu uvoľnil:
Lebo Boh, Ten spravodlivý, je spokojný
Hľadieť na Neho a odpustiť mi.
(C. L. Smith)

Niektorí veriaci, dokonca aj znovuzrodení kazatelia a pisatelia si myslia, že preukazujú Kristovi úctu, keď povedia, že hoci On nikdy neurobil hriechu, mohol zhrešiť. Takýto záver je rúhanie, hoci to nie je rúhanie, lebo žiadny pravý veriaci by to nikdy nepovedal.

Pán Ježiš bol skutočne ľudský, hoci bol bezúhonný. Adam bol skutočne ľudský skôr, ako zhrešil. Adam bol stvorený nevinný. Adam nebol stvorený svätý. Hriech nie je podstatná časť ľudstva, hoci je nevyhnutnou časťou padlého ľudstva. Keďže sa Pán narodil svätý a bez „hriešnej prirodzenosti", Jeho sklony počas celého zemského života mohli byť jedine svätosť.

Kristus mal dve úplné, dokonalé prirodzenosti v jedinečnej požehnanej osobe. On mal oboje, plné absolútne božstvo a bezhriešnu, svätú ľudskosť. Musel byť oboje, aby bol Spasiteľom. Jeho ľudskosť umožnila Jeho obeť a Jeho božstvo urobilo Jeho obeť nekonečne hodnotnou.

Pretože je Pán Ježiš Boh a Boh je nezmeniteľný, je nemožné, aby sa On zmenil alebo zhrešil (Žid. 13:8). Kiežby Božia všemohúcnosť odohnala z našej mysle úvahy, žeby On mohol zhrešiť na základe pokušení satana, číreho stvorenia! Nech by Božia všemohúcnosť odstránila z našej mysli možnosť, žeby On mohol byť zvedený diablom!

Môžeme to zobraziť takto. Keby sme mali zlatú kocku a ukázali by sme ju niekomu, kto by neveril, že je to pravé zlato, dali by sme ju na chemickú skúšku, aby sa potvrdilo, že je zlatá. My sme však už vedeli, že je to pravé zlato. Kristus nebol pokúšaný, aby sa dokázalo, či je pravé zlato. On bol pokúšaný, aby potvrdil, že bol čistým zlatom. Nebola možnosť, aby satan, stvorená bytosť, zvíťazil nad svojim Stvoriteľom. Podstatná svätosť Pána Ježiša, Jeho dokonalá láska k Jeho Otcovi a Jeho dokonalá nenávisť hriechu znemožňovali pád do hriechu. Nebola žiadna možnosť, aby Pán Ježiš mohol kedykoľvek zhrešiť.

To Mu pomohlo, aby bol spôsobilý pre kňažstvo

V liste Židom sa píšu tieto slová: „Lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže spomáhať pokúšaným." (Žid. 2:18). Kristus si dobrovoľne zvolil ďalej trpieť hladom, ako zvoliť si legitímnu potrebu jesť v hlade mimo Božej vôle. Po 40 dňoch bez jedla bol skutočne hladný. Niekedy je smutné hovoriť o nás, že namiesto znášania utrpenia sa poddáme pokušeniu. Ale vďaka Bohu, že Pán Ježiš sa mu nikdy nepoddal. Satanovo ponúkanie zla bolo skutočné, ale zo strany Pána Ježiša neprišla žiadna kladná odozva.

Ďalší spôsob, ktorým Pán Ježiš trpel súc pokúšaný od satana bolo, že návrh satana bol ohavný Jeho svätej bytosti. Spomeňte si na vzdiaľujúceho sa Lota: „I spravodlivého Lota, strápeného až do ustania bezuzdným životom bezbožníkov." (2.Pet. 2:7). Keď je tomu tak, zamyslime sa, aká to musela byť stiesnenosť, ktorú návrh satana spôsobil Božiemu Synovi, ktorého odpor k hriechu bol neohraničene väčší, ako ktorejkoľvek najsvätejšej osoby všetkých čias.

Ľudia, ktorí brali Božie meno nadarmo, často zisťujú, že keď boli spasení, tak ich to urážalo, keď niekto takto rozpráva, hoci aj oni sami v čase, keď neboli spasení, hovorili rovnako. Mnohí svätí trpeli v prítomnosti ohavného rúhača. Tu bol Kristus v prítomnosti satana a On to veľmi dobre cítil pre Svoju bezhriešnu, svätú ľudskosť, a preto, že ako Boží Syn nenávidel hriech s dokonalou nenávisťou.

Áron bol vyvolený, aby bol veľkňazom namiesto Mojžiša. Mojžiš nikdy nezakúsil bič egyptských úradníkov. Áron mohol cítiť to, cez čo prechádzal Hospodinov ľud lepšie, ako by to mohol Mojžiš.

Tak vidíme, že pokúšanie pomohlo Kristovi, aby bol spôsobilý pre kňažstvo, ako aj Jeho skúsenosti v Getsemane. Jeho mohutné utrpenie bolo v očakávaní, aby sa stal hriechom pre

nás (2.Kor. 5:21) a niesol neuveriteľné bremeno našich hriechov (Iza. 53:6), a vo vypití kalichu Božieho hnevu, ktorý bol plný pre všetky naše hriechy (Mat. 26:37-42; Mar. 10:33-41; Luk. 22:4-46; Žid. 5:7). Isteže táto skúška bola skutočná, ale nebolo možnosti, aby odmietol urobiť vôľu Otca. Otec miloval Syna od večnosti pre Jeho ochotu zniesť veliké utrpenie na kríži.

POSLEDNÉ DNI TEJTO DOBY MILOSTI (1)

Howard A. Barnes, Westhoughton, Anglicko

ÚVOD

Keby bolo možné vedieť, čo sa bude diať v budúcnosti, zvlášť veriaci by boli veľmi zvýhodnení, keby mali také informácie, ktoré by ich vystríhali o potenciálnych nebezpečenstvách. Pretože Biblia často hovorí o podmienkach „posledných alebo neskorších dní“, takýmto pripomienkam patrí naša zvláštna pozornosť.

Výraz „posledné dni“ sa v Starom Zákone spomína veľakrát. Prvýkrát sa spomína, keď Jakob povolal svojich synov povediac: „Sídite sa, a oznámim vám, čo sa bude s vami diať v pozdejších dňoch.“ (1.Moj. 49:1). Oveľa neskôr Izaiáš prorokoval: „A stane sa v posledných dňoch, že bude pevne stáť vrch domu Hospodinovho hore na vrchu vrchov a bude vyvýšený nad brehy, a pohrnú sa k nemu všetky národy“ (Iza. 2:2). A Micheáš opakuje tie isté slová (Mich. 4:1). Tieto posledné dni (koniec dní podľa anglického prekladu JND) sa vzťahujú na Izrael a blížiace sa Veľké súženie a Tisícročné kráľovstvo, o ktorých sa hovorí aj v Novom Zákone. (Viď napríklad: Mat. 13:39,49; 24:3; 28:20 atď.) Jednako tiež v Novom Zákone nachádzame početné zmienky o posledných dňoch so zvláštnym dôrazom na túto dobu milosti, v ktorej žijeme my pred poslednými dňami. Dôležité otázky, o ktorých budeme hovoriť, sú: „Kedy začínajú posledné dni tejto doby?“ a „Čím sa vyznačujú?“.

Posledné dni doby milosti

Štyria pisatelia novozákonných listov dávajú odpovede na naše otázky. O každom z nich budeme teraz uvažovať.

Pavel

Jeden z prvých náznakov blížiacich sa problémov v neskorších dňoch bola výstraha apoštola Pavla starším v Efeze: „A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo… Lebo ja viem toto: že po mojom odchode vojdú medzi vás draví vlci, ktorí nebudú šetriť stáda. Ba aj z vás samých povstanú mužovia, ktorí budú hovoriť prevrátené (prekrútené, deformované) veci, aby tiahli učeníkov za sebou. Preto bdejte a pamätajte.“ (Skut. 20:28-31; Mat. 7:15). Pavel prorockým pohľadom dáva túto výstrahu o ťažkostiach zvonku a zvnútra. Neskôr napísal Timoteovi, ktorého nechal v Efeze: „Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov.“ (1.Tim. 4:1). Niekoľko rokov neskôr vo svojom druhom liste Timoteovi Pavel vystríha, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy veľkého stresu a ťažkostí. „Ale to vedz, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy.“ (2.Tim. 3:1). Tieto nebezpečné dni (niektorými označované ako „tvrdé, ťažké, nebezpečné časy, ťažké pre znášanie“) nastanú ešte za života Timotea, a keďže Pavel čoskoro opustí túto scénu, dáva

rady, ako má Timotej reagovať. Je obzvlášť vystríhaný, že budú ľudia, „ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli, a takých sa stráň." (2.Tim. 3:5). Rozkaz strániť sa alebo vyhýbať sa poukazuje, že pre Timotea čoskoro nastanú „posledné dni" a budú pokračovať bez nádeje na ústup. Budú pre neho ešte ťažšie, lebo jeho radca, Pavel, bude čoskoro v nebi. (2.Tim. 4:18). Pavel nedával žiadnu nádej na úľavu alebo ústup, lebo „zlí ľudia a čarodejní závratníci budú spieť k horšiemu, zvodiaci do bludu i pojatí bludom." (2.Tim. 3:13). „Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia… A odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam." (2.Tim. 3-4).

Peter

Vo svojom druhom liste Peter žiadal od veriacich, aby „dbali (pamätali podľa anglického RV prekladu) na slová, ktoré predpovedali svätí proroci, a na svojich apoštolov prikázanie Pána a Spasiteľa… že v posledných dňoch prídu posmievači." (2.Pet. 3:2-3). Teda to bolo už dobre známe jeho čitateľom vďaka predošlým proroctvám novozákonných prorokov a apoštolov, že títo posmievači posledných dní prídu, a bolo treba, aby im Peter pripomenul, aby pamätali na to, čo už počuli alebo čítali. Posmievači budú hovoriť: „Kde je to zasľúbenie o jeho príchode? Lebo odkedy posnuli otcovia, všetko tak trvá, od počiatku stvorenia." (2.Pet. 3:4). Peter pokračuje a vysvetľuje, že to, čo sa môže zdať ako odkladanie Pánovho príchodu, je v skutočnosti dôkaz Jeho zhovievavosti voči tým, ktorí ešte učinia pokánie: „a zhovievavosť nášho Pána považujte za spasenie" (2.Pet. 3:15). Ale posmievači budú prevracať skutočnosti a budú sa posmievať vážnosti Pánovho príchodu zľahčujúc si ho, a budú žiť život sústredený len na seba a telesný život.

Júda

Petrove slová o tom, čo predpovedali apoštolovia, sa mali stať skutočnosťou za dní Júdu, ale žiaľ, veriacich to prekvapilo. Júda vynakladal „všetku snahu" na to, aby obsah listu, ktorý chcel napísať, bol „spoločné spasenie" t. j. spasenie, ktoré je spoločné všetkým veriacim. No, musel zmeniť predmet, keď počul, že medzi jeho čitateľov „sa kradmo bočnými cestami votreli niektorí ľudia." O týchto ľuďoch, ako sme to už videli, bolo už dávno vopred písané – „dávno vopred zapísaní k tomu" (Júda v. 4). Zdá sa, že veriaci, ktorí sú oslovení, na to zabudli a Júda im chce pripomenúť, aby teraz „pamätali". Najprv vysvetľuje starozákonné učenie a používa k tomu mnohé príklady: „A chcem vám pripomenúť, ktorí raz viete to všetko…" (v. 5) z príbehov Starého zákona, kde zlo vošlo medzi Boží ľud. Ako sme si už povedali, potom boli už aj novozákonné predpovede a aj na tie sa zabudlo. Tak im ich musí pripomínať. „Ale vy, milovaní, rozpamätajte sa na slová, predpovedané od apoštolov nášho Pána Ježiša Krista; že vám hovorili, že v poslednom čase budú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich bezbožných žiadostí. To sú tí, ktorí sa oddeľujú, telesní, nemajú Ducha." (v. 17-19). Odkrývajú sa falošní učitelia, akokoľvek úchvatní – dotyční neboli ani spasení (Rim. 8:9). Júda nežiada, že sa treba dohodnúť, čo s tými robiť, „ktorí sa bočnými cestami votreli medzi Boží ľud". Všetko, čo potreboval urobiť, bolo odhaliť ich a veriaci budú jednať primerane.

Ján

Apoštol Ján napísal: „Deti, je posledná hodina, a jako ste počuli, že príde antikrist, i teraz už povstali mnohí antikristovia, odkiaľ známe, že je posledná hodina. Z nás vyšli, ale neboli z nás, lebo keby boli bývali z nás, boli by zostali s nami. Ale aby sa ukázali, že nie sú všetci z nás. A vy máte pomazanie od svätého a viete všetko." (1.Jána 2:18-20).

Títo mnohí antikristovia, protiviaci sa skutočným záujmom Pána Ježiša, a im podobní, mohli nájsť spoločný záujem

so svätými hlavne preto, že zabalili svoje zhuby do pôsobivých slov. Takým slovám, ktorým sa dobrí ľudia snažne vyhýbajú – ako napríklad: „dobrými a peknými slovami“ (Rim. 16:18); „múdrosti slova“ (1.Kor. 1:17); „ľudskej múdrosti slovách“ (1.Kor. 2:4; Kol. 2:4); „učenými ľudskej múdrosti slovami“ (1.Kor. 2:13); „prázdnymi rečami“ (Efež. 5:6); „lichotné slová“ (1.Tes. 2:5); „vymyslenými slovami“ (2.Pet. 2:3); a „naduté veci“ (2.Pet. 2:18; Júdu v. 16).

Prítomnosť antikristov s istotou ukazuje, že posledné dni už začali. Môžeme preto povedať, že „posledné dni“ začali už v posledných dňoch apoštolov, keď odchádzali z tohoto sveta, a ostal len Ján vo svojom vysokom veku. V tom prípade aj my žijeme v posledných dňoch, a tieto veci budú pretrvávať, až kým bez výstrahy nepríde Pán.

Súhrn

Predpovede o posledných časoch v tejto dobe milosti boli známe od apoštolov a prorokov a z toho, čo napísali. Môžeme vidieť, že „posledné dni“ boli často predpovedané a nastali niekedy v posledných rokoch života apoštola Jána, keď ostatní apoštolovia odišli z tohto sveta.

Žiaľ, keď tieto časy nastali, veriaci nepamätali na výstrahy, neboli bdelí, a boli prekvapení a oklamaní falošnými učiteľmi a posmievačmi. Pavel vystríhal Timotea, že prídu falošní učitelia (1.Tim. 4:1) a že počas Timoteovho života budú charakteristiky posledných dní viditeľné. (2.Tim. 3). Apoštol Peter o určitých falošných učiteľov povedal, že prídu; Júda povedal, že sú tu; a Ján povedal, že už vyšli.

Okolnosti posledných dní sa nezlepšujú, a tak aj my žijeme v tých istých posledných dňoch, a preto musíme očakávať, že budú rovnaké. Situácia, keď falošní učitelia našli spôsoby, ako sa dostať do oblasti kresťanského vyznania, pretrváva aj dnes v spoločenstvách, ako sú adventisti siedmeho dňa, Jehovoví svedkovia, Kristadelfiáni, atď. Hoci boli odhalení, ako u Júdu, Ján povedal, že ešte stále sú nebezpeční. Môžu prísť ku vchodovým dveriam veriacich, ako aj dnes, a Ján vystríhal: „Ak ide niekto k vám a nenesie toho učenia, neprijímajte ho do domu, ani ho nepozdravujte. Lebo ten, kto ho pozdravuje, účastní sa na jeho zlých skutkoch.“ (2.Jána v. 10-11). Aj dnes sú mnohí, ktorí sa v skutočnosti budú posmievať alebo prinajmenšom zľahčovať vážne veci, ako je príchod Pána Ježiša.

Zdroj pre veriacich v posledných časoch

Všetci praví veriaci majú vnútorného strážcu pred zhubným učením, keďže máme: „A vy máte pomazanie od svätého a viete všetko.“ (1.Jána 2:20). Pravdaže, sa to musí vidieť vo svetle Božieho slova, ktoré je našim bezchybným pameňom pravdy. Ako sme už videli z Písma, ktoré sme skúmali, sme vystríhaní, že sa diabol bude snažiť dostať sa do oblasti kresťanského vyznania so zhubou a nízkymi morálnymi štandardmi.

Peter pripomenul svojím čitateľom, že „všetkému sa priblížil koniec. Teda buďte rozumní a triezvi k modlitbám“ (1.Pet. 4:7). Je potrebné byť bdelý k skutočnej duchovnej situácii, „v takom spôsobe, ktorý by vás priviedol k tomu, aby ste využili každú príležitosť ku modlitbe“ (Albert Barnes; viď tiež 1.Pet. 5:8). Tyndale zaujímavo podáva tento verš: „Buďte rozvážní a triezvi, aby ste mali sklon k modlitbám.“ Preto, že „sa priblížil príchod Pánov“ (Jak. 5:8), máme aj my byť triezvi, vážni a modliaci sa. Ak je tomu tak, vtedy v našich životoch modlitba apoštola dostane odpoveď: „A on sám, Boh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonné, keď prijde náš Pán Ježiš Kristus.“ (1.Tes. 5:23). Byť vopred vystríhaný, znamená byť vopred vyzbrojený.

DANIEL A PETER (1)

Jack Hay, Škótsko

ÚVOD

V Skutkoch 4:13 nazvali Petra „neučeným a prostým človekom“, ale za vetrom ošľahanou tvárou tohoto galilejského rybára sa skrývala myseľ, ktorá bola napĺňaná Božím Slovom. Bolo to viditeľné už v počiatkoch učeníctva. Spolu s ostatnými svedčil o Pánovi Ježišovi, ako čistil chrám a je napísané: „A Jeho učeníci sa rozpamätali, že je napísané: Revnivosť za tvoj dom, ma zožiera.“ (Ján 2:17). Spojili by sme si Žalm 69 s touto udalosťou? Myslím si, že nie, ale Peter tak urobil, a jeho dôkladná známosť Písem sa stále prejavovala už či v jeho kázaní, alebo písaní.

PRAMENE

Hovoriť o Petrových zdrojoch pre písanie možno nie je potrebné, ale vieme, že Lukáš dôkladne preskúmal jeho materiál (Luk. 1:14) a pozerajúc sa na Petrove listy zisťujeme celý rad prameňov pre jeho učenie. Používal napríklad ilustrácie z vecí vôkol neho; zo života zvierat hovorí o baránkovi, o ovci a levovi, a o oslici a psoch a ošípaných. Z rastlinnej ríše hovorí o tráve a o kvetoch, pri zmienke o Kristovom kríži hovorí „strom čiže drevo“. Spomína nerasty, ako je striebro a zlato. Svet prírody bol zdrojom jeho obrazov.

Peter občas predkladal záležitosti, ktoré sa podobali udalostiam v evanjeliách a skutkoch. Napríklad dve zmienky z prvej kapitoly: „Ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete…“ (v. 8). Tieto slová sú určite odozvou na Pánove slová, ktoré povedal Tomášovi: „Blahoslavení sú, ktorí nevideli a uverili.“ (Jána 20:29). „Pripomienka o Svätom Duchu poslanom z neba“ (v. 12) sa zasa pozerá späť na deň Letníc, kde bol Peter jeden z hlavných účastníkov. Peter takto odovzdáva čitateľom to, čo zažil.

> *Vidno, že Petrova myseľ bola plnená Božím Slovom, a tak videl v biblických postavách (osobách) obrazy pre svoje učenia,*

Ako už bolo povedané, je vidieť, že Petrova myseľ bola plnená Božím Slovom, a tak videl v biblických postavách (osobách) obrazy pre svoje učenia. Abrahám a Sára, Noach, Lot a Balám – všetkým sa dostalo zmienky v jeho listoch. Tu vidíme ponaučenie pre moderných kazateľov; príklad môže pomôcť, ale ak nejaký biblický príbeh môže vysvetliť danú myšlienku, je lepšie použiť biblický obraz.

Peter cituje z troch častí Starého zákona. Päť kníh Mojžišových je charakteristických pre jeho úvodné kapitoly a zvlášť zobrazuje pravdy z udalostí ako vyvedenie Izraela a ďalšej ceste púšťou. Zmieňuje sa tiež o poetických knihách Žalmov a Príslovi. Podobne sa zmieňuje aj o prorokoch, a zvlášť na konci 2. kapitoly, kde sa odzrkadľujú slová z Izaiáša 53. Teda, Peter mal viaceré a rôznorodé pramene.

DANIEL

Okrem už spomínaných Petrových prameňov, nachádzame aj zmienky súvisiace s proroctvom Daniela. Peter písal z Babylona (1.Pet. 5:13), z dejiska toho starovekého diela a jeho myseľ bola nasiaknutá tým ovzduším. Niektoré z jeho postáv poskytovali Petrovi podklady a myšlienky na vyobrazenie v jeho vlastnej službe. Účelom týchto článkov je vyjasniť niektoré spojenia a zamyslieť sa nad príbehmi, ktoré Peter spomína. Predtým sa však sústreďme najskôr na Daniela, ako na Petra.

Nech sa rozmnoží pokoj

Peter pozdravuje svojich čitateľov slovami „pokoj nech sa rozmnoží“ (1:2). Opakuje slová z pozdravu mocného Nabuchodonozora, keď písal ľuďom svojej ríše (Dan. 4:1). Tento jeho list by sme mohli pomenovať traktát o jeho príbehu obrátenia. V moderných časoch by bolo zaslané poštou do každého domu v jeho ríši. Bol určený pre „všetky národy, ľudí, a jazyky, ktorí bývajú na zemi“. Nabuchodonozor bol ešte stále „Nabuchodonozor kráľ“ (v . 1), ale chcel, aby všetci vedeli o jeho zážitku s Bohom. Nemal v úmysle byť nenápadným veriacim, takým veriacim, o ktorom by Pán Ježiš povedal: „hanbiť za mňa… v tomto pokolení cudzoložnom a hriešnom.“ (Mar. 8:38). Si snáď tajným učeníkom (Jána 19:38), alebo napĺňaš „a tak sa nehanbi za svedectvo nášho Pána.“ (2.Tim. 1:8)?

Tón pozdravu poukazuje, že Nabuchodonozor sa zmenil. Až po tento bod je opisovaný ako útočný, hroziaci, urážlivý a tyranský. Jeho agresivitu je vidieť v prúde hrozieb smrti a vo výstrahách, že domy budú obrátené na hnojiská! „Nech sa vám rozmnoží pokoj“. Aká dramatická zmena! Jednoduché ponaučenie je, že obrátenie je život meniaci zážitok. Ak postoj, štýl života a záujmy zostávajú nezmenené, vtedy visí nad hodnotou vyznania viery vážna pochybnosť. „Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drievne pominulo, hľa, všetko je nové.“ (2.Kor. 5:17). Sebestačný Zacheus v Jerichu sa stal ľudomilom (Luk. 19:1-10); a vo Filipách nemilosrdný žalárnik ošetruje rany a poskytuje jedlo (Skut. 16:23-34). To boli opravdoví ľudia. V Samárii „Šimon plný žlči a v putách neprávosti“ bol usvedčený ako falošný (Skut. 8:20-24) učeník.

Obrátenie nielenže vplýva na postoj človeka, ale vypôsobuje aj uctievanie.

Uctievanie

Obrátenie nielenže vplýva na postoj človeka, ale vypôsobuje aj uctievanie. Nabuchodonozor si cení Boha ako „Najvyššieho Boha“ a uznáva Jeho znamenia a divy ako „veľké znamenia a mocné Jeho divy“. Skôr, ako odložil svoje pero, jeho srdce bolo pozdvihnuté k svojmu Bohu. „Teraz tedy ja Nabuchodonozor chválim, vyvyšujem a oslavujem Kráľa nebies.“ (v. 34). Obrátenie z neho urobilo človeka chváliaceho Boha. A tak tomu aj má byť. V Lukáša 7. kapitole boli slzy, bozky a drahocenná masť ženy logickým následkom radosti zo spasenia (v. 38). Očistený malomocný „velikým hlasom oslavoval Boha“ (Luk. 17:15). Bartimeus „išiel za ním, oslavujúc Boha.“ (Luk. 18:43).

Uplatnime tento princíp v zborovom živote. Prvý list Petra uvádza celý rad vecí, ktoré sa udejú pri obrátení. Narodili sme sa znovu a sme vykúpení, prežili sme spasenie a očistenie duší. Peter potom opisuje takých ľudí ako „sväté kňazstvo, obetovať duchovné obeti, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.“ (2:5). To je jasný opis toho, čo nazývame „Kňazstvo všetkých veriacich“. Toto učenie je v protiklade súčasného zmýšľania povrchného kresťanstva, ktoré vidí kňazov ako rozdielnych od ostatných ľudí. Písmo učí, že každý veriaci má postavenie kňaza a je oprávnený pristupovať k Bohu, aby vyjadril úctu a „obeť chvály“ (Žid. 13:15). Vezmúc do ohľadu aj iné oddiely je zrejmé, že hlasite v zhromaždení tak robia iba bratia (1.Kor. 14:34), a mali by tak robiť všetci bratia. Nebuďme ako Zachariáš, nemý kňaz (Luk. 1:20).

Podriadenosť

Ďalšia pravda, ktorá ho zaujala, bola skutočnosť

absolútnej autority Boha. Uvedenie slov „Jeho kráľovstvo“ a „Jeho panstvo“ (v. 33) poukazujú na uznanie Božskej zvrchovanosti. Kedysi sa panovačne posmieval trom židovským mladíkom, povediac: „Kde, ktorý boh je to, ktorý by vás vytrhol z mojej ruky?“ (3:15). Odvtedy sa mu dostalo ponaučenia a naučil sa, že „Najvyšší panuje nad kráľovstvom človeka a že komu chce, tomu ho dá.“ (Daniel 4:22). Božia zvrchovanosť a Jeho vladárstvo boli teraz uznané skutočnosti. Nikdy viac Nabuchodonozor nehovoril „o sile svojej moci“ a o „ozdobe svojej slávy“. Boh bol jeho zvrchovaný; Boh mal správu.

Rovnaká novozákonná pravda je aj Panstvo Krista. „On je Pánom všetkého.“ To bolo zvestované v prvom kázaní evanjelia pohanom. (Skut. 10:36). Vyznanie ústami „Ježiš je Pánom“ je neoddeliteľnou časťou obrátenia (Rim. 10:9). My hovoríme o prijatí Pána Ježiša ako Spasiteľa a Pána. Peter opakovane uvádza poradie „nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista“ (2.Pet. 1:11). So svojimi spoluučeníkmi volali Pána Ježiša „Učiteľom a Pánom“. Spasiteľ to upravil prehlásením Seba za ich „Pána a Učiteľa.“ (Jána 13:13-14). Nový Zákon kladie veľký dôraz na Jeho panstvo. Ale uznanie nie je len záležitosťou slov. V evangelikálnom svete je určitý sklon hovoriť o Ňom ako o „Ježišovi“. Mali by sme byť pozorní a vyhýbať sa takému sklonu, na druhej strane sa nás možno Pán Ježiš pýta „a čo ma voláte: Pane, Pane, a nečiníte, čo ja hovorím?“ (Luk. 6:46). Podriadenosť Jeho Panstvu sa prejavuje v poslušnosti Jeho Slovu. Keď On rozkazuje a my povieme: „Nijakým činom, Pane“ (Skut. 10:14), je to veľké protirečenie. Keď volá naše meno, ozvime sa Mu srdečne: „Tu som, Pane.“ (Skut. 9:10).

Podriadenosť Jeho Panstvu sa prejavuje v poslušnosti Jeho Slovu.

Príbeh

Je smutné, že obrátenie Nabuchodonozora sa mohlo stať o osem rokov skôr, keby bol poslúchol Danielove výstrahy. Sled udalostí bol nasledovný:

Jeho samoľúbosť. „Bol som na pokoji vo svojom dome.“ (4:1). Podobne ako mnohí iní hriešnici bol ukolísaný spánkom; „prekvitajúc“, jeho materiálna prosperita ho urobila bezcitným pre duchovnú potrebu.

Jeho starosť. „Naľakal.“ (4:2). Sen ho duchovne zobudil, a výklad doprevádzaný Danielovou „radou“ ho nútil k pokániu a mal ho obrátiť k Bohu.

Jeho namyslenosť. Žiaľ, dojmy boli krátkeho trvania a rok po jeho zľaknutí vykračoval si Babylonom plný svojej sebavedomosti a dôležitosti, zbavený každej myšlienky zmierenia s Bohom (v. 27).

Jeho obrátenie. Boh s ním jednal a po siedmych rokoch zhoršovania jeho duševného stavu, „pozdvihol svoje oči k nebu“ (v. 31). Bol to pohľad viery, ktorý si cenil – uctil „Najvyššieho“. Oči, ktoré pôvodne nehľadeli hore pre hanbu (Luk. 18:13), museli byť pozdvihnuté nahor, aby hľadeli na zdroj spasenia. Boh niekedy jedná s ľuďmi dramaticky, aby uskutočnil ich spasenie. No, nie je to vždy tak; Lýdia nepotrebovala zemetrasenie, ktoré zobudilo žalárnika (Skut. 16:14-34). Ale mnohí by mohli svedčiť: „Bol som zbiedený, ale pomohol mi.“ (Žalm 116:6).

Jeho vyznanie. „Nabuchodonozor chváli, vyvyšuje a oslavuje Kráľa nebies.“ Nabuchodonozor sa naučil tak veľa o Božích vlastnostiach a charaktere a chcel, aby to každý vedel (v. 34), „lebo ako počujú bez kazateľa?“ (Rim. 10:14) Napodobňujme ho a so záujmom hovorme každému, čo vieme o Bohu nebies (2.Kráľ. 5:2-4).

NEHEMIÁŠ NA MODLITBE

John Grant, Škótsko

Ako často sme sa rozhodli, že sa budeme snažiť o lepší modlitebný život, a potom sme sklamali? Zdá sa byť ťažké doviesť naše modlenie na uspokojujúcu úroveň, a ak zistíme, že sme neschopní modliť sa viac v súlade s Písmom, veľmi rýchlo sme odradení neúspechom. Modlitby Nehemiáša sú hodné povšimnutia.

Nehemiáš bol ochotný modliť sa neúnavne. Keď sa stretol so smutnými podmienkami alebo čelil svojim nepriateľom, Nehemiáš bol oddaný modlitbe (1:1-4; 2:4; 4:4; 4:9; 5:19; 6:9,14; 13:14,22,29,31). Pre neho to nebolo niečo, čo si nechal, keď bude sám. Pravda, modlil sa aj sám, ako to vidíme v kapitole 1, ale on bol oddaný modlitbe, keď to okolnosti vyžadovali. Boli to tiché modlitby. Modlil sa v prítomnosti iných, ale boli to tiché modlitby To, čo ľudia nepočuli, bolo jasne počuté v nebi. Jeho slová neboli vyslovované hlasite, ale boli to slová, ktoré prišli k Bohu.

Jeho slová neboli vyslovované hlasite, ale boli to slová, ktoré prišli k Bohu.

Všimnite si úvodnú modlitbu (14:1). Najdlhšia modlitba Nehemiáša je v prvej kapitole jeho knihy. Táto modlitba bola o otvorenie cesty pre Židov, aby sa mohli navrátiť a dokončiť opravu Jeruzalemu. Potom ďalšie modlitby sú už krátke. Bol to každodenný spôsob modlitby veľmi zaneprázdneného muža, modliaceho sa hneď, keď nastala kríza alebo prišla nejaká okolnosť.

Nehemiáš chcel počuť správy od svojho brata Chananiho, ktorý sa vrátil z Jeruzalema (1:2). Povedal mu o vážnom stave súženia a potupe, a ako následok bol vedený k modlitbe. Všimnime si spôsoby modlitby majúc na zreteli smutné postavenie synov Izraela.

Nehemiáš poznal Boha, ku ktorému pristupoval – Toho, ktorý ostríha smluvu a milosť tým, ktorí Ťa milujú. (1:5) Milovať bez poslúchania by bolo nemysliteľné; a poslúchať bez milovania by bolo neužitočné. Noc a deň sa modlil a aj sám seba zaradil do hriechov Izraela. Boli to hriechy, „ktorými sme hrešili proti Tebe“ (1:6). On si nebol vedomý len svojej vlastnej účasti, ale bol dostatočne múdry, aby pochopil, že tieto hriechy boli proti Hospodinovi. V tomto zaujal miesto prorokov, ktorí sa tiež stotožnili s ľudom.

Nehemiášova modlitba k Hospodinovi sa nezakladala na citoch, ale na pevnej skale Písma. Vracia sa k Božiemu slovu k Mojžišovi (5.Moj. 30:1-10) – ak sa ľud navráti k Hospodiovi, On ich znovu zhromaždí. (1:9). Hoci Nehemiáš nespomína svoju túžbu vrátiť sa do Jeruzalema, bolo jasné, že mal túžbu vrátiť sa. Odvoláva sa na Božie zasľúbenia (v. 11) pre vtedajšiu dobu a na to, čo Boh zasľúbil stovky rokov skôr. Nehemiáš Ho teraz prosí, aby to naplnil.

Všimnime si modlitbu v spojení s príležitosťou (2:4). Aká je to pozoruhodná modlitba. Stál pred najmocnejším mužom na zemi a uznáva, že jestvuje Jeden, ktorý je ešte silnejší. Táto krátka modlitba nám dáva ponaučenie.

Nehemiáš bol pripravený včas aj v nevčas. Je pozoruhodné, že jeho prvá reakcia bola modlitba. Rozkaz kráľa by mohol u menej významných ľudí spôsobiť, žeby boli tak zaujatí situáciou, žeby zabudli na modlitbu. Ale Nehemiáš vedel, že bude schopný povedať správnu vec len po modlitbe. A vieme, že jeho modlitba bola účinná.

Modlitba bola adresovaná Bohu nebies (2:4). Toto pomenovanie je použité v 1.Mojžišovej, ale viacej sa nepoužíva, až v knihe Paralipomenon a po zajatí. To je Nehemiášovo priznanie, že Izrael premrhal svoju jedinečnú moc od Boha a bol pod trestom.

Všimnime si modlitbu vo vzťahu k protivenstvu (4:4; 4:9; 6:9; 6:14). Bolo tu protivenstvo a to, ako mu čeliť, je z týchto kapitol pre nás poučné. Nešlo o fyzickú odvetu. Nevzali zbrane do útoku proti tým, ktorí sa proti ním spikli. Použili opatrnosť, lebo nielenže sa modlili, ale aj pozorovali nepriateľa.

Nehemiášov modlitebný život bol pre neho podstatný, podobne je aj náš. Modlime sa ráno a večer, a medzi časom sa modlime krátko a v tichosti, kedykoľvek je to potrebné.

TRAJA NEPRIATELIA VERIACEHO

D. O'Hare, Francúzko

Všeobecne sa uznáva, že Pánov ľud má počas svojho života na zemi troch nepriateľov: svet, telo a diabla. Tí sú rovnako Božími nepriateľmi, lebo v 1.Jána 2:15 čítame: „Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej." Na základe toho môžeme vidieť, ako je svet v opozícii voči Otcovi. Potom si v liste Galaťanom 5:17 čítame o tele: „Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví." V súvislosti s diablom Pán Ježiš povedal: „Už nebudem s vami mnoho hovoriť, lebo ide knieža tohoto sveta, a nemá na mne ničoho." (Jána 14:30).

Na základe toho vidíme, že svet, telo a diabol sú nepriateľmi Božími. Ďalej je o diablovi napísané v 2.Kor. 4:3-4: „A ak aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohoto sveta oslepil zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej."

V súlade s tým sa v Biblii nachádzajú traja mužovia, ktorí stratili svoj zrak a nesú tieto tri charakteristické znaky. Sú to: Cedekiáš(2.Kráľ.25:7);Samson (Sud. 16:21) a Elymas (Skut. 13:11).

Svet znázornený vládou Cedekiáša

Cedekiáša, posledného Judského kráľa pred jeho zajatím, ustanovil za kráľa Nabuchodonozor, babylonský kráľ. Takýto skutok iste neznepokojil judský ľud, lebo Cedekiáš bol tolerantný človek. Namiesto zachovávania a udržiavania čistoty a svätosti chrámu povolil všetky druhy porušovania Božieho zákona. V 2.Paralipomenon 36:13-16 si môžeme čítať, že sa vzbúril proti kráľovi Babylona: „Ba sprotivil sa i kráľovi Nabuchodonozorovi, ktorý ho zaviazal prísahou na Boha, a zatvrdil svoju šiju a urputne sa vzoprel vo svojom srdci, že sa nevráti k Hospodinovi, Bohu Izraelovmu. Áno, aj všetky kniežatá kňazov i ľud dopúšťali sa mnohých a veľkých prestúpení robiac podľa všetkých ohavností pohanských národov

a poškvrnili dom Hospodinov, ktorý bol posvätil v Jeruzaleme. A keď posielal k nim Hospodin, Boh ich otcov, výstražný hlas po svojich posloch zavčasu a znova a znova, lebo mu bolo ľúto jeho ľudu a jeho príbytku, posmievali sa poslom Božím a opovrhovali jeho slovami a mali jeho prorokov za bludárov, až vzplanul prchký hnev Hospodinov na jeho ľud tak, že už nebolo lieku."

Cedekiášovo kraľovanie teda môžeme zhrnúť starým výrokom: „Vox populi, vox Dei" – hlas ľudu je hlasom Boha. V našich dňoch sa morálka riadi názorom väčšiny, svetom a nie Božím Slovom. Cedekiáš sa nakoniec vzbúril proti Babylonskému kráľovi, ušiel z krajiny, ale chytili ho. Aby ho Babylonský kráľ potrestal, pobil jeho synov. To bola posledná vec, ktorú Cedekiáš videl, pretože potom mu vypichli oči.

Telo znázornené životom Samsona

Kniha Sudcov nám odhaľuje túto záhadnú osobu (postavu). Kto však boli sudcovia tej doby? Boli to jednotlivci, ktorých Boh povolal k tomu, aby spravovali, viedli a často aj vyslobodzovali Izraelský ľud spod jarma ich utlačovateľov. Samson súdil Izrael 20 rokov a počas tej doby pri mnohých príležitostiach prejavoval neuveriteľné násilie. Stretol leva a zabil ho, ako keby to bola koza. Aby sa pomstil tým, ktorí mu vzali jeho ženu, zapálil oheň na chvostoch 300 líšok a vyhnal ich do obilných polí svojich nepriateľov. Keď ho chytili a zviazali povrazmi, roztrhal ich a čeľusťou osla zabil 1000 mužov.

Bol to človek, ktorého ovládali telesné vášne. Napriek odporu svojich rodičov si vzal za ženu filištínku. Neskôr ho zlákala Dalila, ktorá úspešne zistila tajomstvo jeho sily: jeho neostrihanú hlavu. Kým spal, ostrihala mu vlasy a „jeho sila odišla od neho" (Sud. 16:19). Filištínci ho zajali a vylúpili mu oči presne tak, ako sa to prihodilo aj kráľovi Cedekiášovi.

Prejav diabla v chovaní Elymasa

Pavla počas jeho prvej misijnej cesty sprevádzal Barnabáš. Spolu s ním prešiel celý ostrov Cyprus, až napokon prišli do prístavu Pafos. Tam ich pozval k sebe prokonzul Sergius Paulus, ktorý od týchto dvoch mužov chcel počuť Božie Slovo. Z krátkeho opisu v 13. kapitole Skutkov sv. apoštolov môžeme pochopiť, že hľadal pravdu, ale prítomnosť čarodejníka Elymasa (v. 8) tiež odhaľuje duchovnú nevedomosť Sergia Paula (13:7,12). Ľudia vyznávajúci falošné učenie veľmi často zvedú práve takéto duše, ktoré hľadajú poznanie Božej pravdy. Satan využíva rôzne sekty, aby odvrátil úprimné duše od spasenia, ktoré je v Pánovi Ježišovi Kristovi. Títo zvodcovia dokonca voľne citujú Sväté Písma ako to urobil aj satan v Ev. Matúša 4:6. Tvrdia pritom, že nie je možné nájsť pokoj s Bohom mimo ich vlastnej sekty.

Tvárou v tvár takejto nenávisti zo strany Židov Pán Ježiš povedal: „Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je lhár a jej otec, otec lži." (Jána 8:44).

Preto, keď Pavel nazýva Elymasa synom diabla (Skut. 13:10), kládol dôraz na starostlivý výber slov, aby odhalil skutočný motív tohto nepriateľa evanjelia. Tento človek, podobne ako Cedekiáš a Samson, prišiel o svoj zrak, oslepol kvôli tomu, že sa postavil proti pravému Bohu.

IZÁK A JEHO STUDNE

R. Dawes, Lesmahagow, Škótsko

Dôležitosť

Studne mali vždy veľký strategický význam, a to predovšetkým vo vyprahnutých častiach Východu. Sú nevyhnutné pre udržiavanie života rodín a spoločenstiev; často však boli príčinou sporu a nedorozumenia. V Písme sa spomínajú na mnohých miestach a často dostávali mená na základe ich duchovného významu. Keď v neobývanej oblasti vykopali novú studňu a pomenovali ju, nárok na pôdu vôkol studne mal ten, kto ju vykopal. Preto sa neskôr stala životne dôležitou pre spoločnosť a medzníkom pre cudzinca, kde si mohol oddýchnuť a občerstviť sa. Pri niektorých studniach sa odohrali pozoruhodné udalosti. Iste k nim patrí aj Božie zjavenie Hagari (1.Moj. 16:7-14), Rebekino stretnutie s Abrahámovým sluhom (1.Moj. 24:15-16), Jakobova studňa (1.Moj. 29:9-10), či Dávidova studňa (2.Sam. 23:15). Tieto udalosti ovplyvnili životy tých, ktorých sa týkali. Výraz „studňa“ sa využíva aj v obraznom význame na zobrazenie morálnych a duchovných pojmov, ako napríklad: „Ústa spravodlivého sú prameňom (studňou) života“ (Prísl. 10:11). O tej najslávnejšej studni Pán Ježiš hovoril: „… ale voda, ktorú mu ja dám, obráti sa v ňom na prameň vody vyvierajúcej do večného života“ (Jána 4:14). Skutočne sú blahoslavení tí, ktorí majú hojnosť večného života z tejto vnútornej studne – sú spasení a uspokojení.

Prišiel som k Ježišovi, a napil sa
Z toho život dávajúceho prameňa;
Smäd môj uhasený, duša oživená,
A teraz v Ňom hojnosť života.

Hodnota

Iný zaujímavý výraz, ktorý má duchovný význam, sa nachádza v knihe proroka Izaiáša 12:3:„Budete čerpať vodu s radosťou, z prameňov spasenia.“ Spasenie má niekoľko rozdielnych aspektov a každý z nich je možné prirovnať ku studni, a takáto „studňa je hlboká“ (Jána 4:11). Jestvuje studňa odpustenia, vykúpenia, zmierenia, ospravedlnenia, obnovenia, posvätenia; čerpáme s radosťou vodu z týchto studní? Nepovedzme však: „nemáme čím načerpať“, lebo máme Písma a v nás prebývajúceho Ducha. Preto Ním čerpajme hlbokými dúškami radostné pravdy spasenia. Máme smäd po tejto vode? Studne Slova majú neobmedzené zásoby na posilňovanie viery a udržiavanie nádeje.

Studne Slova majú neobmedzené zásoby

Skúsenosť

Teraz už uvažujme o Izákovi a jeho studniach. Je zaujímavé všimnúť si, že keď sa Izák znovu zjaví potom, ako mal byť obetovaný v zemi Morija, vychádza von, aby sa stretol so svojou prichádzajúcou nevestou (porovnaj s 1.Tes. 4:13-17), a prišiel „z cesty od studne La-hai-Roi“, čo znamená „studňa Živého, ktorý ma vidí“ (1.Moj. 24:62 a 16:24). Rozhodol sa bývať pri tejto studni a pripravil tam miesto aj pre svoju nevestu, aby si tak spolu s ňou pripomínal Božiu milosť a zjavenie. Tu dal Abrahám Izákovi všetko, čo mal a práve tu ho Boh požehnal (25:5-11). Žijeme my pri tejto hlbokej studni a uvedomujeme si prítomnosť „vždy Živého a všetko vidiaceho Boha?“ To je miesto duchovného blahobytu. No Izákova viera sklamala, ako sa to občas stáva aj nám a opustil toto sväté miesto, odišiel do Gerára, čo bolo bezbožné mesto na ceste do Egypta, aby unikol hladu, ako to urobil už aj jeho otec Abrahám pred ním. Tu ho

ovládlo rovnaké pokušenie ako Abraháma, ale napriek Izákovmu sklamaniu, Boh milostivo obnovil Svoje zasľúbenia, požehnal ho a zasiahol aj v súvislosti s Abimelechom (26:1-11). Boh sa nikdy nezrieka Svojho ľudu!

Obnova

V nasledujúcej časti Písma (26:12-19) môžeme sledovať obnovu Izákovej viery pri tom, čo zažil. Všimnite si ten vývoj: „Izák sial v tej zemi… a Hospodin ho požehnal. A človek narástol veľký a prospieval viacej a viacej a rástol tak, až bol veľmi veľký." Potom začal znova vykopávať studne svojho otca, ktoré Filištínci zahádzali. Je zaujímavé, že ich Izák nazval „menami akými ich bol pomenoval jeho otec" (v. 18). Žiadnu zmenu nepovažoval za potrebnú, pôvodné mená boli všeobecne známe a pochopiteľné; podobne nie je múdre ani nazývanie starých Biblických právd novými menami, aby sa zdali modernejšími a aktuálnymi. Aké ponaučenie si z toho môžeme vziať aj my!

Rozsievanie v Duchu a „kopanie" v Písme je naozaj ťažkou prácou.

Rozsievanie v Duchu a „kopanie" v Písme, aby sme tak objavili jeho poklady, je naozaj ťažkou prácou. Je to však jediný spôsob, ako môžeme rásť a stať sa duchovne veľkými. Studne Písma môžu byť zahádzané tradíciou, poverami a podvodmi; preto musíme kopať a znova pre seba objaviť pravdy a rozvíjať svoje vlastné presvedčenia. Nemôžeme žiť zo starej služby Slovom a skúseností iných. Aj duša potrebuje vyčistenie prostredníctvom vyznania a očisťovania (1.Jána 1:9; 3:3); iba vtedy môže vytrysknúť duchovný život (Jána 7:37-39). Dajme si pozor na falošných učiteľov, lebo oni sú „bezvodné pramene" (2.Pet. 20:17), „ktorí myslia na zemské veci." (Fil. 3:19).

Odpor

Toto je príbeh o poradí štyroch Izákových studní. Prvú pomenoval Esek, čo znamená „zvada" (26:20-33). Tam, kde je duchovný rast, objaví sa aj odpor nepriateľa. Jeho prvý znak sa vyskytuje v 14. verši: „Filištínci mu závideli"; prejavuje sa telo a jeho závisť rýchlo vedie ku zvade: „Ale pastieri z Gerára vadili sa s pastiermi Izákovými." (v. 20). Závisť a zvada spôsobili po rokoch rozdelenie a strach v zboroch Božieho ľudu. Koreňom týchto dvoch zlých vecí je pýcha; mnohí z nás sme sa nepoučili z listu Filipänom 2:1-14. „To je naša voda", vraveli pastieri z Gerára; tvrdili, že vlastnia a kontrolujú vodu Života (je vám to známe?), ale ona je Božia, rovnako ako aj pravda! Izák sa snažil o pokoj svojím pokorným postojom, a čelil tomuto sporu so sebaovládaním (miernosťou, Fil. 4:5); vyhol sa hádke a múdro pokračoval tým, že sa zameral na vykopanie ďalšej studne.

Konanie

Ale tí istí ľudia prenasledovali Izáka a snažili sa získať aj túto studňu. Izák ju pomenoval Sitna, čo znamená „nenávisť". Zvada spôsobuje hnev, ktorý prerastá v nenávisť. Ale Izák „keď mu zlorečili nezlorečil… ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi." (1.Pet. 2:23). On sa znova vyhol sporu a pokračoval ďalej. Vykopal ešte jednu studňu a o „tú sa už nevadili" a pomenoval ju Rechobót, čo znamená „urobiť miesto". Izák v tom poznal Božiu ruku a s obnovenou dôverou povedal: „Teraz nám upriestranil Hospodin a rozplodíme sa na zemi." Boh ho milostivo previedol cez všetky skúšky zvady a nenávisti, a teraz konečne Izák našiel odpočinok a miesto pre rodinu, sluhov, stany a dobytok. Neskôr sa znova vrátil naspäť do Bér-šeby, kde už predtým trávil svoj predchádzajúci život; aké sväté spomienky sa v ňom museli prebudiť. Keď prišiel do Bér-šeby, „v tú noc sa mu ukázal Hospodin" a obnovil zmluvu o požehnaní, aby tým znovu posilnil vieru

Svojho služobníka. Tam vykopali Izákovi ľudia ďalšiu studňu (26:32). To je zrejmé znamenie vrcholu Izákovej viery, lebo „vystavil tam oltár (len jeden) a vzýval meno Hospodinovo a tam tiež postavil svoj stan, a služobníci Izákovi tam vykopali studňu“. Tú studňu pomenoval Šeba, čo znamená „Prísaha“ (v. 24-25,33). Tu sa usadil, úplne spokojný ako kňaz a pútnik, spočíval na Božích zasľúbeniach: „No, je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou.“ (1.Tim. 6:6).

Prijatie

Izákov vzťah voči jeho nepriateľom priniesol ovocie. Viditeľne zapôsobil aj na Abimelecha, pretože spolu s dvomi významnými spoločníkmi navštívil Izáka. Tí mu vyslovili uznanie slovami: „Vidíme zrejme, že je Hospodin s tebou“, a ďalej: „… ty, teraz požehnaný Hospodinov.“ (v. 28-30). Chceli s ním mať pokoj a uzavrieť s ním zmluvu. Izák na túto ponuku reagoval kladne, pripravil im pohostenie, a jedli a pili. Aké nádherné svedectvo! Skutočne platí, že: „Keď sa ľúbia Hospodinovi cesty človeka, upokojuje i jeho nepriateľov naproti nemu.“ (Prísl. 16:7). Aj my by sme sa z toho mohli poučiť.

„Akože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?“ (Židom 2:3)

Jedinou odpoveďou na túto otázku je, že nemôžeme uniknúť! Žiadny únik nie je možný. Ak zavrhneme Pána Ježiša, jedinú Božiu cestu spasenia – niet inej možnosti. Taký veľký Boh nám ponúka rovnako veľké spasenie, ktoré nás vyslobodzuje od takej veľkej smrti (Žid. 2:3; Žalm 77:13; 2.Kor. 1:10). Je isté, že takéto spasenie by nemal nikto zanedbať, ani odmietnuť, ale prijať ho každý, kto počuje o takom veľkom Spasiteľovi, akým je Ježiš náš Pán. Uveríš a prijmeš Ho ešte dnes?

NEKONEČNÁ PRAVDA PRE MLADÝCH VERIACICH

Matthew Cain

Šírenie evanjelia

Evanjelium je určené k tomu, aby bolo šírené. Dnes je na svete okolo 200 miliónov ľudí, ktorí nemajú na svojom jazyku preložené Sväté Písmo. V uliciach veľkomiest vôkol nás sa pohybujú mladí muži a ženy, ktorí blúdia po morálnej a duchovnej pustatine, mnohí nevedomí zvesti evanjelia. Sú krajiny, v ktorých evanjelisti nestačia fyzicky vojsť do množstva dverí otvorených pre evanjelium. Neďaleko nás sú domy, kde už roky nedostali traktát alebo pozvanie. Sú krajiny, kde je kresťanské svedectvo veľmi slabé a je tam veľká potreba po obnovení. V našom susedstve vyrastajú deti nevediac nič o hriechu a o Ježišovi Kris-

tovi. Evanjelium, ktoré bolo takým požehnaním pre nás, je určené, aby sa zdieľalo aj s nimi. Ako je napísané: „Tí, ktorým nebolo zvestované o ňom, uvidia; a ktorí nepočuli, porozumejú." (Rim. 15:21).

V liste Rimanom je evanjelium určené, aby bolo porozumené a prijaté vierou. Je k tomu, aby zmenilo ľudí, ktorí ho príjmu. Veriaci zomreli hriechu a prijali Svätého Ducha, ktorý im umožňuje, aby žili život ľúby Bohu. Žijú život lásky a svätosti. Stali sa svedectvom a svedkami Kristovho evanjelia.

Ako biblický kňaz máš prinášať obeti a dary. Viete, že môžete Bohu obetovať aj iných ľudí? Nemyslite si, že je to čudná myšlienka! Všimnime si, že evanjelizovanie znamená „slúžiac kňazsky evanjeliu Božiemu, aby bola obeť pohanov príjemná, posvätená Svätým Duchom." (Rim. 15:16).

Duch usmernil apoštola Pavla, aby napísal Rimanom tak, aby boli veriaci zjednotení vo svojom porozumení evanjelia, a tak jednotní vo svojom kresťanskom svedectve. „A Boh trpezlivosti a potešenia nech vám dá myslieť na jedno a to isté medzi sebou podľa Krista Ježiša, aby ste jednomyselne jednými ústy oslavovali Boha a Otca Pána Ježiša Krista." (Rim. 15:5-6). Potom mohol byť pre neho Rím dobrou základňou, keď vykročil s evanjeliom ďalej na západ do Španielska. Lebo asi desať rokov apoštol usilovne evanjelizoval širšie oblasti rímskeho sveta. Evanjelium bolo kázané v mnohých mestách a zakladali sa zbory. A Pavel žiadal, aby to mohol robiť znovu a znovu a znovu. A tak by sme mali aj my.

Kristus prišiel, aby „pohania za milosrdenstvo oslavovali Boha." (Rim. 15:8-9). Národy očakávajú veriacich, ako ste vy, aby ste sa s nimi zdieľali s evanjeliom. „Jako je napísané: Tí, ktorým nebolo zvestované o ňom, uvidia; a ktorí nepočuli, porozumejú." (Rim. 15:21).

„Bojuj dobrý boj viery." (1.Tim. 6:12).

Ako bojujeme dobrý boj viery? Najprv sa musíme podriadiť Svätému Duchu a spoľahnúť sa na Jeho moc. Ako druhé sa musíme pevne držať Božieho Slova. To je overený meč Ducha a On ho použije v našich životoch na Božiu slávu. Písmo nám zjavuje Božiu vôľu. To je ohromná kniha, pretože obsahuje živé slová Všemohúceho Boha. Preto môže boriť pevnosti a predstavy filozofov a falošných učiteľov. Ona nás tiež požehnáva, pretože vedie naše myšlienky k poslušnosti Kristovi. Mŕtvi skutky tela a dáva víťazstvo nad telom. Kiežby nám Boh pomohol milovať a poslúchať Jeho Slovo!

„A Mária a Áron hovorili proti Mojžišovi… A hovorili: Či len s Mojžišom hovoril Hospodin? Či azda nehovoril aj s nami? A počul to Hospodin." (4.Moj. 12:1-2).

Všetci sme náchylní kritizovať. Potrebujeme si uvedomiť, že Hospodin počúva. Mária a Áron zabudli, že by Hospodin mohol počuť ich trpký rozhovor! Preto na nich dopadol súd. Súčasťou rozhovoru veriacich ľudí by nikdy nemalo byť ohováranie či sťažnosti na niekoho, alebo dokonca znevažujúce slová na adresu iného človeka. Čo nás dnes bude Hospodin počuť hovoriť?

ZA KOHO ZOMREL KRISTUS

A. J. Higgins

Tento výraz je vzatý z 1.Korinťanom 8:11 a vo svojom obsahu sa týka princípu, ktorý by mal riadiť vzťah medzi veriacimi. A predsa, pravda o Jeho obeti vyjadruje inú hodnotu, ktorá presahuje hranice kontextu. Prichádzame ku krížu, aby sme sa naučili nielen o hrôze hriechu a úžase lásky, ale aj o Božej hodnote hriešnikov, svätých, zbory a Cirkev – Jeho telo.

Každý spomedzi miliárd ľudí na svete je duša, kvôli ktorej prišiel Kristus.

Hriešnici

Každý jednotlivec spomedzi miliárd ľudí na svete je duša, kvôli ktorej prišiel Kristus. Je nám pripomenuté, že On prišiel „spasiť hriešnikov“ (1.Tim. 1:15); „aby bol svet spasený skrze neho“ (Jána 3:17); a že Boh, ktorý chce, aby všetci boli spasení, dal Svojho Syna, a ktorý „dal sám Seba ako výkupné za všetkých“ (1.Tim. 2:5-6). Vo vašom veľkomeste, v meste alebo na dedine má každá duša túto možnosť. Od bezdomovca – človeka z ulice, až po bohatého starostu s krásne zariadeným úradom; od ženy, ktorá je na najvyššom postavení vo svojej spoločnosti, až po smilnicu, ktorá prevádza svoj obchod v baroch a uličkách veľkomesta. Každá duša má hodnotu.

Svätí

Každý veriaci, bez ohľadu na svoj dar, postavenie, vzdelanie alebo bohatstvo, má nesmiernu hodnotu. On alebo ona predstavujú veľkú investíciu z neba do života a večného dobra iných. Ako ja jednám s ostatnými? Ako sa na nich pozerám? Pavel, keď píše veriacim v Kolosách, vyzýva ich, aby sa pozerali jeden na druhého ako „Boží vyvolení, svätí a milovaní“ (Kol. 3:12). Výsledkom takého zmýšľania bude preukazovanie milosrdenstva, láskavosti, pokory, tichosti a trpezlivosti. Tieto ctnosti sa prejavia duchom znášanlivosti v jemu vlastnom správaní a v odpustení, keď sa skutočne vykoná niečo zlé.

Koľko zármutku, bolestí srdca a rozdelení by sa ušetrilo v znášanlivosti a odpúšťaní.

Zbory

Hodnota Kristovej krvi sa spomína aj v inej oblasti. Keď Pavel vyzýva starších zboru v Efeze (Skut. 20), jeho prosba, aby chránili, strážili a pásli zbor, spočívala na skutočnosti, že za svoje jestvovanie ďakujú tomu, že boli „vykúpení – dobytí Jeho (Kristovou) vlastnou krvou“ (Skut. 20:28). Každý miestny zbor ďakuje za svoje jestvovanie vykupiteľskej cene zaplatenej Pánom Ježišom Kristom.

Vážim si zbor v tomto svetle? Je pre mňa zbor taký vzácny, ako pre Neho? Správny pohľad a cenenie si zboru bude riadiť moje konanie a bude prispievať zboru. Tým bude v mojom živote riadené všetko, čo odzrkadľuje jeho cenu.

Cirkev – Jeho Telo

Kristov kríž vyjadruje rovnakú nekonečnú cenu aj vzhľadom na Cirkev – Jeho telo. V porovnaní s jednotlivcami hriešnikmi, svätými a zborom, nemôžem svoje cenenie si Cirkvi vyjadriť prakticky, kedže väčšia časť Cirkvi je už v nebi. Ale moje cenenie si Kristovej smrti môže byť vyjadrené denne viditeľným spôsobom na nespasených ľuďoch, spoluveriacich a na miestnom svedectve.

ZAPÍSANÍ V NEBESIACH (Židom 12:23)

John Grant, Škótsko

List Židom adresoval Pavel v prvom rade tým Židom, ktorí sa stali nasledovníkmi Pána Ježiša a na základe toho ich vyobcovali zo židovskej spoločnosti. Zhromažďovali sa spolu s pohanmi, ktorí sa vydali tým istým smerom, preto Pavel vyhlasuje, že Židia a Gréci (pohania) sú „všetci jedno v Kristu Ježišovi". (Gal. 3:28) Učenie tohto listu sa teda týka všetkých veriacich, bezohľadu na to, či sú to Židia alebo pohania.

Na konci tohto listu (12:22-24) zohľadňuje jeho pisateľ židovské prostredie, a preto smeruje pozornosť čitateľa na tú veľkú nádej, ktorá leží pred všetkými kresťanmi, Židmi a pohanmi. Jasne pripomína zasľúbenia.

„Ale ste pristúpili k vrchu Sionu." Presný opak tmy na vrchu Sinaj v čase nariadenia zákona. Dôvodom, prečo sa pri predchádzajúcej udalosti objavil oheň, čierňava, tma i víchrica bolo to, že Izraelci boli presvedčení, že budú môcť obstáť a naplniť všetky požiadavky Božieho zákona. Keď sa Mojžiš vrátil z vrchu Sinaj, celý ľud spoločne povedal: „Všetko, čo hovoril Hospodin, budeme robiť." (2.Moj. 19:8). Počas ďalších pokolení sa vrch Sion stal miestom, kde Dávid dobyl hrad Sion od Jebuzea a obsadil ho (2.Sam. 5:7), a kde neskôr postavili Jeruzalemský chrám. Aj napriek tomu tento ľud ešte raz sklamal.

V súčasnej dobe majú veriaci duchovný úžitok z toho, čo im Boh dal. Všetci tí, ktorí uverili Pánovi Ježišovi, bezohľadu na to, či ide o Žida alebo pohana, nie sú o nič ukrátení. Všetci veriaci „pristúpili k mestu Živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu" (Žid. 12:22), k centru Jeho autority a miestu, kde sa zjaví. Príde deň, keď sa toto mesto stane centrom Jeho vlády a bohoslužby na nebi i na zemi.

Neskôr sa venuje ďalšia pozornosť cirkvi. V centre pozornosti je všeobecné zhromaždenie, univerzálne zhromaždenie (Žid. 12:23). Zhromaždenie tých, ktorí sú súčasťou cirkvi, Židov i pohanov. Bude to to najväčšie zhromaždenie všetkých čias, veriacich všetkých storočí, ktoré nasledujú po udalostiach zaznamenaných v Skut. 2. Aké ohromné zhromaždenie to bude! Nikto sa nestratí, budú tam všetci. To je zasľúbenie pre veriacich doby Cirkvi. Bude to skutočne „udalosť" charakteristická radosťou. S istotou môžeme očakávať toto mohutné zhromaždenie, a poznať naše zasľúbenia a výsady, ktoré sme dostali preto, že sme uverili tomu mužovi, ktorý zomrel na Golgote.

Ale zastavme sa na chvíľku znova! Mená tých, ktorí sa tam zhromaždia „zapísané sú v nebesiach" alebo ako to JND prekladá, „zaznamenané v nebesiach" (v. 23). Podobá sa to slovám, ktoré hovoril Pán Ježiš, keď vysielal sedemdesiatich učeníkov „vaše mená sú zapísané v nebesiach" (Luk. 10:1-20). Pán pripomína tým, ktorí vyšli kázať, že nepriateľ nemôže zničiť ich prácu. Ale to, čo pisateľ listu Židom zaznamenal, nie je určené len učeníkom tej doby. Aký radostný, ale aj vážny je tento zoznam. Akú radosť pôsobí srdcu, keď je naše meno zapísané v nebesiach, kde nemôže dôjsť k žiadnej chybe. Pre ostatných je to však vážne upozornenie, že s ohľadom na dôležitosť tohto zoznamu, nie je možné žiadnym spôsobom ovplyvniť Pána Ježiša, aby ho zmenil. Nikto do neho nemôže dostať svoje meno

Naše meno je zapísané v nebesiach, kde nemôže dôjsť k žiadnej chybe.

podvodným spôsobom a rovnako nemôže nikto vymazať to, čo je tam už raz zapísané. Bezpečnosť veriacich je naveky zaručená.

Niet sa teda čo čudovať, že pisateľ tohto listu vyhlásil: „Buďme vďační a s vďakou svätoslúžme ľúbe Bohu s úctou a bázňou Božou.“ (Žid. 12:28). Aké vyvrcholenie! Pán Ježiš Kristus zomrel, bol vzkriesený z mŕtvych, a odišiel do slávy. Duchovia spravodlivých, ospravedlnení vierou kým ešte žili na zemi, budú „zdokonalení“; je im pripravená sláva, ďakujúc smrti Toho, ktorý prišiel z neba naplniť také víťazstvo. V nebi i na zemi bude vždy panovať radosť kvôli takému veľkému víťazstvu ako je toto. Tento zoznam v sláve bezpečne zachová mená všetkých veriacich. Radujme sa každý deň z toho veľkého víťazstva na Golgote.

„Božia zhovievavosť za dní Noacha… osem duší zachránených vodou.“ (1.Pet. 3:20).

Boh čakal aj od iných, že urobia pokánie na základe Noachovho kázania. No, keď prišiel deň súdu, zachránilo sa len osem duší. Ale číslo osem je číslom nových začiatkov, a tak z tých ôsmich duší pochádzajú dnes všetci ľudia na zemi. Boh aj dnes ešte stále vyčkáva, nechce, aby niekto zahynul, ale aby všetci vošli do večného života skrze Ježiša Krista. Podobne, ako za dní Nocha, aj teraz iba niektorí vykonali pokánie a uverili zvesti evanjelia. No, Boh si tvorí ľud podľa svojho mena, aby zaľudnil to nové miesto. Svet bezbožných raz bude zavrhnutý navždy. Budeš patriť medzi tých podobných vernému Noachovi, alebo medzi tých, čo sa podobajú starému svetu?

BOHATSTVÁ PRE VEČNOSŤ

John Grant, Škótsko

Prvá krátka Pavlova návšteva v Efeze je zaznamenaná v knihe Skutkov sv. apoštolov 18:19-20. Jeho druhá návšteva (Skut. 19:1-20:1), ktorá trvala viac ako dva roky, sa vyznačovala bohatým ovocím práce evanjelia. Počas jeho prvého uväznenia v Ríme napísal list „svätým, ktorý sú v Efeze, a verným v Kristu Ježišovi“ (Efež. 1:1), aby tým vyjadril, že má na nich dobré spomienky.

Obsah tohto listu vynáša jeho čitateľa na tie najvyššie miesta, aké môže kresťan zažiť. Efežania už v tom čase vedeli, že predtým, ako dosiahli spasenie, boli „mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch“, v ktorých „kedysi chodili podľa veku tohoto sveta, podľa kniežaťa mocnosti povetria, ducha to, ktorý teraz pôsobí v synoch neposlušnosti“ (2:1). Ten rozdiel je teraz veľmi jasný; boli požehnaní „každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (3:1); mohli sa radovať, že ich Boh „spolu vzkriesil a spolu posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi“ (2:6); a cieľom toho všetkého bolo, „aby bola teraz skrze cirkev oznámená kniežatstvám a mocnostiam v ponebeských oblastiach prerozmanitá múdrosť Božia“ (3:10).

Mnohí čitatelia zdôrazňujú, že na začiatku tohto listu sa všetky tri Božie Osoby spolupodieľali na diele spasenia: „Otec nášho Pána

Ježiša Krista“ (1:3), „Ježiš Kristus“ (1:5), „Svätý Duch zasľúbenia“ (1:13). V takomto liste je veľké množstvo toho, čo môže čitateľa viesť k oslave Toho, ktorý je večnou bytosťou – Boha, ktorý je neporovnateľne vyšší ako ktokoľvek z nás. Je malým zázrakom, akú hojnosť obsahu si v ňom môžeme čítať a byť uchvátení jeho obsahom. Kto by mohol nebrať na vedomie všetky tie vyhlásenia o bohatstve, ktoré má teraz veriaci človek k dispozícii?

Zaoberajme sa teraz jeho prvým vyhlásením: „v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti“ (1:7). Odpustenie je odstránenie trestu a „odstránenie príčiny priestupku“ (W. E. Vine). „Bohatstvo“ nie je ničím ohraničené; čo hovorí o tom, že milosť, ktorá má dosah na hriešnika je nezmerateľná a ničím neohraničená. Cenou za to všetko je krv Pána Ježiša preliata na Golgote.

Milosť, ktorá má dosah na hriešnika je nezmerateľná a ničím neohraničená.

Druhé vyhlásenie hovorí o „nádeji jeho povolania… a o bohatstve slávy jeho dedičstva medzi svätými“ (1:18). Duch múdrosti a zjavenia môže spôsobiť, aby bola naša známosť osvietená, aby sme tak mohli vedieť, aká je naša nádej a aké veľké je naše dedičstvo.

Tretie vyhlásenie hovorí o „Bohu, ktorý je bohatý v milosrdenstve“ (2:4). Je nielen bohatý v milosrdenstve, ale láska, ktorú má k hriešnikovi je „veľká láska“. Aké nádherné zasľúbenie máme v 6. verši! Boli sme mŕtvi v previneniach (v. 5), ale teraz nás posadil v ponebeských oblastiach, ako takých, ktorí budú mať právo vstúpiť na miesto Jeho dôstojnosti a vlády.

Štvrté vyhlásenie znie: „aby v nasledujúcich vekoch ukázal nesmierne bohatstvo svojej milosti“ (2:7). Veľkosť a sláva Jeho diela voči nehodným hriešnikom bude večným dôkazom všetko prevyšujúcej veľkosti Jeho milosti. Našimi skutkami sme nemohli nič dosiahnuť, ale vďaka Jeho milosti sme stvorení v Kristu Ježišovi pre dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotovil, aby sme v nich chodili. Tieto skutky nie sú prostriedkom spasenia, ale dôsledkom spasenia.

Skutky nie sú prostriedkom spasenia, ale dôsledkom spasenia.

Piatym vyhlásením je Pavlova túžba zvestovať Kristove nevystihnuteľné bohatstvo (3:8). Slovo „nevystihnuteľné“ sa nachádza aj v liste Rimanom 11:33. Zvesť, ktorá prináša spasenie, skutočne prevyšuje akúkoľvek ľudskú schopnosť pochopenia.

Šieste vyhlásenie znie: „podľa bohatstva jeho slávy“ (3:16). Tento výraz poukazuje na to, že Pavel sa modlí (v. 14-21): „žeby vám ráčil dať podľa bohatstva svojej slávy, skrze svojho Ducha, mocou zosilnieť na vnútornom človekovi“ (JND).

Aké ohromné bohatstvo majú k dispozícii tí, ktorí sa spoľahnú na Pána Ježiša! Aj Jeho bohatý veľvyslanec (Pavel), hoci ho držali vo väzení v Ríme, bol skutočne bohatý nad akékoľvek ľudské chápanie. Rovnaká truhlica duchovných pokladov je otvorená pre každého veriaceho aj dnes, aby sa kochal vo všetkom, čo Otec, Syn a Svätý Duch má pre nás po celú večnosť. Aký veľký je Boh, ktorého poznávame, keď pozdvihneme svoje hlasy k chválorečeniu za večné bohatstvá, ktoré nám patria, a z ktorých budeme plne brať iba vďaka Golgote!

UKÁŽ NÁM OTCA

S. E. Bush

Slovo „Otec“ je jedno z charakteristických slov štvrtého evanjelia, kde sa používa pre označenie Boha nie menej ako stotrinásťkrát. Práve v tomto evanjeliu Pán Ježiš, večný Syn svojho Otca, odhalil svojim vlastným tak veľa z toho, čo Otec urobil, robí a ešte urobí tým, ktorých povolal, aby boli Jeho deťmi. Uprostred Spasiteľovho učenia v tomto evanjeliu kladie zvláštny dôraz na päť veľkých právd, ktoré sa týkajú Otca a Jeho detí. Sú to: (1) Otcov dar; (2) Jeho túžba; (3) Jeho láska; (4) Jeho starostlivosť; (5) Jeho dom.

OTCOV DAR

„A ja požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa, aby bol s vami na veky.“ (Jána 14:16).

„Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal.“ Otec tak miluje Svoju rodinu, že jej dal Tešiteľa. Aj počas dní Svojho tela nebol Pán Ježiš vždy telesne prítomný medzi Svojimi učeníkmi. Ale dal nám Tešiteľa, ktorý „je s nami na veky“ a Jeho prítomnosťou nám udeľuje silu, povzbudenie, a podporu. Ak zostávame v obecenstve s Ním, nachádzame všetko potrebné, aby nás zachoval napriek nepriateľskému prostrediu tohto sveta. Nesieme svedectvo pravdy v tejto oblasti tmy a zvodu? Ak áno, musíme to robiť len v sile Jeho moci a dovoliť Mu, aby On bol tou hybnou mocou nášho svedectva. Žiadne ľudské slová nemôžu nikdy vyjadriť drahocennosť tohto veľkého daru.

Musíme Mu dovoliť, aby On bol tou hybnou mocou nášho svedectva.

OTCOVA TÚŽBA

„Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia.“ (Jána 15:8).

Obdobie nášho života, keď sme ešte neboli obrátení, je možné charakterizovať slovami, „že sme postrádali Božej slávy.“ Boh nemal záľubu ani v nás, ani v našich skutkoch. Teraz, keď sme sa narodili z hora, spojení sme s Kristom skrze vieru a stali sme sa majiteľmi samotného Božieho života. To všetko sa stalo v nás a pre nás, takže sa mohla naplniť túžba Otcovho srdca. On je tu dolu úplne oslávený životom Svojho milovaného Syna. Ale pri Svojich deťoch túži vidieť ovocie, ktoré to vypôsobilo, odraz tých morálnych hodnôt a krás, ktoré bolo možné vidieť na Kristovi. Ako pozemský záhradník s veľkou trpezlivosťou čaká práve na toto.

OTCOVSKÁ LÁSKA

„Lebo sám Otec vás má rád.“ (Jána 16:27).

Ako hriešnici sme poznali Božiu lásku k nám a toto poznanie je vždy predchodcom uvedomenia si ceny Otcovej lásky. „Vidzte, akú lásku nám dal Otec,“ volá Ján, „aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi“. Keďže je Boh láska, iste nás neprekvapí, že sa Jeho srdce v tomto evanjeliu zjavuje takým zvláštnym spôsobom – v tom Jednorodenom, ktorý prišiel práve preto. Otcova láska je tým vnútorným kruhom, do ktorého majú prístup len Jeho deti. Táto láska je ohromne jemná, dôverná a vrúcna. Na vyjadrenie tejto skutočnosti si môžeme požičať slová starej duchovnej piesne: „Otcova láska, čo to je, vedia len Jeho milovaní.“ Vo vnútri toho dôverného kruhu je ešte jeden, v ktorom je miesta pre všetkých, ktorí do neho vojdú. „Kto má moje prikázania a ostríha ich… bude milovaný od môjho Otca.“ (Jána 14:21). Hĺbku tejto lásky nie je možné obsiah-

nuť, ani zmerať jej výšku. Je nemerateľná.

OTCOVA STAROSTLIVOSŤ

Medzi jednu z najvzácnejších častí Nového Zákona je možné počítať tú, ktorá zaznamenáva Pánovu modlitbu (Jána 17). Jedna veta z nej (17:11) hovorí veriacemu, že kým sme tu a očakávame návrat svojho Pána a Spasiteľa, sme absolútne bezpeční, pod ochranou Otca. Spasiteľova modlitba nesmie zostať bez odozvy. „Svätý Otče, zachovaj ich v svojom mene, ktorých si mi dal.“ Náš milovaný Pán si vo Svojej vševedúcnosti uvedomoval, že sa v tejto dobe bude čoraz viac rozširovať nečistota, nespravodlivosť a hriech, a že Jeho nasledovníci nedokážu odolať vplyvom prostredia, v ktorom žijú. V týchto posledných hodinách tejto doby môžeme vidieť, ako sa všetky tieto veci blížia k ich koncu. Aj my si uvedomujeme potrebu Božej ochrany, ktorá nás zachováva oddelených v srdci i v živote od sveta, ktorého charakter a prejavy sú v úplnom protiklade so svätosťou. Cítime ťažobu a protitlak mocí, keď sa snažíme „rozumne, spravodlivo a pobožne žiť na tomto svete“. Dostatočnou ochranou pre nás je poznávanie Otcovej starostlivosti. On je iste schopný zachovať nás od poklesku.

OTCOV DOM

„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov… idem vám prihotoviť miesto.“ (Jána 14:2).

Tieto nádherné slová povedal Pán Ježiš učeníkom počas tej noci zrady. Sú plné sladkého potešenia pre každého veriaceho, ktorý zisťuje, že tento „svet je široká púšť.“ „Tu nemáme zostávajúceho miesta“, ale sme na ceste DOMOV. Aký je to dom: je to miesto pokoja a dokonalej čistoty! Preto tam nemôže nikdy vstúpiť nemoc, zármutok, žiaľ, utrpenie a smrť. Otcov dom je tým miestom, kde sa naplnia všetky naše najvyššie a najsvätejšie túžby, lebo vtedy budeme nielen s Kristom, ale budeme aj Jemu podobní. V Otcovom dome už nebudú žiadne sklamania, úzkosti. Bude to scéna neskaleného jasu a čistej radosti. Zatiaľ však v šťastnom očakávaní môžeme spievať:

Ja mám hore dom, kde nie je viac hriech a zármutok.
Večnou láskou pripravený pre mňa príbytok.
Otcova milosrdná ruka vystavala tento lesklý dom.
Od večnosti určené miesto môjho bývania s Bohom.

„… ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli ku poznaniu pravdy.“ (1.Tim. 2:4).

V tomto verši máme pohľad na rozpínavosť Božieho srdca – aby všetci ľudia boli spasení. Nieto ani jedného človeka na zemi, akokoľvek vzdialeného od Boha, ktorý by bol mimo veľkého spasenia, ktoré Boh ponúka. Sir Robert Anderson napísal: „Nieto v ňom podvodu. Ak sa všetkým káže odpustenie, to preto, že všetci môžu mať na ňom účasť… nie je možné, aby vyvolenie mohlo ohraničiť hodnotu Kristovej smrti alebo moc Jeho mena spasiť a požehnať.“ Kiežby sme pokračovali v súlade s Božou mysľou v kázaní evanjelia „komukoľvek“ a očakávali, že každý, kto počuje, môže byť spasený!

ŠTYRI PRÍKLADY POKORY

B. E. Avery, Anglicko

Z mnohých príkladov pokory, ktoré v Biblii sú, sa v krátkosti pozrieme na dva z každého Zákona.

JOZEF

Prvým z nich je Jozef, ktorého vlastní bratia zo závisti predali a stal sa sluhom Putifarovi – „faraónovmu dvoranínovi". Na základe falošného obvinenia Putifarovou ženou ho uvrhli do väzenia. O desať rokov neskôr vyložil v tom istom väzení sny dvom mužom, vďaka čomu oslávil Boha (1.Moj. 40:8). O dva roky neskôr vyložil ďalšie dva sny, ktoré sa už netýkali iba dvoch mužov, ale celého národa a jeho okolia. Keď stál pred faraónom, priniesol Bohu slávu. Faraón si spomenul na slová svojho náčelníka čašníkov a povedal: „… že keď len počuješ sen, hneď ho vieš vyložiť." (1.Moj. 41:15). Aj tu vzdal Jozef Bohu slávu. „Nie je to moja vec; Boh odpovie faraónovi to, čo mu bude na pokoj." (1.Moj. 41:16). Aj v 25. verši hovorí Jozef tomuto vladárovi: „Boh oznámil faraónovi (nie mne) to, čo bude činiť." Niet sa čo čudovať, že taký verný, pokorný svedok priviedol tohto panovníka k uznaniu Boha (v. 38-39).

DANIEL

V 2. kapitole knihy proroka Daniela stojí Boží služobník pred kráľom, ktorý ho odviedol zo svojho domu a národa. Boží služobník opäť stojí pred mocnárom, ktorého znepokojil zvláštny sen. Daniel poznal dejiny svojho národa, preto si možno spomenul na Jozefov príklad za rovnakých okolností. Tento kráľ buď nechcel povedať všetky podrobnosti tohto sna, alebo ho zabudol a vo svojom rozrušení sa hneval na svojich učencov a hvezdárov, že mu nie sú schopní pomôcť.

Kráľ sa vo svojej zúrivosti rozhodol zabiť všetkých učencov a hvezdárov Babylona. Keď sa Daniel dozvedel, že je ohrozený jeho život, najprv si vyžiadal viac času, aby mohol oznámiť kráľovi požadovaný výklad sna (2:16). Ako druhú vec potom povolal svojich troch priateľov, aby sa spolu modlili za Božiu pomoc. A keď Boh nakoniec zjavil Danielovi to tajomstvo, až vo štyroch veršoch Mu ďakuje za odpoveď, ktorú hľadal. V 28. verši, podobne ako Jozef, oznamuje kráľovi, že Boh predpovedá Nabuchodonozorovi nielen to, čo zasiahne jeho národ, ale celý svet. Učenci v 10. verši povedali kráľovi: „Niet človeka na zemi, ktorý by mohol povedať vec kráľovu." V 28. verši Daniel pripomína svojmu vladárovi, že „je Boh na nebesiach."

Za tým nasledujú podrobnosti sna, jeho význam, ktorý sa najskôr týka časového obdobia existencie Babylona, za čím nasleduje obdobie Médsko-Perzskej, Gréckej a Rímskej ríše. Pokračuje budúcnosťou, kedy Boh nebies „ustanoví kráľovstvo, ktoré nebude skazené nikdy až na veky." V 45. verši Daniel znovu prakticky opakuje slová, ktoré použil už v 28. verši. Opakuje sa podobne ako to Jozef urobil už pred mnohými rokmi. Na základe toho Daniela povýšia. V 47. verši kráľ vyznáva Danielovho Boha.

Skôr, ako opustíme Starý Zákon, musíme vyzdvihnúť zaujímavé porovnanie. Prvý sen predpovedal budúcnosť dopredu na 3 dni, druhý na 14 rokov a tretí až do konca času na zemi.

MATÚŠ

Kristus si v Novom Zákone vyvolil 12 apoštolov. Matúš zaznamenáva šesť dvojíc (10:2-4), čím zdôrazňuje potrebu obecenstva. Marek ich uvádza jednotlivo, čím vyzdvihuje ich zodpovednosť. Lukášove

svedectvo zase kladie dôraz na potrebný súlad. Marek a Lukáš hovoria o Matúšovi a Tomášovi v tomto poradí. Matúš však vo svojom zázname Tomáša radí pred seba (10:3). Pred týmto svedectvom sa nachádza záznam o povolaní Matúša (Mat. 9). Marek a Lukáš ho nazývajú menom Lévi, aby ho kryli, pretože bol colník, a pracoval pre cudziu moc (pripomína nám to Jozefa a Daniela). Lukáš hovorí, že mu Lévi vo svojom dome urobil veľkú počestnú hostinu a jedli tam s ním aj mnohí ďalší colníci i ďalší ľudia. Matúš zaznamenáva, že to boli „hriešnici". Akú pokoru prejavuje Matúš pri svojom zázname týchto udalostí.

PAVEL

Keď sa Pavel stretol so staršími z Efezu v Skut. 20:17-38, v 19. verši spomína svoju pokornú myseľ. Ozvena týchto jeho slov je aj v liste Filipänom 2:5-8, kde máme zvrchovaný príklad pokory samotného Pána Ježiša. Aká milosť! Aká poklona! A aká odmena! Kiežby sme aj my mali takúto myseľ (v. 5)! Pavel hovorí aj o iných aspektoch jeho práce medzi nimi; bol priamy (slzy), verný a dôsledný.

Kiežby sme sa aj my snažili nasledovať jeho príklad! „Pokornú myseľ" spomína na prvom mieste. Je presným opakom prvého hriechu, o ktorom čítame v Biblii. V súlade so slovami proroka Izaiáša 14:12-14 je pýcha často nespútaná aj dnes!

„Vy, mužovia, tak podobne, spolu bývajte s nimi podľa rozumu jako so slabšou nádobou ženskou preukazujúc im úctu jako tiež spoludedičom milosti života, aby vaše modlitby nemali prekážky." (1.Pet. 3:7).

Ako má veriaci manžel milovať svoju manželku? „Spolu bývajte s nimi." Manžel má rád tráviť čas so svojou manželkou. „Podľa rozumu". Zmysluplne sa rozprávajú. „Preukazujúc jej úctu." Váži si silné stránky svojej manželky, ako aj jej slabosti. „Aby vaše modlitby nemali prekážky." Modlí sa so svojou manželkou. Spolu býva s ňou, rozpráva sa s ňou, váži si ju, a modlí sa s ňou. Milujme svoje manželky, ako Kristus miloval Cirkev.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

VEČNÝ ŽIVOT

V dôsledku pokroku v medicíne i v iných oblastiach ľudského poznania žijú dnes ľudia dlhšie. Ale skôr či neskôr sa telesný život skončí, každý zomrie. Boh, ktorý všetko stvoril (1.Moj. 1:1), sa nám prihovára prostredníctvom Ním napísaného Slova, Bibliou, že ľudský život je krátky. Prirovnáva ho pare, ktorá sa na chvíľu ukáže a potom zmizne (Jakob 4:14). Život je neistý a pre mnohých ľudí nie je ani príjemný, ale plný stresu, starostí a utrpenia. V skutočnosti však telesná smrť nie je jeho koncom: všetci máme existovať večne. Milióny rokov odo dnes a ďalej do večnosti budeme zažívať buď nepredstaviteľnú radosť, krásu a pokoj

neba v Božej prítomnosti (Žalm 16:11), alebo budeme od neho oddelení na veky.

Boží Dar

Prečo ľudia zomierajú? Prečo je vo svete tak mnoho ťažkostí a utrpenia? Príčina smrti, ťažkostí a utrpenia je hriech. Boh je svätý (3.Moj. 19:2), a musí potrestať hriech. Všetci sme zhrešili proti Bohu (Rim. 5:12), prestúpili sme Jeho prikázania a zaslúžili sme si večný trest. V liste Židom 9:27 môžeme čítať: „Uložené je ľuďom raz zomrieť a potom súd." A v liste Rimanom 6:23, že „odplata za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi." Ale „Boh je láska" (1.Jána 4:8), a v Ev. Jána 3:16 môžeme čítať: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život." Človek by si mal vážiť to, že Boh z lásky dal Svojho Syna, Pána Ježiša Krista, aby prišiel na svet, a povesený na kríž trpel, krvácal a zomrel za naše hriechy (1.Kor. 15:3). Pán Ježiš je svätý; On nehrešil, ani nemohol hrešiť (Skut. 2:27). Pribili Ho na drevený kríž a tam Boh „uvalil na Neho neprávosti všetkých nás." (Iza. 53:6) Keď vytrpel ten úžasný trest, víťazne zvolal: „Dokonané je" a zomrel (Jána 19:30). Ako sme teda videli, smrť je dôsledok hriechu, ale Pán Ježiš je bez hriechu. On zomrel dobrovoľne. On „okúsil za každého smrť" (Žid. 2:9). Bol pochovaný, ale o tri dni neskôr vstal z mŕtvych, a po štyridsiatich dňoch vystúpil späť do neba.

Večnosť

Nie je možné dostať sa do neba v dôsledku dobrých skutkov, alebo na základe náboženstva (Efež. 2:8-9). Ako môžete byť potom človek spasený od večného trestu? Ako teda môžeme vedieť, že máme odpustené hriechy, a že budeme večne v nebi? Pán príde, aby zobral do neba tých, ktorí boli spasení, už či budú živí alebo mŕtvi v čase Jeho príchodu (1.Tes. 4:16-17). To sa môže stať každú chvíľu. Človek môže byť spasený len jediným spôsobom, a to prostredníctvom zástupnej obeti Pána Ježiša Krista. Táto obeť môže platiť aj pre vás, takže budete medzi tými, ktorí budú večne v nebi. Musíte vykonať pokánie (Skut. 20:21), obrátiť sa od svojich hriechov k Bohu, zložiť svoju dôveru v Pána Ježiša Krista, veriť, že na vašom mieste mrel, krvácal a zomrel na kríži, strpel tam trest, ktorý si vaše hriechy zaslúžili od Boha. „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený." (Skut. 16:31). Keď dosiahnete spasenie, máte večné spasenie. O tých, ktorí sú spasení Pán povedal: „Ja im dávam večný život a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky."

„Lebo nedoniesli sme ničoho na svet a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť." (1.Tim. 6:7).

Keď zomieral Alexander Veľký, povolal svojich generálov a oznámil im svoje posledné želania. Jedno z jeho želaní bolo neobyčajné a veľmi jasné. Chcel, aby jeho ruky trčali von z rakvi! Povedal: „Chcem, aby sa moje ruky kývali na vetre tak, aby ľudia videli a rozumeli, že sme na tento svet prišli s prázdnymi rukami." Môžeme na zemi svojimi rukami nahromadiť mnoho bohatstva, koľko len chceme, ale všetko tu necháme. Len to, čo je urobené pre Pána, môže byť poslané vopred do neba.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

VAŠA MZDA

Jeden z najväčších kazateľov, ktorého svet kedy poznal, bol Ján Krstiteľ. On bol predchodca Pána Ježiša Krista, Božieho Syna. Ako dôsledok jeho kázania sa ho opýtali niektorí vojaci: „A my, čo budeme robiť?" A on im odpovedal: "Nikoho nezastrašujte … Nerobte ničoho podvodne a majte dosť na svojom plate." (Luk. 3:14). Jeho rada ohľadne ich platu sa ozýva stáročiami až do dnešnej doby. Nie je ľahko nájsť osobu, ktorá je spokojná. Myseľ nie je nikdy spokojná s platom. V nedávnej minulosti boli a veľmi pravdepodobne aj v blízkej budúcnosti budú dni nepokoja, ktoré budú mať za následok štrajky rôznych skupín ľudí. Všetko je to spôsobené nespokojnosťou.

Biblia poskytuje iný pohľad, keď apoštol Pavel napísal: „Lebo ja som sa naučil dosť mať na tom, čo mám." (Fil. 4:11). Apoštol nám tiež hovorí, ako sa táto spokojnosť dosahuje: „No je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme ničoho na svet, a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť. Ale keď máme pokrm a odev, tým sa spokojíme. A tí, ktorí chcú byť bohatí, upadajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nesmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a zatratenia." (1.Tim. 6:6-9).

Existuje však aj iná odplata, ktorú denne zarábame a tá nie je veľmi žiadúca. Nedávame nič, aby bola vyplatená, ale táto výplata je absolútne istá. Čítajte tieto slová: „Lebo odplatou za hriech je smrť." (Rim. 6:23). Väčšina ľudí občas uvažuje o smrti. Možno sa opýtame: „Prečo?". Niektorí hovoria, že smrť prichádza pre pokročilý vek života, ale keď sa zamyslíme, zomierajú predsa aj mladí. Iní zase tvrdia, že je to pre nemoc, ale znovu vieme, že aj zdraví zomierajú. Smrť nepôsobí na základe výchovy, spoločenského postavenia, intelektuálnej schopnosti, kultúry, klímy alebo tisícov iných ľudských domnienok. Biblia je veľmi jasná: „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili." (Rim. 5:12). „A hriech keď je vykonaný, plodí smrť." (Jak. 1:15). Keďže všetci zhrešili, všetci aj zomierajú.

Smrť ešte nie je koniec. Hriech musí dostať svoju mzdu a musí ísť vpred do oblasti večnosti, keď každý, kto zomrie bez Spasiteľa, bude večne pod Božím súdom. No, citovali sme len časť Rimanom 6:23. Celý citát znie: „Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi." Boh ponúka zdarma večný život, ale len „v Kristu Ježišovi, našom Pánovi." Prečo taká výlučnosť? Boh mal len jedného Syna, ktorého dal z lásky do smrteľného zápasu na kríži na Golgote. „Ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení." (1.Pet. 2:24). Odplata za hriech môže byť odstránená na večnosť, lebo ju zniesol Pán Ježiš Kristus a namiesto toho, aby sa nám dostalo to, čo sme si zarobili a zaslúžili, môžeme zdarma prijať Boží nezaslúžený dar večného života.

Milý čitateľu! Dobre zváž nasledujúcu biblickú pravdu: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezhynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho." (Jána 3:16-18).

„... Neboj sa! Ja som prvý a posledný a ten Živý. A bol som mŕtvy, ale hľa, som živý na veky vekov. Ameň. A mám kľúče pekla i smrti.“ (Zjav. 1:17-18).

Nič nemôže upokojiť znepokojené srdce tak, ako slová nášho Pána Ježiša. Pre starého muža, vyhnaného na ostrove v Stredozemnom mori, museli byť veľkým potešením a radosťou. Možno aj ty dnes prechádzaš nepokojným a strašným časom nevediac, čo prinesie budúcnosť. Neboj sa! Je Ten, ktorý prešiel cez smrť, ale žije na veky! On má úplnú správu našich životov a okolností, lebo On je veľké JA SOM! On nikdy nesklame.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com